

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PINAR KÜR

ASILACAK
KADIN

Bilgi Yayınevi

Birinci Basım

Nisan 1979

BİLGİ YAYINEVİ
Tunalı Hilmi Cad. 94
Telf: 26 60 48 - 26 70 64
Kavaklıdere - Ankara

Babıâli Cad. 19 / 2
Telf : 22 52 01
Cağaloğlu - İstanbul

PINAR KÜR

Asılacak Kadın

BİLGİ YAYINLARI

kapak: sait maden

Dizgi, baskı, cilt: Ağaoğlu yayınevi tesisleri

Tel: 27 73 37

Uğur Bulut

**Ezilmişliği meslek
edinmiş olanlar için**

YALI CİNAYETİ SANIKLARI MAHKÛM OLDU

Birkaç ay önce kamuoyunu haftalarca meşgul eden ve halk arasında ‘Yalı Cinayeti’ olarak adlandırılan dava dün sonuçlanmış ve sanıklardan Melek Ebruzade idama, suç ortağı Yalçın Özveren ise ömür boyu hapse mahkûm olmuşlardır.

Hatırlanacağı gibi, şehrimizin en eski ailelerinden birine mensup olan, Ebru Mustafa Paşa’nın torunu, tanınmış iş adamlarından Cemil Ebruoğlu’nun büyük kuzeni Hüsrev

Ebruzade Boğaziçiindeki yalısının bahçesinde ölü bulunmuş; birkaç yıl önce gizlice evlendiği anlaşılan Melek adlı karısı genç aşığıyla bir olup yaşlı eşini öldürmekle suçlanmıştı. Büyük bir skandala yol açması beklenen dava, mahkeme heyetinin gizli oturum kararı alması sonucu derin bir esrara bürünmüştü.

Dün açıklanan karardan sonra, sanık avukatı temyize başvuracağını belirtmiştir.

Yandaki resimde idama mahkûm olan güzel Melek ve on yedi yaşındaki aşığı Yalçın Özveren görülmektedir.

FAİK İFRAN ELVERİR'İN
GECE YARISI DÜŞÜNMELERİ

Hiç bir şey demedi. Duruşma boyunca bir tek söz çıkmadı ağzından. Olacak iş midir. Görülmüş müdür sanığın böylesi. Hep birşeyler söylemek için çırpınırlar. Sorduğunuzun on katını anlatabilmek için yırtınır dururlar. Zorla susturursun. Buysa hiç konuşmadı. Bütün sualleri cevapsız bıraktı. Böylece geçsin zapta. Son sözü soruldukta sukût etmiştir. Duruşma boyunca hiç bir soruya karşılık vermemiştir. Sağır ve dilsiz olmadığı hekim raporuyla tespit olunmuştur. Hep sustu. Öyle domuz bakıp durdu sadece. Son celsede karar okunduğunda bile.

Tık. Kalem kırıldı. Gözünü

bile kırpmadı. Bilmiyor mu kalemin kırılması-
nın ne mânâya geldiğini. Bilir bilir. Gene de
domuz domuz bakar gözünü gözüme dikip. İyi
tanırım o bakışları. Nihal de öyle bakar oldu
kaç senedir. Bu gibilerin tek müdafaası sus-
mak. Kötü kötü bakmak. Akli sıra adam yerine.
koymuyor beni. Geçti o günler. Adam yerine
konmadığımız günler çok gerilerde kaldı. Artık
adıyla sanıyla. Akli sıra benim kendisi kadar
kötü olduğumu biliyor da gözüme gözüme ba-
ka baka bildiğini açıklıyor. Açıklasın bakalım
ne biliyormuş. Ne bilebilirmiş. Bir şey bilsey-
di. Canını kurtaracak bir tek bahanesi olsay-
dı söylemez miydi. Elbet söylerdi. Yaşamağa
düşkün olur bu gibiler ne kadar pis olursa ol-
sun yaşamları. Nihal biliyor evet. Aliyi içeri
attıranın ben olduğumu biliyor. O da susu-
yor ama. Hep susuyorlar. Suçluluğu kesin o-
lanlar. Ne yapsalar suçluluktan kurtulamaya-
caklarını bilenler. Susmak. Neden. Çünkü her
dediği daha bir çirkefe batıracak onu. Susu-
yor ki bildiği söylemediği bir şey var sansın-
lar. Nitekim Mefaret öyle sanmadı mı. Kaç
yıllık tecrübeli hakim olduğu halde hem. İşin
içinde bir iş var diye ille de inat etmedi mi
muhalefet şerhinde. Aldatmasını bilirler ta-
bii. Bunun da aldatmasını iyi bildiği ayan be-
yan anlaşılmadı mı şahitlerin ifadelerinden.
Gene de kandı işte Mefaret. Ne de olsa kadın.
Ötekinin o Melek denen karının her türlü nu-

marası da yerinde zaten. Arada o domuz gözlerini kucağına indiririyor önünde kavuşturduğu ellerine bakıyor ki masum sansınlar. Halbuki pis elleri. Pis. Pis. Ne kadar yıkanmış olsa da pis. Ne kadar gün boyu çivitli sudan çıkmamış olsa da pis. Anam olacak karı öyle derdi. Gün boyu çivitli sudan çıkmıyor ellerim sen okuyasın diye. Gene de pisti her yanı. Çamaşırları ağartan çivit ellerini karaya mı boyardı. Erkek eli gibi kocaman eller. Parmaklar boğum boğum. Çatlak çatlak. Başkalarının evini temizleyip bizim eve döndüğünde mi dolardı çatlaklara pislik. Pis pis kokardı. Hepimiz pis kokardık. Başkalarının çamaşırını yıkamaktan bizimkine sıra gelmez miydi? Yıkasaydı bile. Yıkardı herhalde. O çamur tabanlı tek odanın içinde kaç zaman temiz kalabilirdi ki herhangi bir şey. Sidikli derlerdi bana orta okuldayken. Unutabilir miyim. İlk okuldayken herkes mi sidik kokardı ne. Ercan kokmazdı herhalde. Hatırlamıyorum. Adı aklımda ama. Nasıl da unutmamışım. Yıllar var düşünmedim onu. Bu gece neler oluyor anlamıyorum. Uyuyacağıma çocukluğumun pisliğini düşünmek. Hep o pis katil karı yüzünden.

Tık. Kalem kırıldı. Gözünü kırpmadı. Sanki kokumu duyuyor. Orta mektebe vardığımda duydum kokumu ilk defa. Ercanın yanında duymamış mıydım. Ercan. Yedi yaşımın

arkadaşı. İlk ve son arkadaşım. Annesi izin verdiği müddetçe. Annesi bıktım bu pis piçten deyinceye kadar. Hakkı vardı kadının elbet. Kokumu çoktan duymuş olmalıydı. Onca ay sabrettiği iyi. Ne güzel görünürdü bana evleri. Gecekondu olmayan bir ev. Uzaktan çok uzaktan görünenlere benzeyen. Ama o kadar uzakta değil. Yakında. Mahallede sayılmasa bile ufukta gölgeleri görülenlerden çok daha yakın. Asfaltın orada. Tek katlı derme çatma gecekondulardan besbelli apayrı. İki katlı. Gene de adı bizim mahalleydi. Asfaltın öte yanında tüm gecekonduların önünde. Hepsine de yukardan bakar gibi sanki. İki katlı merdivenli taşlıklı bir ev. İçinde halılar koltuklar radyo. Ev okuldan uzak olmasaydı Ercan ana kuzusu olmasaydı arkadaşım olur muydu. O gün neden gelmemişti anası onu almağa acaba. İlk kez şimdi merak ediyorum. Nerden geldiyse aklıma seneler sonra. Hastalanmış mıydı. Küçük kızı mı hastalanmıştı yoksa. Hastalanmaların hepsi yalan. Anamınki de öyleydi. Yürek yumuşatmak için sadece. Yutar-san eğer tabii. Belki çocuk okulda diye aşığını eve almıştı da saati unutmuştu. Aşığını eve alan kadınlar. Nihal. Bütün kadınlar aşıkla-rını eve alırlar mı. Nihal. Çocuğumuz bile olmadı ki hiç değilse eve aşık alma satlerini kısıtlayacak. Ercanın annesinin aşığı var mıydı. Olmaz olur mu. O günden sonra sevinmiş-

tir. Aşığının koynunda yarım saat daha uzun kalabileceği için. Oğlunu eve getirecek birini bulduğu için. Neler yapıyordu aşığıyla kimbilir. Bilemem ki. Hiç bir kadının aşığı olmadım ki. Ömrüm boyunca kokusunu alacak kadar yanına yaklaştığım kadınlar. Nihal. Pasaklı anam. Sümüklü kızkardeşlerim. Nihal. Bir de doğru ya Ercan'ın annesi. Mutlaka bir aşığı vardı. Kadınlar için ne kadar kolay. Kadın olmak yeterli sanki. Keşke götürmeseydim Ercan'ı o gün evine. Ama o zaman evin içini hiç göremezdim. Nasıl da tertemiz. Yerlerde halılar. Ayağını çıkar da öyle gir. Yarın da gel olur mu. Bu yalnız başına bilemiyor yolu. Sen getiriver. Çantasını da sen taşıyiver. Güçlü kuvvetlisin maşallah. Buna ağır geliyor. Onun için mi gelirdi allahın günü Ercan'ı mektepten almağa. Çocuğunu okuldan almağa gelen tek anne. Yoktu bizim mahallede öyle el üstünde tutulan bebeler. Herkesin anasının işi vardı. Çocuğumuz olmuş olsa Nihal kırmızı Mercedesine biner de öyle gider mektepten almağa allah bilir. Parası bol olanın çocuğu da kıymetli oluyor nedense. Aptal aptal bakardık neden her gün geliyor bu kadın diye. Ercan'ın çantası ağır geldiği için demek. Ya da henüz aşık edinemediği için. O günden sonra rahatlamıştır ama. Kış boyu ben taşıdım Ercan'ın çantasını. Hiç de ağır gelmezdi. Ayaklarımı çıkarıp halılar döşeli eve girebilmek uğ-

runa. Çelimsizdi Ercan. Besbelli bizden daha iyi gıda aldığı halde neden çelimsizdi. Korkaktı da. Ama akıllıydı. O gün eve nasıl gidicem diye ağlamıştı ama okumayı benden önce sökmüştü. Ağladığını görünce neden konuştum onunla. Yüreğimin iyiliğinden mi. Belki o zamanlar iyi yürekliydim. Hayır değildim. İyi yürekli olmak allah vergisi değil ki. Sonradan öğrenilen bir şey. O yaşadığım iğrenç evde nasıl öğrenecektim iyi yürekli olmayı. Belki de Ercanın halılar döşeli bir evde oturduğunu çakmıştım. Ayrıydı bizden. Başkaydı. Kokmazdı. Kokmadığını duymazdım ama. Ya da ne olduğunu kestiremediğim bir eksiklik olarak duyardım. Ya da fazlalık. Başkalık işte. Artık kokanlarla kokmayanları ayırd edebiliyorum. Tabii. Bunca sene geçti aradan.

Tık. Kalem kırıldı. Gözünü kırpmadı. Sanki kokumu duyuyor o da. Tıpkı Ercanın annesi gibi. İkinci ben söktüm okumayı. Ercandan sonra. Sınıfın ikincisi. Ama daha sonra birinci. İkinci sınıfta. Ercanın annesi beni evden kovduktan sonra. Birinci sınıfta ikinci. İkinci sınıfta birinci. Daha akıllıyım Ercandan. Ne oldu acaba. Büyük adam oldu mu benim gibi. Büyük adam olsaydı işitirdim adını. *Ben* birinci oldum. Ama evinin tabanı toprak olduktan sonra birinci olmak neye yarar. Kim inanır çamurdan zekâ fışkırabileceğine. Hiç kimse. Bir

tek ben. Ben biliyordum günün birinde büyük adam olacağımı. Ta o zamandan biliyordum. Nefret ettim Ercandan. Nasıl da nefret ettim. Delicesine. Tek arkadaşımдан nefret ettim. Halbuki o beni severdi. Bütün çaldıklarımı bana kendisinin verdiğini söyledi. Enayi. Neden severdi beni. Sümüklü pisliğime bakıp bakıp kendi üstünlüğünü hissettiği için mi. Yoksa o ağladığı gün eve götürdüm diye mi. Arkadaşı sandığı için beni. Annesinden daha güvenilir bulduğu için. Halbuki ben sırf o eve girebilmek için giderdim onunla. Nereden bilsin. Ondan nefret ettiğim halde giderdim. Onu deli gibi kıskandığım halde. Oyuncaklarını hep bile bile kırdığım halde. O zamanlar böyle bol da değildi oyuncaklar. Her köşe başında satılmazdı. Önemli şeydi bir oyuncağın kırılması. Azar işitir dururdu Ercan. Oyunlarda istediğimi yapmadığında gidiyorum diye tehdit ederdim. Gitme diye yalvaracağını bildiğim için. Sırf o eve girmek. Hep o evde yaşayabilmek. Yapmayacağım yoktu. Günün birinde ondan da mükemmel bir evde yaşamayı hayal etmiş miydim o vakitler. İmkânı var mı. Ondan daha mükemmel bir ev olabileceği akla gelir mi. Öyle bir evde yaşamak için her şeyi yapabileceğimi bilebilir miydim. Kırmızı bir Mercedese binebilmek için şoföre göz yummak. Göz yummak değil. Hayır. Biliyorum yapacağımı ben. Nasıl okuyacağımı canlarına. Hep-

sinin. Gelme dediklerinde de giderdim. Hadi oğlum git artık senin evin yok mu dediklerinde ağlaya ağlaya dönmek pasaklı anamın tozlu topraklı babamın sümüklü kızkardeşlerimin titreştikleri tek odalı konduya. Tencerede kaynayan içinde ne olduğu bilinmeyen suya ekmek banmak. Ercanların evini gördükten sonra dayanılır mı. Anladıktan sonra pis olduğumuzu. Bir keresinde nasılsa yemeğe alkomuşlardı. Köfte ile patates kızartması. Masada yemek yendiğini ilk kez görmüştüm. Pislikten ille de kurtulmağa o zaman mı karar vermiştim. O kızı duruşma salonunda görür görmez tanıdım. O işte o. Pislik o. Üstü başı temiz sözde. Elleri de kirli değil. Sofraya oturmadan el yıkanır kimse öğretmedi mi sana. El yıkamakla temizlenebilecek olsa tüm pislikler. Pisliğin ta kendisi o kız. Masum olmadığını ilk bakışta anladım. Masum olamaz onun gibiler. Bilmez miyim. Aralarında büyüdüm. Ayrıca suçlu da işlemiş besbelli. Ne kadar tanık getirseler değişmeyecekti kararım nasıl olsa ya getirdikleri şahitler daha bir açık etti kötülüğünü. Bir de orospuluğu çıktı ortaya. Tek o delikanlıyı baştan çıkarmakla kalmamış meğer. Daha kaç kişinin altına yatmış. Sözüm ona kurtarmak için anlattırdılar hepsini. Tüm pisliklerini bir bir. Mefaret de tutmuş hafifletici sebeplerden bahsediyor hâlâ. Neymiş hafifletici sebep. İtiraz etmiş mi. Karşı koy-

muş mu. Hayır. Mahkemede bile ağzını açıp bir şey söylemedi. Hep sustu. Yalan bunlar demedi Ben yapmadım bu dediklerini demedi. Yüzü bile kızarmadı. Utanmaz. Onlar anlatırken gözümün içine bakamadı ama. Önüne eğdi başını. Nihale açık açık sorsam önüne eğer mi başını. Hayır yalandır der mi. Şoförü aldın mı eve. Şoförü de mi. Öyle domuz domuz bakar. Birşey demez. Belki de güler hattâ. Güler mi. Bilmez mi gülerse boğuvereceğimi onu. Daha önce boğmadım. Şimdiye kadar boğmadım. Ama boğacağım bir gün. Korkarım boğmak zorunda kalacağım. Bilmez mi bunu. Nasıl bakar gözüme gözüme. Öteki başını önüne eğdi hiç değilse. Kurtarmak için anlattılar. Kendisi sustu. Nasıl da ters işliyor heriflerin kafaları. Bir değil de on. On değil de yüz adamın altına yatmışlık nasıl kurtarabilir onu suçluluktan. Suçunun cezası olan ölümden. Cebrenmiş. Lâf. Tanıkların hiç biri zorlamadan söz etmedi. Zevklenmiştir kahpe. Zevkten ölmüştür. Karı kısmı ancak kocasıyla oldu mu zevklenmez bu işten. Taştan yapılmışcasına yatar bacaklarını kilitleyip. Başkası oldu mu bayılır. Ah orospu ah. Nasıl da mışıl mışıl uyuyor. Nasıl da masumların rahat uykusunu çekiyor. Gören gökten inme bir melek zannedebilir. Ben de öyle sanmamış mıydım başlangıçta. Neymiş meğer. Bakmakla anlaşılmıyor ki. Şimdi ne rezillikler yapı-

yordur rüyasında kimbilir. Kimlerle. Bir gün işte böyle yatağında mışıl mışıl uyurken boğacağım onu. Nasıl uyuyabiliyor. Korkmuyor sanki. Korkmuyor gibi. Neden' ayrı yataklarda yatalım demiyor. Ayrı odalarda hattâ. Karı kocaların ayrı odalarda yatabileceklerinden habersiz mi. Ansızın babası kalkar gelir de bir şey sezer diye mi korkuyor. Teklif etse kabul edeceğimden değil. Nasıl olsa reddederim o başka. Ama istemeli o. İstemesi rica etmesi lâzım. Hayır diyeceğimi bildiğinden belki. Ya da. Belki özellikle *bu* yatağa yabancı erkek sokmak zevklendiriyor onu. Sözde öç mü alıyor benden. Çektiği işkenceye değer mi hiç düşünmüyor. Her şeyi bildiğimi biliyor da gene masumluk taslıyor aklı sıra. Bildiğimi bilmediği vakitler daha iyiydi. Daha keyifle okuyabiliyordum canına. Derisini ağır ağır tabaka tabaka soyar gibi. O bunun sebebini bilememenin şaşkınlığı içinde. Can acısını unutturan bir yürek acısıyla bakarken yüzüme. Öğrendikten sonra bozuldu oyun. İkili karşılıklı bir oyuna dönüştü sanki. Nerden öğrendi Aliyi o uydurma suçla içeri attıranın ben olduğunu. Bakışlarındaki o yakarış o soru yok oldu. O gün bu gündür kötü kötü bakmağa koyuldu. Tıpkı o Melek olacak kaltağın mahkemede baktığı gibi. Melekmiş. Şeytan halbuki. Şeytanın ta kendisi. Hiç yaşatmayacaksın. Baştan yok edeceksin pisliği ki büyümesin. Geniş-

lemesin. Her bir yana yayılmasın. Nihalin pisliğini ilk anda tek kurşunla temizlemedim. Büyümesine genişlemesine her bir yana yayılmasına müsaade ettim. O başkaydı ama. Hâlâ başka. Tek bir kurşunla temizleneceklerden değil Nihalin pisliği. O öfkeyle o delirmişlikle yanımda bir tabanca olsaydı vururdum belki. İyi ki yokmuş. Sırf ellerimle boğabilirim belki diye üstlerine saldırabilirdim de. Saldırmadım iyi ki. Elimi ayan beyan kana bulaamadım. Yuttum. Yuttum. Öfkemi değil. Bugün bile hâlâ yerli yerinde öfkem. Öldürme arzusunu yuttum. Daha kötüsünü yapabilmek varken. O pisliği alıp suratına sürmek lokma lokma yedirmek varken. Kızgınlıktı elimi ayağımı donduran. Korku değil. Korkmuyorum artık. Yani kızmıyorum. Yani kızıyorum ama o ilk günkü gibi delice değil. Akıllıca. Ne yapacağını bilenlerin sabırlı kızgınlığı var içimde. Zabıttan silinsin o korkmuyorum sözü. Hiç korkmadım ben. Günün birinde öldüreceğim onu. Yanımda mışıl mışıl uyurken boğuvereceğim. Ama delice bir öfkeyle değil. Hayır. Hayır. Sadece işkence bittiği için. Yapılacak başka bir şey kalmadığı için. Öcüm alınmış olacağı için. Allah o kadcığını da çok görmeyecek bana. Sonunda bitecek bu işkence. O kötü kötü bakmağa başladığından beri. Hele Ali içerde vurulup. İşe yaramazın serserinin biriydi zaten. Allah bilir Nihal öldürtenin de

ben olduğunu sanıyordur. Yapabilseydim eğer acaba yapar mıydım. Elim o kadar içерlere uzanamıyor. Uzansaydı eğer. Belki de öldürtürdüm. Ali öldükten sonra bunun iyice ığırından çıkacağını bilemezdim ki. O yaşadığı sürece ayrı da olsalar bir ümit varmış içinde demek. Umut tamamen yok olunca. Umudu tamamen yok etmemeli. Ümitsiz kalınca bir garip oluyor insanlar. Ne yapacakları belli değil. Ali vurulup da bu karı her önüne gelenin koynuna girmeğe koyulduğundan beri kimin kimden öç aldığı belli olmuyor bazan. İkili bir oyun. İkimizi de çıldırtabilir sonunda. Pislik büyüdü genişledi her yanı sardı. Bunun böyle olacağını bilebilir miydım başlangıçta. Ama oldu. İyi de oldu. İyi de oldu. Daha derinden daha kötü bir öç almak. İşkence. İşkence. Artık eskisi kadar aldırmıyormuş gibi geliyor kimi zaman. Masumluk taslaması zannettiğim kayıtsızlık mı. Yok yok istiyor. Her yeni herifin koynuna ben öğreneyim işkence mi artırayım diye giriyor. Domuz domuz bakıyor yüzüme. Hadisene der gibi. Ne duruyorsun başlasana yeniden der gibi. Yeni yeni ilhamlar veriyor bana onun bu hali. Ama bazan da. Bazan da gücüm kayboluveriyor. Elim ayağım kesiliyor. Yapacak bir şey gelmediği oluyor aklıma. Ama nadir. Nadir. Sonuncusunu da bildiğimi daha bilmiyor galiba. Babasının aldığı kırmızı Mercedesin şoförüyle yat-

tiğini anladım. Bilmiyor. Şöförle. Şöförle. Herhangi bir orospu gibi. Şeytan diyor hemen şu anda boğ. Nasıl da korkmadan uyuyabiliyor yanımda. Öcüm daha alınmadığı için öldürmeyeceğimi biliyor sanki. Ya da. Korkmuyor ölmekten. İstiyor belki de. Öldüreyim diye yapıyor. Ama hayır. Öldürmeyeceğim. Daha vakit var. Daha çok ağlayacak Ali Ali diye. Her yattığı adamın boynuna Ali Ali diye çok sarılacak daha. Pislikten kurtuldum sanmıştım. Nihal kurtaracaktı beni pislikten güya. Rahata huzura kavuşturacaktı. Hem zengin hem tertemiz bir aile kızı. Babasının paraları önemliydi tabii kendi kendime yalan atacak değilim ya. Ama asıl mühimi el değmemiş gün görmemiş masumluydu gözümde. Ufacık bir şey. Daha onbeşinde. Kimin aklına gelir böyle rezil çıkacağı. Kimin aklına gelir küçük bir taşra şehrinde böylesine sıkı yetiştirilmiş bir kızın gizli sevdası olacağı. Doğuştan pismiş demek ki. Doğuştan rezilmiş. Varlık içinde el üstünde tertemiz kapalı büyütülen bir kız bile tabiat itibariyle rezil olabiliyormuş demek. Babası da biliyordu kimbilir. Onun için veriverdi kızı bana. Aklımın köşesinden geçermiydi. Şehrin en zengin adamı. Sade şehrin mi. Kaç köyü olan koskoca bir ağa. Partili. Nüfuzlu. Mahkemelerdeki işleri kolaylaştırsın diye veriyor kızı sanmıştım. Halbuki asil bir aile bunun için kız vermez ki. Düşünemedim.

Sonradan anladım. Nah kafa. İstemeyi bile düşünemeyeceğim kızı alabileceğimi çıtlattığında nasıl da deliye dönmüştüm sevinçten. Nah kafa. Ali benden kötü müydü. Parasız pulsuz işsiz güçsüz serserinin biri. Bense memur aylığıyla sürünüyor da olsam ne de olsa okumuş. Üstelik namusu mücessem. Hiç bir kötülüğe adı karışmamış. Şehrin ileri gelenlerinden. Üstelik toy mu toy. Tecrübesiz mi tecrübesiz. Geneleve bile kırk yılın başında gittiğimi soruşturup öğrenmiştir hinoğlu hin herif. Namussuz kimbilir neler hesaplamıştır İstanbullu meslek sahibi mühim birine kazık larken kızını. Gecekonduya büyüdüğüm alnımda yazılı değil ya. Aliyi de iş sahibi edemez miydi. Yok olur mu hiç. Kız istediğine verilir mi. Gizli gizli mektuplaştığı delikanlıya. Ali serserinin biri olmasaydı dahi evlenmelerine müsaade edemezdi baba olan bir baba pek tabii ki. Ama belki de. Belki de o almak istemiştir Nihali. Olur a. Olmaz. O kadar zengin bir babanın kızı reddedilir mi. Üstelik kirletmemişti onu daha. Yatmamışlardı. O kadarını da bilmeyecek değilim ya. Ben akıttım Nihalin kanını. Ben. Benden önce kimsel el sürmemişti ona. Sonraları. Sonraları. O başka. İlk bendim. Aylar ayı kazık gibi yattı altımda gözlerini kapayıp. Elbet başka ne yapacak. Ama sonra. Alinin altında inliyordu. Alim Alim diye haykırarak. Altında kıvranarak. Allahım.

Allahım deli olmaz mı insan. Onbeşinde bir kız orospular gibi kıvranıyor Alim Alim diye. Akla gelir mi. Rukiye de kötü yola düştüğünde onaltısında yoktu daha. Ama o İstanbulda gecekonduarda büyümüştü. Gecekonduarda büyüyenden başka ne beklenir. Hem kaç yıl fabrikada çalışmıştı. İki mi üç mü. Beni okutmak için güya. Yüzü gözü çabucak açılmıştı bitabi. Düşük ahlâklı olur işçi milleti. Gene de ruhen kötü olmasa orospu olmazdı. Beni suçlaması kendini kurtarmak için. Hep kendilerini kurtarmayı düşünür bunlar. Sabahtan akşama bir tek pis odanın içinde oturup da ne yapacaktı zaten. Fabrikada çalışmak bahanesiyle evden kaçmak canlarına minnetti ikisinin de. Yok Rukiyenin okumağa hevesi varmış da benim yüzümden fabrikaya girmiş. Sınıfta kalmaktan başı döndü aptal kızın. İlkokulun birinden üçüne beş yılda gelebilmişti. Beş yılda okumayı söktüğü bile şüpheli. Her bir şeyin kabahatını bende bulmak için aklına geleni söyledi durdu işte. Utanmadan bana yutturmağa kalkıyor yalanlarını. Hiç birine inanmadım. İnanmıyorum. Bir kere insan sırf ağabeyini okutmak için fabrikalarda çalışıyorsa şununla bununla oynaşmak aklına gelir mi hiç. Pis bunlar pis. Aysel de yaşasaydı kötü yola düşerdi mutlaka. İyi ki çabucak ölüp gitti. Sorsan allah bilir onu da benim verem ettiğimi iddia ederler. Pis bunlar. Kökünden pis.

Hepsi de yalancı. O Melek orospusundan farkı yok hiç birinin.

Tık. Kalem kırıldı. Gözünü kırpmadı. Sanki kokumu duyuyor. Ercanın anesi bu piç artık bu eve gelmeyecek kokuyor pis kokuyor bütün evi de kokutuyor diye beni kapı dışarı edinceye kadar kaç ay geçmişti. Demek orta mektepten önce işitmişim pis koktuğumu. O vakit inanmamışım demek. Ya da evden kovulmanın acısı kokumun şuuruna varmama mani olmuş. Ercan avaz avaz ağlamıştı. Arkadaşım o benim kovamazsınız. Ben hiç sesi mi çıkarmamıştım. Zaten ne diyebilirdim ki. Hayır gitmiyorum. Bu evde yaşamak istiyorum ben de. Oğlunuz olmak istiyorum. Oğlunuz olmağa Ercandan daha çok hakkım var. Bütün bunları bağıra çağıra söylemek şöyle dursun aklıma bile getirmemiştim belki. Kapının dışında duran yırtık ayakkabılarımı giyip yola koyulmak. Bir iki gün sonra kadının hırsı geçecek tekrar o eve gireceğim diye mi düşünmüştüm. Yürürken yürürken gözlerimden yaşlar akıyormuş. Neden sonra farkettim. İşte o zaman başlamıştım gerçekten ağlamağa. Unutabilir miyim hiç. Yolun ortasında oturup bar bar ağlamak. Sümüğümü çeke çeke. Bahar akşamı. Ortalık ılık. Hep bahar akşamlarında ortalık ılıkken gelmiştir başıma ağlanacak şeyler. O günden sonra hiç ağlamadım ama. Babam öldüğünde. Mektebi bırak-

mağamağa mecbur kalırsam ne yaparım. Ru-kiye geldiğinde. Ya parayı elimden almanın bir yolunu bulursa. O kız pis herif çekil yanımından dediğinde. Onca gün trende gidip gelirken bakıştıktan sonra sanki bana hiç göz süzmemişcesine yüzünü buruşturarak. Niha-li Alinin koynunda inlerken gördüğümde. Ağ-lamak ha. Çok küçükmüşüm o vakit. Dünya-nın ne yana döndüğünü hiç bilmiyormuşum. Hava yeni yeni kararıyor. Toprak yoldan ge-lip geçenler. Hiç biri bu sahipsiz çocuk neden ağlar diye merak edip durmaz. Herkesin işi gücü acelesi var bizim mahallede. Sokaklar-daysa kedi köpekten çok çocuk. Kim uğraşa-cak kedi köpek ve çocuklarla. Biri duracak olsa boynuna mı sarılacaktım sanki. Bacakla-rına mı. O kızgınlıkla. Hınçla. Tekmeleyebi-lirdim. Isırabilirdim hattâ. Ne demişti kadın beni kovmadan önce. Kocasına bağırıyordu. Nasıl da cırtlaktı sesi. Bıktım usandım artık bu mahallede oturmaktan. Gecekondu-lara ta-şınayım diye mi evlendim seninle. Ne bir kom-şum ne iki lâf edecek bir insanım var. Bak şuna bak. Oğlunun arkadaş diye eve getirdi-ği pis piçe bak. Kokuyor. Bütün evi kokutu-yor. Pencereleri açıyorum gitikten sonra. Her şeyden çok sesinin cırtlaklığı kalmış hatırımda. Şimdi bile duyuyorum sanki. En tiz perdeden ve tek ton üzerine. En ufak bir nüansı yükse-lip alçalması olmayan. Neydi onu aniden öy-

le çıldırtan acaba. Benim gibi Ayselle Ruki-
yenin bağırp çığırmalı mahalle kızı kavgala-
rına alışkın bir çocuğu bile şaşırtmıştı. Ko-
cası da bağırıverince kesmişti sesini ama. He-
men bastırmıştı adamın sesi onunkini. Ne de
olsa erkek sesi. Kes be. Bu pis insanlar olma-
sa bu evi yapamazdık. Başka yerde olsak bu-
rada kazandığımın yarısını kazanabilir miyim
ha. Kolay mı benim gibi birinin avukatlıktan
para kazanması. Kes sesini otur da haline
şükret. Sen nesin ki geldiğin yer nere ki bu-
raları beğenmiyorsun. Samatyadan Zeytin-
burnuna geldin. Bakkal kıızıken avukat ka-
rısı oldun. Ev de kendi evin. Daha ne istiyor-
sun. Kocasına karşılık veremeyince. Kocasına
karşılık veremeyince acısını benden çıkaracak-
tı elbet. Omuzumdan yakalayıp sarsmağa ko-
yulmuştu. Sen. Sen. Sen. Gene aynı ses. Az
öncekinden daha da cırtlak belki. Bir daha
bu eve adım atmak yok anlıyor musun. Bu pis
piç bir daha bu eve gelmeyecek. Yoksa bohça-
mı toplar giderim. Ercanın ağlamağa başla-
ması. Kocasının hırsını. Belki de bütün ha-
yatının hırsını benden alırken artık ikinci sı-
nıfta olduğumuzu kışın geçtiğini Ercanın oku-
la yalnız gidip gelebileceğini çantasını kendi
başına taşıyacak kadar semirdiğini de hesap-
lamıştı allah bilir. Belki de aşığı bırakıp git-
mişti. Çıldırmışlığı ondandı. Eyvallah abla.
Benden bu kadar. Bundan böyle avukat ko-

can düzsün seni. Bunu düşünbilseydim o yaşta. Oh olsun derdim. Sevindirdim bile belki sokak ortasında bir yandan avaz avaz ağlayıp bir yandan elime geçirdiğim taşları olanca gücümle nereye olursa olsun fırlatacağıma. Ercan eve gelirken yolunu kaybeder inşallah. Düşüp kafasını yarar inşallah ağzına sıçtığı-
mın mahallebi çocuğu. Çantasının ağırlığından bayılıp kalasica. Anasına değil de Ercana sövmüştüm daha çok nedense. Halbuki o ağlamıştı. Kovulmamı istemiyordu. Gerçi hep-sinden nefret ediyordum. Ne çok nefret ettim hayatta. Ne çok kişiden. Evleri başlarına yıkılsın. Evlerini başlarına yıkacağım. Anamdan sık sık işittiğim bir beddua bu. Yoksa evlerini başlarına nasıl yıkacağımı nereden bilebilirdim. Ne yapabilirim onlara karşı. Suçları ne ki zaten. Güzel bir eve sahip olmak. Kokumu duymak. Benzer bir eve sahip olabildiğim gün. Kokmaktan kurtulduğum gün elbette suçlayacak değildim onları. İki katlı içi halılar döşeli bir ev. Pis kokan bir çocuk. Çok gerilerde kaldı artık.

Tık. Kalem kırıldı. Gözünü kırpmadı. Sanki kokumu duyuyor. Pis koktuğumu bilmiyordum o zamanlar. Orta mektepte arkamdan bağırانlar. Sidikli. Sidikli. Yatağına işiyormuş bu her gece. Yalan. Yalan diye bağıramam suratlarına. Kaçarım. Kim nerden uydurmuş. Çelimsizim. Dövüşmeğe kalksam

canımı çıkarırlar. Kaçarım. Kaçmaktan başka yapılacak şey yok. Hep o anam olacak pis karının suçu. Yıkamıyor çamaşırları doğru dürüst. Kaç haftada bir çamaşır değiştiriyoruz. Ercanın annesi eli öpülecek kadınmış meğer. Evi tertemiz. Aşığı olsa dahi evi tertemiz. Aşığı olmayan kadın var mı acaba. Anamın yoktu. Kim bakar onun pis suratına. Çamaşıra gittiği evlerin beyleri hiç sıkıştırır mıydı onu da. Ya da hanım evde yokken çamaşır teknesinin içine devirip. Sıcak sabunlu suyun içinde bir güzel. Onun gibi çirkin pörsümüş ağzı bozuk dili bozuk bir köylü kadını. Kimbilir. Bizim Hatçanımı yapsam öyle. Ama o makinada yıkıyor. Çamaşır teknesi kalmadı dünyada artık. Ya da balkona çamaşırları asarken eteğini kaldırıp arkadan. Diz kapaklarına kadar uzun don giyerdi. Bizim Hatçanım da öyle mi. Anamı becermeğe heves edecek adam çıkmamıştır. Babamla bile yatacak hali olmazdı geceleri. Adamcağız hadisene dedikçe of aman git başımdan diyerek itmeler. Bir kötü dövüştür sesi gelir durur karanlığın içinden. Derin solumalarla biten o dövüşlerin gerçekte ne olduğunu ne zaman anlamıştım. Kaç yaşında. Hiç hatırlamıyorum. Ölüm gibi tıpkı. Şuuruna ne zaman vardığını hiç bilemezsin. Sanki doğduğun günden. Hattâ ondan dahi önce. Ezelden biliyorsun. Karşı koyardı ihtiyara. Git başımdan derdi. Hali yoktu. Gene

de zorla binerdi babam üstüne. Çirkin ve bitkin bir kadın. Yoksa ondan mı. Gün boyu çamaşır yıkayacağına evin beyini düzdüğü için mi babama hali kalmazdı. Hadi canım olamaz. Onun ablak suratına bakacak adam. Yüzüne hiç bakmadan mı yaparlar yoksa. Beyler hizmetçileri. Rukiyeyi de becerdiler. Hem daha onaltısına gelmeden. Körpeydi. Güzeldi de belki kimbilir. Hep sümüklü saç başı dağınık pis bir kız çocuğu olarak geliyor gözümün önüne. Ayselle didişen dövüşen alt alta üst üste çamurların içinde yuvarlanan. Fabrikaya girdikten bir süre sonra kılık kıyafetlerine özenmeğe başlamışlardı ikisi de. Nasıl özenmekse işte o da. Kendi burnu sümüklü ağzı sakızlı gecekondlu heveslerine göre. Yeşil pantolon üstüne kırmızı etek üstüne sarı gömlek üstüne mor hırka. Trende gidip gelirken peşine düştüğüm o kız pantolon üstüne etek giymezdi. Ondan mı tutulmuştum acaba. Bacakları güzel miydi. Bakmadım bile belki. Kocaman kara gözleri vardı. Ay rahat bıraksana beni pis herif. Bunalıyorum üstüme üstüme gelme. Neden bunalıyormuş. Sidik kokmuyordum artık.

Tık. Kalem kırıldı. Gözünü kırpmadı. Sanki kokumu duyuyor. Onun da gözleri kara. Sivas taraflarından olmalı. Neresiydi doğum yeri. Dosyada vardı. Oralardan bir yerden işte. Onların gözleri böyle kocaman kara olur.

Nihalin gözleri nerden yeşil olmuş. Evlenmeden önce gözlerinin rengini bilmezdim. Bakmamıştım ki hiç gözlerine. Yüzüne bile doğru dürüst. Sokakta gelip giderken şöyle bir. Genellikle arkadan. Orta mektepli kızların hepsine bakardım ya. Kadınsızlık. Bütün bir gençlik boyu. Hattâ bir ömür boyu nerdeyse süren kadınsızlık. Para biriktirip umumhane-ye gitmek. Kolay mıydı para biriktirmem Hukukta okurken. Kantinde garsonluk yaparak sınıf arkadaşlarımdan topladığım bahşişlerle geçinmek. Kitap almak. Artanını bir kenara koyup altı ayda bir kerhaneye gitmek. Sınıf arkadaşlarımmış. Hangisi arkadaşımdı. Hiç biri. Hangisi hatırlıyor o eski günleri şimdi. Ya da hatırladığını bana itiraf edebiliyor. Hiç biri. Staja geçer geçmez unutmaya başladılar hepsi. Onlar avukatlık stajı yaparken ben hakimlik stajına girdiğimde tepeden bakabiliyordum artık. Benim gibi parasızlıktan da olsa yargıçlık stajına giriş hemen bir seviye farkı doğuruverir. Dudak bükemezler eskisi gibi. Fakültede yaptıkları gibi. Aynı yaşta ol- san bile hürmet etmek mecburiyetindeler. Ben- den küçükler benden büyükler aynı sınıftaki- ler. Sabahtan akşama kantinde oturup kızlar- la dalga geçen. On kuruş yirmi beş kuruş elli kuruş bahşiş bırakan. İrfan bize iki şekerli daha alsana paşa. İrfan değil *Faik* İrfan doğ- ru konuşsana çocukla. Onlar güler sen sırtır-

sın. Ne var başka yapılacak. Yumruk mu otur-
tacaksın pis suratlarının en ortasına. Kızdığ-
nı belli edip daha fazla kızdırmalarına meydan
mı vereceksin. Sırıtırısın işte o kadar. Gene iyi.
Gene iyi. Beter aşağılamalara razı değil miy-
dim okuyabilmek için. Her şeyi göze almamış
mıydım. Kolay mı. O duruma gelmek bile ko-
lay mı. Babam düşmeseydi inşaatın beşinci
katından. Bacak kadar boyumla didinip o on-
bin lirayı koparmasaydım müteahhitten. Şim-
diki gibi kolay mı okumak. İpini koparan üni-
versiteye atıyor kendini. Anadoludan bir sürü
köylü doldurdu üniversiteleri. Dilleri bile doğ-
ru dürüst dönmez. Sonra bunlar avukat ola-
cak da doktor olacak da. Hiç bir şey olacakla-
rı yok. Ortalığı karıştırıp dururlar ancak. İs-
tanbulun en fakir mahallelerinden gelenler
yetmiyormuş gibi. Fakir mahalle mi kaldı İs-
tanbul'da. Her evde bir televizyon. Gecekon-
dular da bile. Bizim eski mahalleye gecekondu
mahallesi demeğe bin şahit ister şimdi. Başlı
başına bir küçük şehir olup çıktı. Öyle miydi
eskiden. Bizim radyomuz bile yoktu. Gene de
Faik İrfan Elverir kendini kurtardı. Zor kur-
tardı ama kurtardı. Azim vardı bende azim.
Hâlâ da var. Azme hiç bir şey karşı koyamaz.
Avukat olmak. Ercan'ın babasına özenmiştim.
Hey gidi Yüksel bey. Konduluları daha iyi do-
landırabilmek için aynı mahalleye taşınacak
kadar akıllı bir herif. Arsa mı satıyordu onla-

ra. Sahte tapu mu temin ediyordu. Evlerinin yıkılmasına mani olacağını iddia ederek para mı sızdırıyordu. Bilemezdim ki el kadar çocukken. Parasını pulunu iki katlı halılı radyolu evini avukatlığına bağlamıştım. Yüksel bey gibi olmak. Ercan gibi olmak değil. Onun babası gibi bir babaya sahip olmayı arzulamak değil. O yaşta dahi bilirdim babamın adam olmayacağını onun yardımıyla bir yerlere varamayacağımı. Sonunda onun yardımıyla oldu sayılır. Yok hayır. Benim açığözlüğüm sayesinde. Kurtulmasaydım o evden. Ama günün birinde kurtulacağımı biliyordum. Beter yoksullukları göze alarak ama günün birinde artık sürünmeyeceğimi bilerek. Ötekiler isterse sürünsünler. Aynı pisliğin içine doğmuşluktan başka hiç bir müşterek tarafımız yok. O pislikten kurtulmağa layık bir tek ben varım. Benim kadar onlar da biliyordu bunu. Yoksa ne diye okumam için didinsinler. Lakin konduluları dolandırabilmek için dahi insanın baştan üç beş kuruşa sahip olması gerektiğini o vakitler daha küçücükken bilemezdim tabii. En azından avukatlık stajı süresinde dayanabilecek sonra da yazıhane açmaya yetecek üç beş kuruş. Üç beş kuruş. Üç beş kuruş. Yüzyıllar geçti aradan üç beş kuruşa sahip oluncaya kadar. On bin lira. Kaptığım gibi bankaya koşmuştum. On sekiz yaşını doldurmayanların hesap açtırmağa hakkı yok. An-

neniz ya da babanız gelip imzalayacak. Nasıl hakkım olmaz hesap açtırmağa. O para benim. O paraya sahip olmak benim hakkım. Müteahhitten zorla almadım mı. Alıncaya kadar ağlaya yalvara türlü diller dökmedim mi. Anamı karıştırır mıyım bu işe. İki yıl koynumda taşıdım o parayı. Vücudumdan bir an bile ayırmadım kaybederim çaldırırım diye. Neydi o iki sene yatıp kalktığım otel odasında yatıp kalkan öteki herifler. Sürüyle serseri. Ne idüğü belirsiz pis kokan horlayan sarhoş sarhoş sızlanan bir sürü namussuz adam. Bilse-ler koynumda para olduğunu hiç düşünmeden kesiverirler gırtlığımı. Yüzü koyun yatmağa o vakitler alıştım herhalde. Anamın evinden de beter bir yerde vücudumun terini içip duran on bin lirayla. Âlim derlerdi bana. Talebeymiş. Lisede okuyormuş. Taşrada bir aile uydurmuştum kendime. Babam ayda yüz lira gönderiyor işte. Az değil derlerdi. Sonra kahvedeki o işi bulduktan sonra zengin sayılırsın demişlerdi. Arada şarap parası sızdırmağa çalışıyorlardı. Koynumda o kadar para olduğu akıllarına gelir mi hiç. Verirdim arada üç beş kuruş. Dövmeğe zorla almağa kalkıp da üstümü başımı paralamasınlar diye. Yolda yürürken mektepte derste gece yatakta usul usul eller dururdum azar azar harcadığım servetimi. Ellemeden bir an önceki yürek titreten soğuk ter döktüren korku. Ya düştüyse. Ya bi-

ri çarptıysa. İkide bir açıp sayma arzusu. A-
damların önünde yapamazsın. Okulda hiç.
Ancak arada bir helâda. Binbir korkuyla o da.
Ya birden biri geliverirse. Ya çıkınım kubura
düşerse. Ne çok paraydı o vakitler. Artık on
bin liranın bin liralık kıymeti yok. O vakitler.
Değil on bini yüz lirayı bir arada görmemiş
bir çocuk. Müteahhit olacak herif al işte ve-
riyorum o da kalbimin iyiliğinden yoksa hiç
bir mecburiyetim yok dediğinde on bin vere-
ceği aklıma gelir miydi. Al işte on bin kağıt
sana da yeter anana da kardeşlerine de. Yü-
reğim göğsümden fırlayacak sanmıştım. Kes
artık uzatma bir daha da buralarda görünme.
Anaya manaya gösterilir mi o para. Zaten baş-
tan beri niyetim yoktu. O zavallı ana biçare
kardeşler lâfları hep herifi yumuşatmak için-
di. Palavra. Bana ne onlardan. Ne halleri var-
sa görsünler. Müteahhitten para istemeyi kim
akıl etti. Ağlayıp dövünmekten başka birşey-
cikler yapmadılar. Bir de benim zar zor aldı-
ğım paraya mı ortak olacaklar. Hem kime lâ-
zım o para. Bana. Okuyup adam olacak kim.
Ben. Rukiye de aklını başına toplayıp beni
arayıp bulduğunda anam hasta demişti ya
inanmadım tabii. Para koparmak için uydu-
rulan bir yalan. Aynı yalanı ben de atmamış
mıydım müteahhite. Parayı onlara göstersem
benim halim ne olurdu. Ne diye uğraşacakmı-
şım onlarla. Benim için ne yaptılar. Bir gün

cebime beş kuruş simit parası koydular mı. Hep fakir çocuklar arasında gene de en fakiri ben. İlk simidimi çaldım. İlk simit ilk hırsızlık. İkinci simidi ise parayla alabilmek için beş kuruş çalmıştım Ercandan. Ercanın cebinde en az yirmibeş kuruş olurdu hep. Gene de bana sözde en iyi arkadaşına bir simit almayı düşünemezdi de kendisininkinin yarısını verirdi. Yarımşar simidi bitirdiğimizde bir tane daha alır ikiye böler. Be çocuk bana bir bütün simit alsana. Bütün simit istiyorum. Hepsi benim olsun istiyorum. Diyemezdim ki. O da akıl edemez. Parasını çaldım mecburen başka ne yapayım. Bizim oranın simitleri ne güzel olurdu. O simitten aldığım tadı başka hiç bir yiyecekten almadım belki. Parayı uzatıp amca bana bir simit ver diyebilmek. Kimseye bir lokma koklatmadan hepsini yiyip bitirmek. Oh. Ercanın isterse kendine simit alabilecek parası da kalmıştı zaten. Ne kötülük var yaptığımda. Ercanın her şeyi vardı. Hem de bol bol. Bir sürü kalemi. Boya kalemleri her renkten. Hiç birimizde olmayan. Hayranlıkla ellediğimiz. Başlangıçta evlerine gidip gelirken çalmağa korkmuştum annesi bende görür de anlar diye. Ama evden kovulduktan sonra. Bir daha çağrılmayacağımı anladıktan sonra. Fena korkutmuşlardı Ercanı besbelli. Ertesi gün gel diye yalvaracak gene. Ben de bir iki gün naz yaptıktan

sonra gideceğim. Anası da aradan vakit geçtiği için sinirini atlatmış olacak. Gene gireceğim o eve. Böyle düşünmüştüm. Öyle olmadı halbuki. Ercan gel demedi bir daha. Kesin karar vermişmiş demek annesi. Gene en yakın arkadaşıydım. Gene yanında oturuyordum sırada. Ama gel demek yok. Peki öyleyse ben de bilirim ne yapacağımı. Korkusuz çalabilirim artık. Kalem boya kalemi silgi kalemtraş her birşey. Öteki çocuklar da can atarlardı birşeylerini yürütmek için ama ben hemen yanında oturduğumdan kimseye fırsat kalmazdı. Önden arkadan şusunu busunu isteyenlere karşı koruma görevini ben yapardım hattâ. Şimdiki gibi bol değil kırtasiye malzemeleri. Hele bizim oralarda. Dayanamayıp fazla almışım herhalde. Sonunda annesi mektebe şikâyete geldiğinde nasıl korkmuştum. Herkesin çantasının aranması. Herbirşey benim çantamdan çıkacak. Ne olacak şimdi. Mektepten atarlar mı. Herbiryanımdan boşanan ter. Ercan onları ben verdim arkadaşıma o çalmadı ki dedi. Aptal. Beni kurtardığı zaman bile sevemedim onu. Akşam keyiflenmiştim hattâ anasından kimbilir ne kötü bir dayak yediğini düşünerek. O günden sonra bir şeyini çalmadım ama. Yanında oturmağa devam ettim. Gene kulandım boyalarını. Veriyordu. Yalnız artık her şeyini sayarak çıkarmağa başlamıştı çantasından. Sayarak geri

yerleştirmeğe. Dayağın tesiri. İnsan dayak yiye yiye öğreniyor kendini korumasını. Bir daha çalmadığım sade Ercanın malına mukayyet olmayı öğrenmesinden mi. Değil. Yakalanmanın korkusunu yaşamışlık en mühimi. Donuma işemiştim nerdeyse arama yapılırken. Ne korkudur o. Suçunu bilip suçunun ortaya çıkacağını anlamamanın korkusu. Yalan bile düşünemez insan o anda. Terler durur öylece. Dili tutulur sanki. İyi bilirim suçluların neler hissettiklerini. Onun için sanık mahallinde karşıma dikildiklerinde hemen anlarım gözlerinden. Ciğerlerini okurum. O Melek orospusunun suçlu olduğunu ilk bakışta nasıl anladım. Bir de konuşmamasından. Konuşmaz tabii. Ne diyebilir ki. Avukatı olacak o üçkağıtçı herif neden birşeyler ezberletmemiş acaba. Onca şahit getirinceye kadar. Bütün mahalleyi taşımıştı nerdeyse utanmaz adam. Duruşmada öyle lâflar ettirilir mi. Cinayet davasıdır diye müsamaha gösterdik işte. Gene de salonu boşalttırmasam kapalı celse yapmasam olmazdı. Bir de gazetelere geçse o rezillikler. Zaten tanınmış bir aile. Ne aptal herif. Avukatlıktan nasıl para kazanıyor bu aptallığıyla. Ben avukat olabilseydim. Yazıhane açacak parayı bulabilseydim mezun olduğumda. Milyonerdim şimdi milyoner. Kayın babamın parasına mı bakardım insan gibi yaşayabilmek için. Onca tanığı sıra sıra dizeceğine. Hepsi-

nin de dediği aynı zaten. O kadar insan dizeceğine karşıma kıza öğreteceksin ne diyeceğini. Ağlatacaksın çırpındıracaaksın. Ben yapmadım diye haykırtacaaksın. Kocamdan başka erkek tanımadım o Yalçın kendi kendine gelin güvey olmuş diye sızlatacaaksın. Yalan bile olsa bir tesir yaratır. Hiç değilse bir şüphe düşebilir işitenin içine. Avukatlığın inceliği bunlar. Gerçi ben yutmazdım o başka. Fak İrfan Elverir demişler bana. Ağır cezada elime düşen kurtulamaz. Görür görmez anladım o kızın ne mal olduğunu. Kız diyorum hâlâ. Neden acaba. Bal gibi orospu. Onca rezillik. Yirmi yaşındaymış daha. Onca erkek yirmisine varmadan. Zavallı ihtiyarı baştan çıkardığında onaltısındaymış ancak. Pek de küçük sayılmaz. Nihalden büyük. Rukiyeden de büyük. Onca erkeğin altına yattıktan sonra onyedisinde saf bir çocuk elde ediyor. Kendine alet ediyor. Birlikte cinayet işliyorlar. Sonra masum. Nasıl masum olabilir böyle bir kadın. İçi dışı her yanı pis. Ayarttığı o çocuk da aptal herhalde. Aptalın alâsı hattâ. Bir kere böyle bir kadına kanmak. Sonra da ben öldürdüm Meleğin haberi bile yoktu diye bar bar bağırmak. Haberi yoktu da birlikte nasıl gömdüler adamcağızı manolya ağacının altına. Burunlarının dibinde deniz. Atıvermeyi akıl edememişler. Halbuki denize atsalardı aylarca bulunmayabilirdi. Kaçıp gitselerdi kim-

bilir nerede ne zaman yakalanırlardı. Hiç yakalanmazlardı belki de. Öylece oturup beklemişler sanki cesedin bulunmasını. Yakalanıp hapse tıklılmayı. Garip bir çocuk. Onun oraya gömülmesi gerekiyordu diyor. Nerdeyse kadının gömme işinden de habersiz olduğunu iddia edecek. Bir düş içinde yaşar gibiydi Melek diyor. Sanık Yalçın Özveren suç ortağı Meleğin maktulü gömdükleri esnada bir rüyadaymış gibi hareket ettiğini olan biteni idrak etmezmiş gibi sadece kendi dediklerini yerine getirdiğini beyan etti. Böyle mi geçirdik zaptat. Başka nasıl geçirebilirdim herkesin içinde açık açık söyledikten sonra. Sanki ille de mahkûm olmak istiyor. İpi kendi eliyle boynuna geçirmek istiyor. Yaşı küçük olduğu için ipe gitmeyeceğini biliyordu herhalde. Avukat öğretmiş olmalı kadını kurtarmak için. Ama gene de. Daha on yedi yaşında. On yedi yaşında müebbet hapsi nasıl böyle kolaylıkla göze alır insan. Hayatının baharında. Kadınla avukat bir olup müebbet yatmayacağına beş on seneye kurtulabileceğine inandırmışlardır Allah bilir. Kanmıştır toy çocuk. Ama ben böylesi bir oyunu çözemeyecek kadar aptal mıyım. Hiç mi tecrübem yok. Hiç mi görmedim asıl suçlunun reşit olmayan birinin arkasına saklandığını. Maktülün akrabaları solculuğundan falan da söz ettiler ama. Ne ince adam o Cemil bey. Kuzeni oluyorum dedi. Son yıl-

larda fazla meşgul olamadık kendisiyle. Kabahat bizim. Bu çeşit bir kadını nikâhlanmış olması bile. Öylesine asil eski bir aile için ne büyük utanç. Delikanlının solculuğunu araştırmaya dahi lüzum kalmadı cinayeti ayan beyan itiraf ettiğine göre. Duruşmada da açık açık kabul etti suçu. Hem bu cinayetle solculuğun bir alâkası yok. Kadına tutulduğundan alıyor suçu üstüne besbelli. Yazık. Parlak bir istikbali de varmış zavallının. Şimdiki gençlerin hepsi bir ara solculuğa özeniyor. Bir çeşit moda adeta. Sonra hayata atılınca geçiyor tabii. Hele bunun gibi zengin mektebinde okuyan bir çocuk. Kolay mı memleketin en kalbur üstü bir lisesini leyli meccanî kazanmak Benim elime böyle bir fırsat geçeydi. O gibi mekteplere parasız gidilebileceğini bile bilmezdim. Gene değil on yedi yaşında yedi yaşında bile bu Yalçın kadar saf değildim. Paşa konağında yetişmek tabii ki birtakım avantajlar sağlıyor. Hiç değilse hangi mekteplere müracaat edeceğini biliyorsun uşak oğlu olsan bile. Gecekondualarda büyüymüşlüğü cahilliği benimkisi. Gene de cin gibiydim. Kolay kolay yutmazdım her numarayı. Gerçi koynuma gönüllü girecek bir kadın çıkmadı karşıma ya. Çıksaydı. Aklımı başımdan alıp birtakım şeylere zorlasaydı beni. Kimbilir. Neler yapardım kimbilir. Yok yapmazdım. En delirmiş anımda bile kendimi tutmadım mı.

Her zaman bildim menfaatimin ne tarafta olduğunu. Tek başıma hayata atıldığımda bu çocuktan küçüktüm. Ne meşakkatler çektim. Mektubu bırakıp kaçtığımda kurtuldum rahat erdim zannetmiştim halbuki. Neden düşünler peşime. Kızlar çalışıyor fabrikada nasıl olsa. Anam desen biraz yaşlandı diye gündelikçiliği bırakacak değil ya. Baya gençti daha. Erken çökmüş o başka. Zaten benden ne hayır vardı onlara. Hazır yeyicinin biri. Kazancım yok bir şeyim yok. Seni okutmak için çalışıyoruz diye ikide bir kafama kakmaları cabası. Hiç aklımdan geçer miydi anam olacak karının kalkıp mektebe kadar geleceği. Okul değiştirmeyi akıl etmediğimden değil. Sene ortasında göze alamazdım. En ufak bir vakit kaybı olmasın. Biran önce bitsin lise. Biran önce üniversite. Biran önce sona ersin tahsil. Para kazanmağa başlayabileyim. Nerden düşünmüş mektebe kadar gelmeyi. Neden. Bir ağlama bir sızlanma. Ben herbişeye senin için katlanıyorum oğul. Gören yavuklusunu kaybetmiş körpe kız sanacak. Nedir bu karı milletinin ağlama illeti. Beş para etmeyen kocası ölür seller gibi gözyaşı döker. Zannedersin dünyanın sonu gelmiş. Kendisine beş paralık yararı dokunmayacak oğlu kaçmış gene ağlar. Peşinden mektep kapıları aşındırır. Böyle bunlar ne yaptıklarını bilmezler. Adam olunca ona bakarım falan mı zannetmişti ne.

Aptal işte. Parayı bilmiyorlardı o sıra. Sonradan öğrenmiş Rukiye. O açıkgöz tabii. Koklatır mıyım. Yalan söylemiş o müteahhit olacak herif. Para mara vermedi demiştim. Ne geliyorsun üstüme. Güya anam hastaymış. Lâf. Aynı yalanları ben de kıvırmamış mıydım. Bilmez miyim. Rukiye ağlayıp sızlamamıştı ama. Tehdit etmeğe kalkmıştı. Budala. Nihal de ağlamıyor artık. O Melek hiç ağlamadı. Kötü kadınlar ağlamayı unutuyor mu. Orospuluk iyice işleyince ruhlarına. Rukiye benden yüz bulamayınca gidip müteahhidin koynuna girmiş midir para koparmak için. Koskoca müteahhit ne yapsın onu. Gene de belli olmaz. Kılığı kıyafeti baya düzelmişti artık. Öyle pantolon üstüne etek giymeler kalmamış. Alaimisemanın her bir rengini giymeler kalmamış. Eller ojeli saçlar berberli. Kendini baya matah bir şey sanıyor. Daha o zamandan başlamış mıydı orospuluğa. Sonra mı yoksa. Orospu olmadıysa nerden buluyor parayı bu kadar süslenmek için. Bir de anam hastaymış da ben para vermeliymişim. Yağma mı var. Madem o kadar kıymetliymiş anası tırnak ojesine harcayacağına parasını. Değil mi ya. İlk kim becerdi acaba. Kopuğun biri alırım seni falan diye kandırmıştır allah bilir. Bir kere bozduktan sonra ne diye alsın. Rukiye kim. Gerçi yoktu onda pek palavra yutacak göz ama. Sonradan açıldı gözü belki.

Herif ne nikâhı kızım hadi sana geçmiş olsun deyip kirişi kırdıktan sonra. Biz hayatta onu bile yapamadık. Hüsrev bey gibi koskoca bir paşazade ne diye nikâhlanmış üç paralık hizmetçi parçasını. Bunamıştı herhalde akıl sır ermez ki. Karının gözü önünde yaptığı rezilliklere ses çıkarmadıktan sonra. Hattâ gidip kendi eliyle adam getirecek kadar. Zavallı ihtiyar. Bunamış besbelli. Cemil bey de öyle dedi. Memleketin en mühim fabrikatörlerinden biri. İşi gücü var adamın. Yetmiş yaşındaki bunakla uğraşacak değil ya. Gene de ne yapıyor ediyor neler karıştırıyor diye arada bir kontrol eder insan. Annesinden kalma malların onca kirasını da topluyormuş. İyi valla. O kadar para bırakılır mı bir moruğun eline. Yalıda tek başına oturmasına müsaade etmeleri bile fazla. İyi adam çok iyi adam Cemil bey. Yaşadığı müddetçe keyfi istediği gibi yaşasın istemişler. Asalet buna derler işte. O canım yalıyı almamışlar elinden. Gerçi yıkık dökük içinde oturulacak gibi değil ama arsası kimbilir kaç milyon eder. Elinden almak çok zor bir iş olmasa gerek hukuken. Tabii detayları bilmek lâzım. Gerçi kendi malları da o kadar çok ki. İhtiyaçları yok. İhtiyarı rahatsız etmeğe lüzum görmemişler. Akraba ne de olsa. Asillerin akrabalık bağları kuvvetli olur. Akıllarına gelir mi bunamış adamın orospunun birine kurban gideceği. Zavallı ihtiyarın

gözü önünde onca erkekle. Cebrenmiş. Olabilir mi. Mefaret gibi kaç senelik hukukçu nasıl inanır buna hâlâ aklım almıyor. Hiç insan nikâhlı karısını zorla başkalarıyla. Nihal. Nihal kendi yapıyor. Ben mi yaptırıyorum. Biriyle beraber görecektim olsam. Görmedim mi. O başkaydı. Hırsımdan deliye döndüm. Parçalayıverecektim ikisini de. İyi ki parçalamadım. Zaten nasıl parçalayacaktım o da başka. Alinin beni öldürmesi ihtimali çok daha kuvvetliydi. Serserinin biri. Yanında bıçak taşıyordu mutlaka. Ama onları gördüğümde bıçak falan düşünen kim. Atlayabilirdim üstlerine hiç bir şey düşünmeden. Atlamadığım daha iyi oldu başka. Böylesi çok daha iyi. Ağlamıyor artık. Ama acı çekiyor. Çekiyor. Çekmesi lâzım. Şöför için de birşeyler düşünmeli. Sahiden yattı mı onunla. Belki de başka bir iş için girmişti herif evin içine. Gündüz vakti. Paket falan taşıtmış olabilir. Yatmamıştır belki de. Ben de herkesten işkillenir oldum artık. Alışkanlık. Bir iyi araştırmalı. O değilse başka biri vardır mutlaka. Beklemeli iyice tutulsun. Bağlansın. Ondan sonra gülmeye inmeli. Aliden sonra başka birine tutulduğu oldu mu Nihalin. Başka birine gerçekten bağlandığı. Aşık olabilir mi bir başkasına. Bütün ötekiler Aliyi unutmak için değil mi. Ya da yeniden yaşamak için onu. Ya her biriyle yeniden yaşıyorsa aynı saadeti. O zaman acıyı da

istırabı da yaşıyordur. Ya da. Ya da. Ya unuttuysa Aliyi. Ya bütün bu adamlar hepten unutturdularsa onu. Olamaz. Olabilir mi. O takdirde ne anlamı kalır bütün bu çektiklerimin. Çektirdiğimi sanarak. Bütün bu göz yummalarının sonradan acısını çıkarabileyim diye. Ya çıkaramıyorsa acısını. Ya bütün hislerini öldürdüyse Aliyi unutup. Olabilir mi. Olabilir mi. Hayır. Hayır. Boğabilsem onu. Şu anda boğabilsem. Önce şöförü halletmeli. Gerçekten yatıyorlarsa eğer. Öğrenmeli. Biraz da ondan çeksin. Çekiyorsa eğer. Ya çekmiyorsa. Delireceğim. Boşuna mı çektim bunda sene. Tek çeken ben miydim. Başında öldürseydim. Ya da hemen şimdi. Çok mu geç. Hayır. Öldürmek gereksiz hem. İlkellik ayrıca. Kolay da değil. Ne işler açılır insanın başına. Yakalanmak. Suçunu bilip de suçunun ortaya çıkacağını anlamamanın korkusu. Beklemek terleyerek. Ağır ceza başyargıcı Faik İrfan Elverir karısını. Olacak iş değil. Nasıl da vurmuş Hüsrev beyi eli titremeden. Hiç korkmadan. Önden hem de. Gözüne gözüne bakarak. On yedi yaş çılgınlığı. O Melek olacak kadın çıldırtmış zavallı çocuğu. Ayrıca tetiği de kadının çekmiş olması daha akla yakın. Tabancanın yerini ondan başkası biliyor olabilir mi. Çocuk evde oturmuyor. Kadınsa evde. Senelelerdir evin girdisini çıktısını öğrenmiştir. Tabancanın yerini ondan başka kim bilebilir. En

azından alıp çocuğun eline vermiştir. Parmak izi yok ama. Çocuk ben yaptım diyor ama. O her şeyi ben yaptım diyor zaten. Orospu karıyı kurtarmak için. Nesini kurtaracak. O kurtarmağa çalışıyor mu sözde sevgilisini. Ufacık çocuğu asıp kendisini serbest bıraksak canına minnet. Sevmişlermiş birbirlerini. Lâf. Çocuğun hayali. İnanmış zavallı. Sevgiymiş. Sevditse neden ağzını açıp bir şey demiyor. Neden ağlamıyor. Seven kadın ağlar. Bir damla yaş aktı mı gözünden. Nihal eskiden ağlardı. Şimdi ağlamıyor. Ne yaptım diyor ne yapmadım. Bakıyor öylece. Zavallı delikanlıyı göz göre göre ipe çektirecek ihtiyar kocasını göz göre göre öldürttüğü gibi. Yanlış seçmiş adamını ama. On yedi yaşında lise talebesine suç yüklemek kolay değil. Gelip giden heriflerden bir başkasını ayarlayabilseydi. Onları kandırabileceğini gözü kesmemiş besbelli. Eee ne de olsa bıçkın herifler. Her orospunun lâfını yutmazlar. Çocukcağızı kandırabilmiş ancak. Neyse asıl suçlunun kim olduğu belli olduktan sonra. Beni de kandıracak değildi ya. Onun gibi neler gördük. Asıl cezayı da o çekecek. Delikanlıya yazık oldu. Daha az ceza verilebilseydi. Olmaz ki. Birine idam ötekine üç beş yıl. Gene de yaşından kurtardık da verilebileceğin en azını. Aftan maftan da yararlanır çıkar. Ama öteki. Öteki. Keşke daha korkunç bir ceza olabilseydi. Ölümden de be-

ter bir şey. Nihalin cezası. Nihal ceza çekiyor mu hâlâ. Yoksa ben. Bir bilebilsem. Ölüm yaşamaktan daha mı iyi. Hep aynı soru. Yoksa ben. Onun için mi sustu. Ölmek istemez onun gibiler. Nihali bilmem. O Melek denilen karı istemez ölmek. Gene de sustu. Ne diyebilirdi. Neler diyemezdi ki. Küstah küstah bakıyordu üstelik. Meydan okuyor. Bana.

Tık.

Kalem kırıldı. Gözünü bile kırpmadı. Kokumu duyuyor. Yıllar oldu o kokudan kurtulalı. Bir türlü kurtulamadım gene de. O pislik timsali kadın asıldığında. Belki o zaman. Asıldığında diyorum. Halbuki asılacağı şüpheli. Korkarım asmayacaklar. Oybirliği ile alınmamış bir karar. Temyizden dönmesi çok muhtemel. Muhalefet şerhini koymakta diretti allahın cezası kadın. Zaten o Mefareti ceza diye belâ diye sardılar başıma. Benim başkanı olduğum heyette kadın hakim olur mu. Olmaz. Daha doğrusu kadın hakim olur mu. Olmaz. İçi dışı pislik olmasa bile. Mesele bu Mefaretin içi dışı pis değil. Kabul. Meslekdaşımızdır diye saygı da gösteriyoruz insan içinde. Ama olmaz ki. Kadından hakim olmaz. Bir kere hepsi de zayıf karakterlidir bu kadın milletin. Sonra hissî. Hislerine göre karar veren bir hakim adaletin tecelli etmesine mani olabilir. Mefaretin inadına boyun eğsek adli bir hatâ yapabilirdik. Yok kadının

suçu sahih değilmış. Daha ne kadar sahih olacak. Gözümüzün önünde mi işlemesi gerek cinayeti. Yok ağzını hiç açmaması bir ruh hastalığının belirtisi olabilirmiş. Müdafî avukat bile aklî denge muayenesi istedi mi. Hayır. Yok kocanın davranışlarında ağır tahrik varmış. Yok hadisenin tek tanığı kadının suçsuzluğunda ısrar ediyormuş. Bir sürü safsatta. Olur mu hiç. Bir kere ruh hastalığı lâfları hiç bir manâ ifade etmez. Kanun deliliği ayan beyan derpiş etmiş. Bu Meleğin vaziyetiyle hiç bir alâkası yok. Sonra tahrik ne demek. Ortada bir tahrik varsa kadının tarafında var. İhtiyar adamın gözü önünde bir sürü erkekle münasebette bulunan kim. Bunu inkâr ediyor mu. Ne gezer. Hadisenin aksi vuku bulsaydı. Yani kadın koca tarafından öldürülseydi. O zaman tamam. O zaman ağır tahrik mevzuu bahis olabilirdi. Fakat bu durumda asla. Hadisenin tek şahidi olup da kadının suçsuzluğu hususunda ısrar edene gelince. Suç ortağının ta kendisi bu. Üstelik işin başından beri kadına aşık olduğunu saklamamış. Onu kurtarmak için her şeyi yapabileceğini açık seçik belli etmiş. On yedi yaşında bir çocuk. Gözü kararmış. Ne yaptığını ne dediğini bilmeyen bir çocuk. Şimdi bunun şahadetini birinci derecede dikkate almak olur mu. Bütün bunları bir bir anlatmadım mı. İtirazlarının yersizliğini açık açık ortaya koy-

madım mı. İddialarını mantık ve hukuk çerçevesi içinde bir bir çürütmedim mi. İbrahim bey sonunda ikna oldu. Sene'lerin tecrübeli hakimi ne de olsa tabii. Fakat o Mefaret inatçısı muhalefet şerhini koymadan edernedi. Sanki başı göğe erecek. Sonuç değişmiyor ki. Sırf kadın olduğu için işte. Hemcinsini koruma arzusundan. Sanık erkek olsaydı gene itiraz eder miydiniz diye sorduğumda o ukalâ kaş kaldırması neydi öyle. Karar verirken sanığın cinsiyetini göz önünde tutmadığımı çok iyi bilirsiniz sayın başkanım. Lâfa bak lâfa. Kim öğretiyor bunlara böyle dünyanın sahibiymiş gibi konuşmayı. Öyle de bir söylüyor ki sanki ben. Hiç de değil. Ben kadın erkek ayırd etmem. Gene de şurası kesin. Kadından hakim olmaz. Olamaz. İşte bu kadar. Hüküm vermek işi kadınların başından çok aşkın bir şey. Avukat da olamazlar ayrıca. Hukuk fakültesine kız öğrenci almak kabahat. Allah-tan fakülteye girenlerin ancak yüzde biri hukukçuluğu meslek diye seçiyor. Üniversiteye gitmelerinin asıl sebebi okumak değil ki zaten. Koca bulmak. Gelene geçene kuyruk sallarlar. Göz süzerler. Gülümserler. Sonra da. Herkesi koca diye beğenmezler o başka. Ben gibi garibanları. Ne tuhaf gözleri vardı. Rengini uzun süre seçemedim. Doğrudan baktığımda kaçırırdı hep. Bense doğrudan bakmağa cesaret edinceye kadar. Kaç ay geçmişti.

Bir kere baktım mı da tamam. Daha en az onbeş gün o kantine geldiğinde nerelere bakacağımı bilemem. Onbeş gün sonra bir cesaret daha. Gene kaçırır gözlerini tabii. Hep en kalabalık masada oturur etrafında bir sürü insan. Çay kahve getiren çocuğa yüz verim mi hiç. Biz de talebeyiz halbuki. Derken bir gün durup dururken. Durup dururken masadan fırlayıp yolumu kesmesi. Koluma girivermesi. Koluma girip beni sinemaya götürür müsün İrfan demesi. Bayılacağım sandım. Elimde birşeyler var mıydı paldır küldür düşürecek. Alay mı ediyor. Öyle bir kız değildi. Gerçi kızların ne oldukları belli mi. Adımı bildiğinden bile haberim yoktu. Ben onun adını rüyalarımda tekrar edip dururken. Gülşen. Gülşen. Gülşen. O da benimkini bilirmiş meğer. Öğrenmiş mi kendiliğinden. Öğretmişler mi. Birileriyle iddiaya falan mı girmiş. Bir oyun bu. Yoksa. Her bir şey karmakarışık olmuştu kafamda. Masadaki öteki kızlar kıkırdayıp duruyor. Oğlanlar gülmemeğe çalışıyor bir yandan. Kızları susturmağa çalışıyorlar. İrfanı rahat bırak ciddî çocuk o. Biz götürürüz seni sinemaya. Ertesi gün ayaklarım suya ermişti. Kendi aralarında gülüp konuşur-

larken. ayına ilâç koymuşlar. Onca kız arasından nasıl da bulup seçmişler benim gözüne bakmağa korktuğum kızı. Bilerek değil tabii. Benim kaderim bu işte. Neyi istediysen. Uzaktan bile olsa. Bir kusuru çıkar mutlaka. Bir kahkaha bir eğlence. Ölüyorlardı gülmekten ertesi gün. Ulan olacak iş mi gitti İrfana askıntı oldu. Fazla koymuşsunuz nesneyi oğlum tadı kaçtı. Sinemaya varmadan uyuya kaldı. Elinizde ölmediğine şükredin serseriler. Fazlası öldürürmüş. Hadi be. N'aptınız takside anlatsana. Uyuya kaldı diyoruz ya. Uyumadan önce peki. Ya da daha iyisi uyuduktan sonra. Ulan neydi o İrfana saldırışı. Neredeyse boynuna sarılıverecekti. Neymişsin sen lan İrfan. Gizli bir Kazanova. İlâcı biz bularım kariya bu konsun. Olur mu öyle şey. İyi valla. Asıl alay konusu kız değil de bendim sanki. Kızın azması değil de azıp bana yaklaşması gülünç. Hepsini birden öldürecek ya da hiç değilse sırtıkan suratlarına birer yumruk yerleştirebilecek bir kuvvet olabilseydi elimde. Yoktu ki. Olamazdı. Zavallının biriydim o vakitler. Şimdi olsa. Şimdi olsa görürler günlerini. Çok geç artık. Bir daha hiç gelmedi kantine. Ne kadar çok bekledim halbu-

ki. Kapıyı gölzemekten çay bardaklarını kırar olmuştum. Koridorlarda anfilerde de hiç görmedim. Belki hukuklu değildi. Belki utançtan fakülteyi bıraktı. Gelseydi hiç çekinmeden bakacaktım gözlerinin ta içine. Griydi gözlerinin rengi. Kolay seçilebilir bir renk değil. Hangi gözün rengi kolay seçilebilir ki. Gözler. Gözler gözler. Gözler gözler gözler. Yüzlerce binlerce sanki yüzbinlerce çift göz gördüm. Yüzlerce binlerce sanki yüzbinlerce çift göz dikildi gözlerime. Suçlu gözler. Suçluluğu gizlemeğe çalışan gözler. Suçsuzluğu haykıran. Yalvaran gözler. Belki de hiç bir suç saklamayan. Ne kadar çok gördüm tanrım. Ne kadar çok gördüm. Hepsinin içinde en korkuncu. En ürkütücü. En kara. En parlak. Bugünkü gözler. O Melek denilen kadının. Nasıl da insanın ciğerini okurcasına bakıyordu ve bir tek söz etmeden. Üstüme yürüyor. Üstüme yürüyor. Milyonlarca göz üstüme yürüyor. Nihalin gözleri yeşil. O kızın gözleri. Gülşenin gözleri. Gri. Gülşenin gözleri gri. Meleğin gözleri kara. Alinin gözleri. Alinin gözleri ne renkti hiç bilmiyorum. Hiç bakmadım ki gözlerine. Alinin gözleri kapandı. Bilmesem de olur rengini. Nihalin gözleri açık. Nihalin göz-

leri bir sürü insana parlıyor. Nihalin gözleri hiç kapanmayacak mı. Meleğin gözleri de açık. Meleğin gözleri kara. Her türlü pisliği yıkıyor üstüme o Meleğin gözleri. Meleğin gözleri ne zaman kapanacak. Kapanmayacak mı.

Ya asmazlarsa.

O zaman Nihali öldürmek zorunda mı kalacağım. Kim çekecek Nihalin cezasını.

Ya asmazlarsa.

Asmayacaklarsa.

Bütün cezaları ben mi çekeceğim?

MELEK'E HÜCREDE
GELENLER

Hiçbişey demedim ağzımı açmadım ne diyecem ki karşıma dikilmiş bir sürü büyük adam karalar giyinmişler biri de kadın kadın olanı daha bi iyi daha bi yumuşak bakıyo ama erkeklerin tümü de kötü kötü dikmişler gözlerini hele o en ortada oturan kocca bi adam gözleri ağuşa saçıyo bıraksalar sanki o dakika üstüne çöküp boğuverecek aynı Hüsrev bey gibi aynı üvey ağam gibi tüm ötekiler gibi amma hepsinden büyük bi adam bu herbirinden üstün o konuştu mu herkes susuyo kime sen konuş dese o konuşuyo ben ne diyem ne konuşam böyle bi adama karşı bişey demedim elbet hiçbişey demedim diyeceğim ne var ki

zati kendileri anlattılar herbişeyi bir bir dediler hep ettiklerini bebelere ne ettiğimi soran olmadı Hüsrev beyi ben vurmadım Hüsrev bey ölmedi ki kedileri soraldı anamın ikiz bebeklerini soraldı kocakarıyı soraldı he ya ben öldürdüm yo öldürmedimse de öldüreydim keşki her zaman derim lakin Hüsrev beyi öldürmek benim neyime hem o ölmedi ki ölmez ölmez bin yıl geçse hortlar zati esasında hortlak ağacın altından çıkmadı mı biliyodum çıkacağıını yedi kat kara torpağa girse gene geri dirilir ağacın altını çok kazmadık gerçi bak bu doğru kazdırmadı ki Yalçın bi yağmur bi yağmur sanırsın gökler delinmiş şeytanın düğün ettiği gündü. *Sen orada dur. Bak yalnızca, iyi bak. Buraya gömülen senin köleliğin. Kö-le-li-ğin. Kulun kölen olam kulum kölen olam kulun kölen olam anam üvey ağama hep böyle der Hüsrev bey hiç öyle lâflar ettirmediydi kö-le-lik Yalçının uydurması hep. Kurtuluyorsun artık. Anladın ya. Artık onun dediğini yapmak zorunda değilsin. Kurtuluşun bu senin. Kurtul-mak. Nasıl kurtulmakmış yedi kat kara torpağın altından çıktı işte hortladı zati hep hortlak gibi bakar gözleri Yalçın onu öldürebili mi kim oluyo ki Yalçın densizin teki bi de beni seven mi diyo *Seviyor musun?* o da ne demekmiş hiç bilemedim kocakarı ablasının nişanlısını sevmiş *Ona tesliim oldum!* habire bunu der durur saz teli gibi titrer sesi sonun-*

da anladım o ablamın nişanlısı dediği herif bi köşede çökertmiş bunu nasıl üvey ağam anama yapardı nasıl Hüsrev beyin getirdiği herifler bana aynı öyle etmiş işte sevmekmiş ben kaç kişiyle Hüsrev bey ne dediyse sevmekmiş tek bildiğim tiksirmek AL AĞZINA. AĞZINA ALACAKSIN DİYORUM, ANLAMİYOR MUSUN? ÖYLE UCUNDAN DEĞİL KÖKÜNE KADAR. DAHA DAHA. TAMAM. C'EST ÇA. EM ŞİMDİ. ANANIN MEMESİNİ EMER GİBİ. HİÇ Mİ ANASININ MEMESİNİ EMMEMİŞ BU KIZ. ööööğğğ boğuluyorum. BOĞULMAZSIN. BOĞULMAZSIN. HİÇ BİR ŞEY OLMAZ. YUTACAKSIN. sevmekmiş beni seven mi diyo bi de Yalçın *Seviyor musun beni?* ben onca herifin altında boğulurken sevmekmiş Yalçınınkini sokturmadıydı ağzıma gerçi BU SEFER BU SENİ YİYECEK. YASLAN GERİYE. TEK BACAĞINI KOLTUĞUN KENARINA AT. C'EST ÇA. MANGE-MOİ DİYECEKSİN ŞİMDİ. MANGE-MOİ. HADİ SÖYLE, MANGE-MOİ. C'EST ÇA. BAK DELİKANLI, NE DİLBER ŞEY! C'EST UNE ROSE. BEKLİYOR SENİ GÜL GİBİ AÇILMIŞ. manj manj ne demekmiş hiç bilemedim dediklerinin yarısını anlamam zati bildiğim bi şey orama gül diyo her gelene öyle derdi gülmüş ne biçim gül kocakarının dediği gül de o muymuş acep yo yo onunkiler başkaydı onun dediği güller ağaçta *Gül kokuları içinde teslim oldum ona. Kameriyede. Ah, na-*

sıl da güzeldi! Erkek güzeli derlerdi. Ablamın nişanlısı ama gözü bende. Gözü benden başkasını görmezdi.. İffet, derdi bana. İffet sen ablanın bin misli güzelsin.. Kameriyede güllerin o bayıltıcı rayihası... kameriye dediği o bahçe-deki parmaklıkları kırılmış oda imiş eskiden çevresinde gül açarımış besbelli Yalçın da çardak diyo gül rayihası nemenem bi şey ola bu kocakarı bok kokuyo senin yüzünden diyo Emsal kalfa bi de bana İyi temizlemiyorsun! günde kaç kez yuyacam altını kendi çimemez anamın ikiz bebelerinden beter anamın bebelerini boğuvereydim o gün mal sahibi Neriman hanım kedinin yavrularını kovanın içinde getirdiğinde. Soysuz bunlar. Karışık cinsliler hiç bir işe yaramaz. Ah, orospu hayvan. ah.. Sen git de sokak kedileriyle.. Nasıl kaçtı allah bilir. Anan olacak karının suçu, kapıya mukayyet olmuyor ki. Zaten bu kapıcı milletinden çektiğimiz... Nerdeyse başımıza edeceksiniz, töbe töbe. Musaffanıminkilerle çiftleştirecektim halbuki.. O zaman para da ederdi yavrular. At, at, ötekileri de at kovanın içine. Gebersin körolasıcalar! anamın ikiz bebelerinin kafalarını da sokuvereydim kovanın içine hazır kimse bakmaziken Hüsrev beyi öldürmek olabilir bi iş mi ki Yalçın onu öldürecem dediğinde beni oynatıyo sanmışıdım Seni seviyorum. Sen de beni seviyor musun? Birazcık olsun sevebilir misin? o kez de eğlenmişti benimle besbelli işte

hep alay hep yalan konuşur Yalçın ya da ne dediğini anlamazsın Hüsrev beyin arapçası mı gâvurcası mı vallah Yalçının konuşması ondan beter hiç değilse bey istedi mi ille de anlatırdı fikrini erkişi dediğin fikrini anlatacak üvey ağam gibi Hüsrev bey gibi doğru dürüst Yalçın çocuğun teki esasında gerçi Hüsrev beyin de nesi erkişi o da başka bi bakarsın çakal gibi saldırır bi bakarsın herifler yapar o şeyreyler kocakarı can verdiği gece üstümü başımı hep paraladıydı tüm urbalarımı SÖYLE. SÖYLE DİYORUM ALTINLAR NERDE? kocakarının altını varımış benim nerden habarım ola SAKLAMIŞTI HEPSİNİ EL SÜRMEYİYİM DİYE VİEİLLE PUTE QU'ELLE ETAİT. NEREDE? SANA SÖYLEMİŞTİR ALLAH BİLİR. SEN Mİ ALDIN? KOYNUNDA MI SAKLADIN YOKSA? urbamın üstünü caart diye yırtmasıynan her yanında bi titreme zangır zangır sanırsın ölüverecek bağrım döşüm bütün meydanda altınları tümünden unutup memelerime tırmık tırmık saldırmasıynan nasıl canım yandıydı yalıya gelmeden önce evde gece lambayı örttükten sona üvey ağamla anam yorganın altında itiş kakış *Kız, Hacer, ben bu memeleri yiyeceğim. Erim, Hasanım, kurbanın olam.* bilirdim ne yaptıklarını bilmem mi hiç her gece her gece lâmbayı örttükten sona yorganın altında gündüz döver geceleri de bağırıttırır durur erkişi dediğin aslı hası böy-

le olurmuş anamın dediği üvey ağammış has
erkek kendi ağamı tarlada vurmuşlar yüzünü
hiç bilmedim artık kim vurmuş o da malûm
değil ihtiyar anlatır durur kim ki o ihtiyar

kırık mı kanadın kolların hani
yeller mi savurdu küllerin hani
azad eyleseler

kırık mı kanadın kolların
küllerin

yeller mi savurdu

nerden geliyo bu ses hep geliyo hep geliyo içe-
rimi yakıyo yaktığınınan kavuruyo bu türkü
çatlamış bi erkek sesi iyicene kocalmış kim pe-
ki o ihtiyar sevmek sevmek dedikleri

küllerin hani küllerin hani
kolların hani

kolları yumuşacık sanki koysam başımı uyuyu-
verecem Hüsrev bey değil elbet her ihtiyar
Hüsrev bey mi taştan yapılmaydı o taş yürek-
li hortlak bi başka taş yürekli de o yargıç de-
dikleri o en ortada oturan büyük adam kaş-
ları hep çatık yüzü hiç gülmez lâkin bu tür-
küyü çağıran ihtiyar bi başka ihtiyar hem
Hüsrev bey türkü çağırmas ki bu türküyü e-
zelden bilirim ta bahçedeki ak çiçekli ağacın
altında işitmişim onu gömmelerden çok önce

o ağaç benimidi onu oraya gömmeden önce o çocuk gelip de dallarına çıkmadan önce derken o çocuk Yalçınımış meğer benimidi o ağaç sona Hüsrev beye mezar oldu demek esasında benim değilmiş ben öyle sanmışım Hüsrev bey entarileri sandıktan ilk çıkarıp verdiğiğinde onlara da benim dediydim onlar da benim değilmiş HİÇ BİRİ SENİN DEĞİL. ANLADIN MI? JOSETTE'İN HEPSİ. GİYDİRİYORUM Kİ ONA BENZEYESİN DİYE. EVİN İÇİNDE JOSETTE DOLANSIN DİYE. OH, JOSETTE, MA CHERE PETİTE JOSETTE! ŞU KALIN BACAKLARA BAK. NEREDE ONUN SÜTUN MİSALİ BACAKLARI! COUVRE-TOİ İDİOTE! ÖRT ETEKLERİNİ DİYORUM. SEN KİİİM JOSETTE'E BENZEMEK KİM, PİS BOKLU KARI! pisboklukarı pisboklukarı hep pisboklukarı ben ondan nasıl tiksindiysem o da benden aynısı bi tek geceleri o herifleri getirdiğinde tiksınmez gözleri parlar o zaman aynı kocakarının can verdiği gece memelerimi ilk ellediği vakit ki gibi sesi bi hoş olur başlar zangır zangır her yanı titremeğe ama herif işini bitirip gitti mi tamam HADİ STTİR DEFOL. GÖZÜM GÖRMESİN. bi kez bile koynuna aldı mı beni sözde nikâhlım olacak hem de hoca nikâhı değil hüküme nikâhı ama koynuna almaz tanrıma bin şükür hepsinden sona bi de o geleydi üstüme. GEL, GEL. YANIMA GEL, MA PETİTE POUPPÉ. QUE

TU ES BELLE. HAYIR GİT! JOSETTE DE-
ĞİLSİN SEN. TU M'AS TROMPÉ, PUTAIN!
ELİMİ DAHİ SÜRMEM SANA. VA T'EN. GÖ-
ZÜM GÖRMESİN! madem gözü görmeyecek
ne deyi çağırır durur ne deyi süsler giydirir
oramı buramı eller sona da kovar aklım hiç er-
mez nikâh yaptığı sırf üvey ağam her ay ge-
lip paramı istemesin için bilirim yoksa beni ka-
rı diye bellediğinden değil ya pisboklukarı der
ya da jozet o jozet jozet dediği kocakarının an-
lattığı gâvur kaltağı olsa gerek bense pisbok-
lukarı üvey ağam da öyle derdi ya nasıl oluyo
bilemem biri kocca bi bey ötekisi köylü bi ka-
pıcı lâkin ikisinin de ağzında aynı lâf anama
da bana da *Pis boklu karı!* kendi ikiz bebele-
rine bile sırası gelince artı o anda kimi dövü-
yorsa ona *Erim Hasanım, vurma! Allahını se-
versen vurma! Bokunu tırağını yiyim, vurma
gayrı! Bu pis boklu karı burdan gidecek mi
gitmeyecek mi, ha? He diyon mu, söyle. Be-
belere bile doğru düzgün bakmayo kaltak. İşi
güçü sokağa kaçmak. Verecen mi? He diyon
mu? Gidecek mi, ha? Gitsin! Gitsin cehenne-
mecek. Vurma Hasanım, kurbanın olam.* anam
cehennememek diycek de ben daha orda dura-
cam öyle mi lâkin nereye gidebilirem ki fır-
ladığımnan sokağa koş baba koş lakin koş-
maynan gidilecek yer bulunu muymuş yaka-
ladığında daha beter dövmez mi üvey ağam bi
keresinde bi deniz kıyısına varmışidim kocca

kocca vapurlar gelir gider bi tanesine binsem
gidecek bi yer var mıdır yoksam tümünün de
yolu cehenneme mi çıkar anam diyo ki cehen-
nemecek hemi de öz anam üveyim değil zati
ne zaman analık etmiş bana kendi ikiz bebe-
lerine bile bakmaz lakin ne zaman savuşacak
olsam ille de alır geri getirirler sonunda cehen-
nemin yolunu da buldurdular işte ilk onlar
yaktı beni hadi üvey ağam neyse ne ama o
anaya ben ana mı derim ki ömründe ne baktı
ne gözett kendire çekeceklerini bildi de mah-
kemeye bile gelmedi tanrım bilir bebecikken
süt bilem emzirmemiştir öyle bi hayın kadın
hep sahipsiz komuş beni hiç bi koruyanın ka-
yıranım yok hiç olmadı öz babamı tarlada vur-
muşlar *Sen de bubanla birlik gebereydin keşki!*
bubamı geberten beni ne deyi sağ bırakmış
tanrım ben zati usanmışım bu candan alive-
reymişin te bebecikken ihtiyar hem söyler hem
ağlar

azad eyleseler uçamaz mısın
kırılmış kolların kanadın hani

kim o ihtiyar bi türlü çıkaramam gözüm gör-
müyo aklım ermiyo sırf gönlüm duyuyo sıcak
bi ihtiyar oysa ihtiyar dediğin pis soğuk olur
kuru olur kocakarı gibi neydi o bi kolları va-
ridi aha iki tane sopa dersin derisi kat kat lâ-
kin insan derisi değil sanki kat kat cansız bez

hayvan pençesi gibi bi de parmakları var yapışır bırakmaz tırnaklarını geçirdi mi her yanım çürük içinde bi de söyler ki eskiden güzelmiş tombulmuş kuru kemiklerinin üstüne ölü derisi gibi kat kat buruşması eski tombulduğundan imiş *Bembeyazdı tenim, ipekler gibi. Koca İstanbulda bir eşim benzerim daha yoktu, ah! Bir endam, bir süzülme.. Sülün diye lâkap takmışlardı. Talât bey daha ilk gördüğünde meftun oldu. Ailelerimiz ablama münasip bulmuşlar, mecburen onunla izdivaç etti. Fekat benden başkasını bir gün dahi sevmemiştir. O rum metres tutmalar falan hep beni bu Hüsrev'in sümsük babasına verdiklerinde teselli bulmak için. Ah o kameriyedeki gece... Unutmak kaabil mi? Güller... Rayihası tekmi! Boğazı sarmış.. Ben güllerden daha terütaze, o belindeki kılıçtan daha keskin... Aaaah! Kalbim duracak, ruhumu teslim edeceğim zannetmiştim. O zevki bir defa dahi tatmadım Hüsrev'in babası olacak sünepeyle. Sıska, pısırik, nefsi uyanmaz. Uyansa dahi inzal bir an meselesi. Bu Hüsrev'i nasıl yaptı hâlâ hayret ederim. Lakin ondan olduğu muhakkak. Babasının bir sureti, pis pinti. Ruhen de şeklen de aynen ona çekmiş. Doğuştan içgüveysi sanki. Benim kanımı taşıdığına bin şahit ister... Aaaah, yanarım yanarım da Talât'ımdan bir oğul doğurmadığıma yanarım. Talât'ımın oğlu olsa idi bana böyle mi muamele eder-*

di? Ahir ömrümde pis köylü kızının eline bırakır mıydı beni? Onca parası var. Ayırıyeten benim o paralar, onun bile değil. Konak da benim.. Gene de doğru dürüst bir adam tutmaz, bu pis kızın elinde sürüdürür validesini. Aman of, öldürecek bu kaba saba köylü beni. Usûl bilmez erkân bilmez üstelik de edepsiz. Öldürürse kimsenin ruhu duymaz. Çek elini üstümden kız! Çek elini mundar mahlûk! o güne dek fikrimden hiç geçmediydi kocakarıyı öldürmek ama o öyle deyince neden olmasın boğuversem bi sıkımlık canı var zati kedileri boğuverdiğim gibi anamın ikiz bebelerini de ne olacak kim bilecek elime bırakmışlar kim ne diyecek bu kocakarıyı da elime bırakmışlar koruyanı yok kendi de bilir altını yuyacağıma boğazını sıkıversen kolay onları öldürmek kolay kedileri bebeleri kocakarıyı öldürmekten kolay ne var mahkemede üstüme üstüme düştüklerinde az kaldı diyeceğidim hele o en ortada oturan kara giyimli kara suratlı herif sayın yargıçımı ş yargıca benzer nesi var ille de ben öldürmüşüm gibi kötü kötü bakar durur hemi de öldürdüğüm öz babası sanki öyle hayın işte bu kadar olur ben ne diyebilirim ki ona besbelli hortlaktan yana öteki kadın olanı daha bi iyiydi gene o da karalar giyinmiş o da yüksekte oturur herhal o da bi sayın yargıç ama yumuşak bakışlı belli tiksiniyo benden gözleri ağı saçmıyo diyeceğim bi şey olaydı ona

derdim belki o soraydı derdim ki he ya koca-karıyı boğmanın fikrini kurdum anamın ikiz bebelerini boğmanın fikrini kurdum mal sahibi Neriman hanımın kedi yavrularını kovanın içinde boğuverdim yalan değil ama Hüsrev bey onlarla bir mi Hüsrev bey bi büyük adam sözünden çıkacak olsam o beni boğuverir de kimsecikler bişey diyemez eline bırakıp gitmişler beni öyle değil mi koruyanım sahibim yok Yalçın kim oluyo beni koruyacak yok bi de kölelikten kurtaracak kö-le-lik-ten-kur-ta-ra-cak kendine baksın o bana karışanacak o da ötekiler gibi çıkmadı mı üstüme biri çıkacak olduktan kelli ha o ha başkası hepsi bir ne edeceklerini zati Hüsrev bey söylüyo hiç biri onun dediğinden çıktı mı sanki lâkin o ilk gece tevatür yandıydı canım uy anam oof gökyüzü başıma kopuyo sandım hançer saplıyolar ciğeri mi doğruyolar *Beyamca bu kızın bağırtısı mahalleyi ayağa kaldıracak.* BAĞIRACAK BİTTABİ. TEMAS GÖRMEMİŞ BAKİRE.. DAHA DAHA CANHİRAŞHANE BAĞIRMALI Kİ.. SEN DURMA, İŞİNE BAK. BÖYLESİNİ NERDEN BULACAKSIN BİR DAHA? *İyi ya, al öyleyse. Al bakalım, bağır bağırabildiğince!* öleceğim öldüm sanki tenimi soyarlar o nasıl bi acıdır oramdan girer yüreğimi deler hiç bitmeyecek sanırsın oysa bitiy o herbir acı geçip gidiyo yerine beteri geliyo o başka o da geçti gitti işte iki gün kan geldi devrisi gün bişeyim

kalmadı üvey ağamın dayakları daha mı az yakardı canımı kocakarı can verdiği en çok korktuğum bana yol verirler gayri diyeydi üvey ağam gelir alır yeni bi yer bulanacak kimbilir ne çok döver deydi korkmuşidim o vakitler bu yatak acısını görmemişim tabii derken Hüsrev bey altınları ararken ararken memelerimi buldu o ne sıkma o ne sıkma aha o dakika yere devirip üstüme çökecek dedimse de bişeycikler etmedi sıktı sıktı mıncıkladı bıraktı gayri ölü kalkanacak ne yüzüme baktı ne bişey dedi ne elini sürdü bendeki korku baki ayın başı oluyo üvey ağam ha geldi ha gelecek hadi kız topla bohçanı dedikleri gibi salıverecekler evde bekleyense ne analık neymiş bilmeyen bi anam pis boklu ikiz bebeler üvey ağamın dayağı oraya döneceğime kocakarı geri dirilsin de bana demediğini komasın çoktan razıyım sona bi gün ölünün kalktığıнын haftası mıydı ne idi daha üvey ağam para almağa gelmeden Hüsrev bey o kocca odaya çağırıp o ne menem bi oda ki bu ucundan bakınca öte ucu görünmez mal sahibi Neriman hanımınkinden bile yüce anamla cam silmeğe gideridik de sil sil bitmezidi bunun camları daha az ise de duvarları tüm altından yukardan demet demet parıl parıl cam parçaları sarkıyo sanırsın her biri kocakarının bi yüzüğü onun o kemik ellerinde de yüzük amma boldu bi koltuklar kanapeler var onlar da ayrı parlar zati tahtadan

yapılma değil sedefdendir demişidi Emsal kalfa herbiyan ayna dolu ki baktın mı bin tane Melek görüyorsun tek eksiği televizyon mal sahibi Neriman hanımın Almanyadan gelme kocca bi tevesi varidi lâkin tavanında altınlı resimleri yokidi o kocca odaya girdiğimde ne yana bakacağımı şaşırmışım dikilip kalmışım orta yerde GEL YAVRUCUĞUM, GEL BAKAYIM YANIMA. Hüsrev bey de canı istedi mi bi efendi gibi konuşur bi tatlı dil döker sanki öte gün memelerimi koparmağa kalkan o değil SEN BENİM KIZIM SAYILIRSIN. SEVGİLİ VALİDEME ONCA SENE İHTİMAMLA BAKTIN. BU YALIDA SANA DAİMA BİR YER MEVCUTTUR. sona o entarileri sandıktan çıkarıp çıkarıp verdiğinde ah anam ne yumuşacık şeyler beze bile benzemez bizim giyindiklerimize hiç *Büyük hanımın en nadide ipekli-leri! Nerden buldun da giydin üstüne kız? Çıkar bakayım, şimdi sopayı alır gelirim!* şuna bak sanki sopa atmak ona kalmış bey bana verdikten sona o Emsal kalfanın demesiynen mi çıkaracağımsım sırtımdan akıl işte o da bi şey sanır kendini aynı Yalçın gibi ne de olsa ana oğul benzeyecek elbet o ipekli dediği entariler kocakarının kızlık giyimlerimiş meğerssem o kadar eski lâki n ilk bakışta mümkünü yok anlayamazsın üstüme giyinip geldiğimde Hüsrev bey essahtan da kızı gibi oturttuysa kucağına sandım okşayacak memelerimi sık-

tığını da unutuvermiş miyim neyim uzaktan o türküyü duyacam gibi oldum bu da iyi bi ihtiyar mı ne dememe kalmadan başladı gene her yanımlı mincık mincık sıkıştırmağa entariyi de baştan aşağı yırttığı gibi hey tanrım onca yıl sandıklarda beklemiş böyle caart diye yırtılmak için mi VA T'EN. CE N'EST PAS TOİ QUE JE VEUX! TU N'ES PAS JOSETTE! PUTAİN! her neydiyse o dediği bişeycikler kavrayamadım sade kucağından itmesiyneni yere yuvarlanınca böğrüne de bi tekme salladı ama tam oturtamadı fazla yakmadı canımı zati kendi eliyen acıttığını hiç bilmedim gücü kuvveti olmadığından mıdır hep heriflere yaptırırdı herbişeyi o ilk seferinde hani kocakarının can verdiği gece başka o gece besbelli kendine malik değildi anasının öldüğüne yandığından değil altın altın deyi aklı başından gittiğinden kocakarının altınları var mıymış esahatan nereye saklamış ola hiç sözünü etmediydi bilse bilse Emsal kalfa bilir yalının kaç yıllık adamı o değil mi lakin o da söylemez elbet Hüsrev bey aramadık yer bırakmadıydı yerle bir etti herşeyi ya Emsal kalfa alıp bahçeye bi yere gömdüyse ihtiyar nerden bulacak ben bilebilimiyim ki altınların yerini öz oğlundan bile sakladıktan kelli bana ne deyi söylesin gerçi hiç sevmezidi oğlunu kendi doğurmuş ama yüzünü görmeyi bile istemez aynı benim anam nasıl beni istemezidi öyle bi bennen söy-

leşirdi kocakarı o da başkası olmadığından
yoksa benden de tiksiniirdi tiksinimediği bi o
Talât bey dediği her kimse kaç yıl önce öldüy-
se gene de fikrinde yaşatır durur bana gelin-
ce sanki adım yok ancak mundar mahlûk pis
köylü mundar mahlûk esasında mundar da
kendisi pis de kendisi günde beş kez altına eder
işin yoksa temizle dirseklerimecek bokuna bat-
tım pis kocakarının bi de pis elimi üstüne değ-
meyeceğmişim yemeğini kim yedirecek peki
başka yanına yanaşan mı var *Pis pis dokun-
ma bana, iğreniyorum senden! Git ellerini yı-
ka da gel!* inadıma yumam ellerimi yesin ken-
di bokunu bana ne o benden iğrendiği kadar
ben de ondan tiksiniirim her yanı akar kokar
ağızına verdiğimin yarısını dışarı akıtır zati
dişi neyi de yok elimlen aldığımnan yeniden
tıkıveririm ağızına ağız mı kuyu deliği mi o da
başka *Ellerini temizce yıkamış mıydın bari?*
Göster bakayım. baksa bile ne anlayacak gözü
doğru düzgün görmez kaç kez yedirdim kendi
bokunu baklava börek gibi yuttu altını sildi-
ğim bezle ağızını da sildiğimi nerden bilecek
bilse bile ne edecek sade söylenir söyleşir du-
rur söyleştikleri de hep abuk subuk beyin sona-
dan aradığı altından neden söz açan kim ille
de o Talât beyle nasıl oynaşmışlar kameryenin
orada tanrının günü onu anlatır bi de oğluna
söver sabah akşam neymiş de doğru dürüst
adam tutmuyomuş benim gibi köylüye teslim

ediyomuş kendisini paraların üstüne yatıyo-
muş artık allah bilir o paralarla neler de neler
yapıyomuş bi de vaktiyle karısını öldürmüş
*O nadide zambak misali zarif kızcağıza nasıl
da kıydı! Güzeller güzeli, hem de uysal, itaat-
kâr.. İstanbul'un incisi. Kendi elimle seçtimdi..
Lakin bizim ahlâksızın akli fikri o fransız yos-
masında! Sanki onu da lâıyikiyle becerebilmiş
de.. Sen kiim o fettan kaltağı memnun etmek
kim, a sünepe.. Biçare Meliha'nın hayatını zin-
dan etti, gününü gecesini cehenneme çevirdi
de tahammül edemedi yavrucak, canına kıy-
dı... Suçlu Hüsrev'dir! Suçlu Hüsrev'dir! Bu
dünyada çekmediği cezasını Ahirette çekecek.*
öyle çok söyledi öyle çok anlattı ki sonunda
ben bile anladım kadıncağız Hüsrev beyin zul-
müne dayanamamış atmış kendini denize iyi
de bi kadınmış kocakarının dediği kocakarının
her dediğine ne kadar inanılır o da başka an-
lattığının yarısını kafasından uydurmadığı
malûm değil gerçi gece yarısı o herifi alıp gel-
diğinde ikisi birlik olup kocakarının can ver-
diği aynı yatakta üstüme çöktükleri gece be-
nim de fikrimden geçmedi mi at kendini deni-
ze kız at kendini denize gayri yaşamak sana
haram dedim dedim de canına kıymak kolay
mı bakarsın da bakarsın kapkara sulara şimdi
kendire çekeceklerimiş daha mı iyi atıvereydim
o sefer de kurtulaydım kur-tul-mak Yalçının
dediği de bu idi sonunda ikisi de aynı kapıya

çıktı denizde boğulacağım yerde kendirden sallanıp ama bilebili miydim o gece herbişeyin böyle olacağını ilkin düş mü görürüm ne dediydim gecenin zifir karanlığında silkeleye silkeleye uyandırınca KALK! KALKSANA KIZ! ÖLÜM UYKUSUNA MI YATTIN? BU KÖYLÜLER DE BİR DEFA UYUMAYAGÖRSÜNLER UYANDIRABİLENE AŞK OLSUN! KALK KIZ, KALK! herbiyan aydınlık gün mü ısıdı yok değil bu tavan lâmbasının şavkı gene kocakarı mı ölüyo yok değil o can vereli handiye se üç ay olacak ne bu peki iki kolumdan yakalamış sarsaklar da sarsaklar UYANMADIN MI DAHA? HAY MÜSİBET, KALK AYAĞA! anam bunun gözü dönmüş gene altınları soracak herhal buncadır bıkip usanmadı aramaktan böyle dellendi mi ya altınlar düşmüştür aklına ya da benim memelerim ÇIKAR ŞU ÜSTÜNDEKİLERİ! NE DE ÇOK GİYİNMIŞSİN. NERDEN BULUYORSUN BU PAÇAVRALARI? VERDİĞİM ROBLARI GİYİN DEMİYOR MUYUM SANA? he ya demek memelerimimiş bu kez altınlar değil parçalar durur urbalarımı bağrım neyim hep meydanda şimdi de mıncıklayıp bırakacak her sefer öyle etmiyo mu şindiyecek böyle gecenin bi vaktinde gelmediydi lâkin aklının ne zaman neye düşeceği belli mi gün boyu yapacak işi yok oturduğu yerde yezitlik kurar sona da gelip bana amanın o ne kapıda bi adam dikilmiş durur iri yarı kara-

yağız bi herif üvey ağam mı yoksa o değilse de aynı ona benziyo imdaaat NE BAĞIRIYOR-SUN, ALLAH MÜSTEHAKINI VERSİN! bi herif bi herif kapının orda yabancı bi herif üvey ağam değil şindiyecek hiç görmemişim Hüsrev bey hiç aldırılmaz sanki o herif orda durmuyo ben memelerimi örtmeğe çabalarken donumu çekiştirip duruyo orda bi herif var SUS! SUS DİYORUM. BAĞIRMAĞA MAHAL YOK. NERDEN BULDUN BU ŞALVAR GİBİ ŞEYİ? *Sen beceremeyeceksin, beyamca. Bana bırak. banabırak banabırak* herif üstüme üstüme geliyo fikrinde besbelli herbitürlü kötülük ben şimdi nerelere savuşacam donum düşmüş ayaklarıma dolanır herif hem geliyo hem hayın hayın bakıyo aynı üvey ağam ama gözündeki kötülük bi başka kötülük usuldan usuldan geliyo sırtması da hiçbiyana savuşamayacağımı bildiğinden ben gittikce o geliyo de ki ben bi hayvan o bi avcı tüfeği neyi yokise de eliylen yakalayiverecek kaçacak olsam nereye yok ki kaçacak bi yer bastığım yeri bile göremem geri geri gideriken herbişeyim meydanda neremi örtecem kapıya denk gelsem cıbıl mıbıl aldırمام atarım kendimi dışarı doğruca merdivenlerden aşağı lâkin kapının yerini bile şaşırmışım dolanıp dururuz kocakarının yatağı çevresinde her bi dolanmada bi adım daha bi yakına geliyo suratındaki sırtma hiç eksilmiyo kaç kez dolandık öylecene hiç acelesi yok eğle-

niyo benlen biyerlerden Hüsrev beyin sesi geliyo gülüyo o da ama bunun gibi sessiz değil keh keh diyerekten nerde olduğu belli değil bense hiçbiyana bakamam herifin yüzünden başka bi yere çekemem gözümü ne edecekler bunlar beni sorulacak ne var ne edecekleri besbelli de acep ne deyi gecenin bu vaktinde nereden düştüm akıllarına ben bi biçare kız zorları ne ola Hüsrev bey mıncıklamadan başka bişey bilmez bu karayağız herif üstüme çullanacak orası belli ya o çullanacak da Hüsrev bey ne edecek bi köşede güler durur kendi kendine altınların yerini bileydim de söyliyeydim keşki rahat bırakırlar mıydı acep herif birden bi atlamaynan beni kaptığı gibi yatağın üstüne devirmesi bir oldu kocakarının yatağı kendi can verdiğinde ak çarşaflar gerdiydik üstüne imdaat can kurtaran yok mu *Sus kız, sus! Debelenme boşuna. Debelenme diyorum! Bak nasıl da vuruyor... Sen ne yapsan... olacak bu iş!* nasıl olduysa tanrım güç vermiş dizimin tekmesini herifin böğrüne denk getirmemnen feriyadı basıp geriye ferferliyo *Domuzun dölü!* fırladığımnan doğru kapıyı a cıbıl mıbıl aldırmadan atacam kendimi aşağıya bi bahçeye vardım mı doğru Emsal kalfanın evine artı ne der ne eder hiç düşündüğüm yok sırf bu heriflerin elinden kurtulayım lakin kapı kapı kapı kapı kapı kilitli çeviririm çeviririm tokmağı açıldığı yok gözüm kararıyo kapı kilitli şindi

ben çıkamayacam mı mapus kalmışım burda
öyle mi dönüp baktığımda Hüsrev bey camın
ordaki koca koltuğa yan gelmiş keh keh güler
de güler herif kayışını çekmiş çıkarmış şindi-
yecek çıkarmadığına şaşmalı burnundan so-
luya soluya üstüme üstüme gelir bi kızmış ki
aynı hayvan gibi soluyo zati hayvan değil de
ne insana benzer bi yanı mı var işte o an na-
çar kalmışım kilitli kapının oracığa yığılmışım
vay başıma gelenler savuşacak yön tükenmiş
vay başıma gelenler üstüme üstüme salladığı
kayışını herbiyanıma çatacak tekmesini kafa-
ma kafama vuracak aynı üvey ağam gibi bur-
numdan kanlar akacak üç yıl oluyo akmadıydı
üç yıl oluyo sopa yemedim lakin acısı dün gibi
aklımda burnumdan oluk oluk kan vay başı-
ma gelenler VURMA! DAYAĞA MAHAL YOK
HENÜZ. HADİ GÖTÜR KARYOLAYA. KAL-
KAMAZ Ó AYAĞA ŞİMDİ, SÜRÜKLEYE SÜ-
RÜKLEYE GÖTÜR. ZATEN ÖYLESİ DAHA
HOŞ. MUHTEREM VALİDANIMIN YATAĞIN-
DA. HA. HA. HA. ÇOK HOŞ! ONUN YATA-
ĞINDA GÖRECEĞİZ İŞİMİZİ! sürükleye sü-
rükleye bundan kelli dayanacak halım yok sü-
rüklemekten kolumu çıkaracak bişey değil ka-
fam küt küt yere vurur ama kayışınan vurma-
dı artı ne edecekse edecek ama kayışınan vur-
madı kayışın acısını bilirim kolumdan tuttu-
ğunnan savuruverip döşeğin üstüne gücü kuv-
vatı ziyade benimse takatim tükenmiş iki ko-

lumdand bastırır durur *Kedi gibi tırmalayacan mı bu kez de, ha? Tırmalayıp tekmeleyecen mi?* BİRŞEYCIKLER YAPAMAZ ARTIK, SEN İŞİNE BAK. *Bi zahmet kollarından tutaydın, beyamca. Bi de bakarsın...* İŞİNE BAK DEDİM. UZATMA. EL KADAR KIZI ZAPTEDECEK KUVVETİN YOKTU · MADEM Kİ NEDEN GELDİN? SABAHLAYACAK DEĞİLİZ BURADA. herif o dakika üstüme çöküp pantolonunu da ne vakit sıyırmış görmemişim bacaklarımı çaat diye iki yana devirmesiynen koparacak sandım meğer o da acı mıymış meğer hiçbirşey değilimi ş kocca kamışını içeriime sokmasıynan bi sancı te ciğerime işliyo iliğime şiş soksalar anca bu kadar olur amanın ben kayış acısını biliridim bu tevatür beterimiş kayış acısı bunun yanında neymiş amanın *Beyamca, bu kızın bağırtısı mahalleyi ayağa kaldıracak.* BAĞIRACAK BİTTABİİ, TEMAS GÖRMEMİŞ BAKİRE. DAHA DAHA CANHİRAŞHANE BAĞIRMALI Kİ.. SEN DURMA İŞİNE BAK. BÖYLESİNİ NERDEN BULACAKSIN BİR DAHA? *İyi ya, al öyleyse. Al bakalım, bağır bağırabildiğince!* sokar da çıkarır sokar da çıkarır sanırsın insan değil de bi makina mal sahibi Neriman hanımın yerleri süpür dediği makinayı susturmak için hangi düğmesine basacağımı bilemedimidi de hiç durmayacak sırf gürültüsüylen evi başıma yıkacak deyi ödüm patladıydı gider de gelir girer de çıkar sanırsın

etimi lime lime doğrarlar sanırsın ciğerimi bölük bölük ederler hiç bitmez mi bu iş essahtan insan değil bu herif hayvan bile değil belkim derken küt bitiverdi bıçağınan kesilmişçesine herif bi ah edip üstüme yıkılmış soluk soluğa evet bi hayvan ama bitkin bi hayvan sanki demincek kayışı sallaya sallaya üstüme gelen o değil bi de ağır ki Neriman hanımın çöp bidonları bunun yanında tüy gibi kalır NE KADAR DA ÇABUK BİTİRDİN! ACELEN NE BE ADAM? DAHA SABAHA ÇOK VAKİT VAR. *Başlatma sülalesinden şimdi! Kız bozmak kolay mı? Hele böyle canavar gibisi! İYİ YA İSTİRAHAT ET BİRAZ. BELKİ BİR KERRE DAHA... Yok, bu gecelik benden paso. Bidahaki sefere allah kısmet ederse..* doğrulup kalkıyo üstümden oooh bitti demek tanrıma bin şükür ama sızısı duruyo yerinde ıslak gibi heryanım kanamı bulandım DUR TAKMA KEMERİNİ HEMEN. ŞİMDİ KAMÇININ TAM VAKTİDİR. BİRKAÇ TANE VUR, FAZLA DEĞİL. FAKAT OKKALI TARAFINDAN. BİR DAHAKİ SEFERE AKLI BAŞINDA OLSUN. YORMASIN BİZİ. bi daha mı bi daha mı hepsinin üstüne bi de kayış mı aman of ben kayışın acısını bilirim yandım allah kurtarın bilirim sanıridim lâkin bu kayış başka türlü bi kayış elbet üvey ağam soyup da vurmadıydı hiç bu kayış cıbil gövdemde indiği yeri kavuruyo indiği yeri bölük bölük yarıyo sanırsın deri-

mi soyarlar bağırarak takatim yok gayri ben
öldüm öldüm öldüm öldüm ASSEZ. YE-
TİŞİR, KÂFİ. TAMAM KİFAYET EDER AR-
TIK. BAYILDI GALİBA. *Yok, beyamca, yok.*
Baksana gözleri acık.. Bak, beyamca, aramız-
da bu iş, tamam mı? Şurda burda işitlecek o-
lursa.. RECA EDERİM, BENİ NE ZANNEDİ-
YORSUN SEN? *Bu kız birine birşey diyecek*
olursa...? DEMEZ, KONUŞMAZ BU. BANA
BAK, KALTAK. KİMSEYE BİR ŞEY İFŞA
ETMEK YOK. ÜVEY BABAN MIDIR NEDİR,
O HAYDUT KILIKLI HERİF GELDİĞİNDE
AĞZINI AÇACAK OLURSAN ANANDAN EM-
DİĞİN SÜTÜ BURNUNDAN GETİRİRİM.
ANLADIN YA...! anladım he ya anladım bun-
ların yapmayacağı var mı adamı ezerler bü-
zerler düzerler döverler ufalarlar bitirirler bi
zahmet neden yaptıklarını bile söylemezler so-
na da çekip giderler sonunda gittiler işte beni
orda kırık dökük koyup gittiler kapıya bi de
dışardan kilit vurup sanki kalkıp biyerlere sa-
vuşacak takatim varmış gibi gözüm açık he va
aynı o herifin dediği gibi gözüm açık ya bişey
göremem lâmbayı da örtmüşler başım bi o ya-
na bi bu yana kendinden sallanır durur inle-
memi kimseler işitmez bi de kimseye bişey söy-
leme diyolar üvey ağana ağzını açma diyolar
sanki ben aklımı iyicene yitirmişim üvey ağa-
ma diyem de bi de o döve beni öyle mi üvey
ağama diyem de bi de o öldüre beni öyle mi

zati heryanım alav alav tüm gövde mi ataşa
vurmuşlar yanar durur kemiklerim de mi kı-
rılmış ne bi sızıdır dinmiyo bi ara yitirmiş mi-
yim kendimi uyuyup uyanmış mıyım düş mü
görmüşüm o yataktan ne vakit inip de camın
orayacak nasıl sürünmüşüm o kepenkleri ben
mi açmışım at kız kendini denize at kız kendini
daha ne durursun at kız kendini yaşayacak ne
var kara sular bana bakar ben kara sulara ba-
karım at kız kendini at kız kendini zati ayak-
ta duracak halım mı kalmış oracığa çökmüşüm
camın önüne tee sabah ışıyanacak kalmışım
öylecene gün ağırmasıynan anca kaldırıabil-
dim gövde mi yerden sular da ağarmış kara de-
ğil gayri de ki denizin üstüne gümüş salmış-
lar atamadım işte kendimi kıyamadım canıma
kıyaymışım keşki sonunda kendir geleceğini
bileydin o dakika atmaz mıydım lâkin bileme-
dim nerden bileceğidin bi günün birinde bi
deli oğlanın tabanca çekeceğini hiç Hüsrev bey-
len baş edilebili mi baş edilemeyeceği o günden
belli değil miydi bi baktım ki odanın her yanı-
na sanki bi ordu gelse başedemez odanın içi bi
viran bi viran sanırsın hayvanlar dövüş etmiş
de dövüşte kimin yendiği kimin kimi yediği
belli değil bi yandan bacağımdan kan sızar du-
rur yatağın üstü desen tevatür beter sanki kan
bi göl olmuş da sona güneşin kavurduğu boz-
kır çamuru gibi çatlaya çatlaya kurumuş şit-
di ben bu çarşafı nerelele saklayacam kim-

seler bilmeden nasıl yuyacam Emsal kalfa görse ne der aybaşı bezlerimi döşegin altına sakladım deyi etmediğini komadıydı kocakarınını boklu bezleriyle birlik yumam dediğimde ağzına geleni söyledi di vurmaya bile davrandıydı da kaçtıydım şimdi bunlara ne der ne eder olanın gerçeğini anlatsam inanmaz Hüsrev bey inkâr eyler elbet zati Emsal kalfa kim ki ona soru sorabilecek ben yemin içsem de kim inanır kız Melek kız Melek sen artı kahpe oldun gayri işin bitik kimse tutamaz elinden şindiyecek kim tuttu ki zati koruyanım kayıranım yok hiç oldu mu zati işim bitik ki şindiyecek böylesi görülmemiş kalakaldım orta yerde eskisinden bile beter üvey ağam duysa o dakika keser doğrar parçam kalmaz kalkmalı besbelli camın dibinde oturup da ağaran sulara bakmaynan hiçbir şey olamaz kalkmalı ki belime bi bez bağlamalı kanı tutsun yatağın çarşaflarını katarlamalı ki Emsal kalfa görmesin geceye gizliden yumalı ki döktükleri kanın izi kalmasın hey kahpe Melek kahpenin dölü kötü oldun ki kötünün kötüsü gayri bundan kelli sesini kıs bari de bi daha karşı çıkmayasın ki böyle bi kötek yemiyessin çünkü neden dersin bunlar zalım üvey ağamdan bile beter zalım bu gibi zalıma karşı ne edilebili ki de ki savuştun savuştuğunnan yakalamaz mı yakalar elbet zalımdan kaçılmaz ki başka türlü bişey bu zalımlık kızma gibi değil kızma-

yı ben bilirim bunlar kızmak bilmez bunlar kızmadan kıyarlar adama ben anamın ikiz bebelerine kızdım da kıyabildim mi kocakarıya kıyabildim mi fikrini kurdum yalan değil sıkıversem boğazını dedim ikiz bebelerin kafalarını kedi yavruları gibi sokuversem kovanın içine dedim de yapabildim mi bi işin fikrini kurmak başka o işi yapmak başka ben pıstım oturdum çünkü ben bi biçare kızcağızım anca kızıp susmayı bilirim ikiz bebelerin saçlarını çekiçekivermeyi kocakarının boklu bezini kendi ağzına sürmeyi bilirim gerçek zalımlık başka bunların zalımlığı kızmak ne olmadan neye kızacaklar ki herbişey ellerinde bunların zalımlığı sırf haz almak için herif en aklını yitirdiğinde kayışını çekip de hayvan gibi soluyarakтан üstüme gelirken gelirken vurdurmadı da işini bitirdiğinde sesi soluğu kesilip canı gövdesinden çekilip üstüme yakıldığında dedi ki vur o da ben kadar bitikken hali nasıl toparlandı da vurdu neden haz almak için elbet *Benden paso!* lâkin kayışının gücü kuvvati yerinde Hüsrev bey ise herbişeyden haz alır kendi içi geçmiş lâkin haz almak için etmeyeceği yok heriflere anlatır bana anlatır şöyle edeceksin böyle yapacaksın deyi onlar yapar bu bi köşede oturur dem sürer işi bu hazzettiği bu aklına geldikçe de hadi bir iki vur tanrım bilir vurdurmanın tadı başkadır **ŞİMDİ KAMÇININ VAKTİDİR!** esasında da-

yağa aldırmam pek bunca yıl üvey ağamdan alışmadım mı lakin o ağzıma sokturması yok mu en gücüme giden o işte küçükken sümüğümü çok çektiğimde kimi kez boğazımdan geri geçeridi de nasıl içim kalkaradı ööööğğğ sümüğe hiç dayanamam çamaşırdı mendil yıkariken bile içim kabarır midem bulanır da bu heriflerinkinden akan da aynı sümükten farkı yok üstelik bi damla iki damla da değil yut yut bitmez ööööğ ne sonu gelmez rezilliktir insan olan katlanamaz lâkin ben katlanmayacam da ne edecem sade o mu rezilliğin her bi çeşidi Hüsrev beyin bilmediği rezillik yok nerden öğrenmiş buncasını tanrım bilir kocakarıya sorsan doğuştan rezilimiş zati akli fikri hep kötülüğe işlerimiş te bebeliğinden bu yana serçeciklerin kanadını kırarımış sinekleri tutup bal çanağının içinde kaşıkla döndüre döndüre öldürürümiş oltasıynan yekaladığı balıkları daha çok debelensinler deyi uçurtma gibi çevresinde sallayıp sallayıp sonra taşlığa çalarımış işte böyle bi hayınmış daha bebecikken o vakitler bilmediği kötülük kalmış ise gerisini de o fransız yosması dediği karı öğretmiş kendi öz anasına sorarsan hani adına Jozet diyo kocakarı can verip de yalıda ikimiz bi başımıza kaldığımızda Hüsrev bey durup durup bana Jozet Jozet derdi ya demek o karının adıymış o ne biçim adsa kocakarı bile kıvıramazdı demesini *Neydi o*

*koluna takip getirdiği fransız kaltağının is-
mi? Bir türlü dilimin ucuna gelmiyor.. Av-
rupa'ya gönderdik ki adam olsun. Öğrene öğ-
rene orospularla yatıp kalkmasını öğrenmiş...
Avdetinde bir de baktık ki yanında esmer gü-
zeli bir fransız yosması. Parasına tamah edip
peşine takıldığı gün gibi aşikâr. Bizim çehre
fakiri sünepenin başka nesine heves edecek?
Evin içinde prensesler gibi salınıp gezmesi yok
mu, herkeslere tepeden bakması yok mu ve-
rem eder insanı allah vermiye. Rahmetli pa-
şa babamın kemikleri mezarında çatır çatır
çatırdamıştır. Anadan üryan vücudunun üs-
tüne incecik ipeklileri giyer öyle dolaşırdı kal-
tık. Ben konağında bu kabil şeylere müsaade
eder miyim? O vakitler elim ayağım da tutu-
yor bittabi. Sözümde durmayan konakta ba-
rınamaz. O mevzun bacaklı gâvur yosmasına
kapının yolunu gösterdiğim gibi... o karaya-
ğız herifi getirdiği ilk geceden sona bana da
aynı öyle gezineceksin demedi miydi BUNDAN
BÖYLE İÇ ÇAMAŞIRI GİYMEK YOK. HELE
O ŞALVAR GİBİ NESNELERİ BİR DAHA HiÇ
GÖRMEYİYİM. BEN NE VERİRSEM ONU
GİYECEKSİN. sokaktan herif bulup getirece-
đi geceler başka türlü bişeyler çıkarır sandık-
tan önden yere değin açık entariler sona kimi
kez alacalı donlar ama don demezsin el ka-
dar sanki mendil kıcıma sığdırmak da bi zor
ki lastikleri etimi keser alı mavisi karası mo-*

ru herbirenkten var herifler üstümden yırt-
sınlar deyi giydirir gündüzleriye onları san-
dığa kaldırır ille de kocakarının kızlık enta-
rilerini giyeceğmişim ille de çıplak gövdem
üstüne giyeceğmişim ki eteğimi bi kaldırmay-
nan görebilmeliymiş herbişeyi kendisi öyle di-
yo hadi yazın neyse ne hava sıcak üşümezsin
ama kışın kolay mı ben alışmışım kat kat gi-
yinmeğe o kocca odalarda bi ucundan bakın-
ca öte ucu görünmez yerden tavana kavak
ağacı bile erişemez hem soba ney de yanmaz
istersen tir tir titreme istersen soğuktan don-
ma kışların herbişeyi tevatür zoridi zati aman
yazlar gene iyi gam kasavet çöktü mü içerine
savuşursun bahçeye gündüzün pek ilişmez za-
ti gözüne görünmemeyi başardıktan sona ne
edip eylediğime bakmaz bahçeye bi çıktım mı
sanki kuş olup uçuverecem sanki eve bi daha
hiç kapanmayacam ilk geldiğim yıllarda ko-
cakarıdan çok bunaldım mı da kaçiverirdim
bahçe de bi güzel ki eşi anca cennette bulu-
nur herhal gerçi kocakarı Hüsrev bey gibi de-
ğil gece gündüz başında biri olsun ister bi de-
rinden soluk almama kalmadan başlaridi ça-
nı sallamağa hiç uzun bırakmazidi dışarda
Hüsrev beyin iyi yanı gündüz gözüne görün-
medin mi beni aramaz sormaz kendi bahçeye
hiç çıkmaz ki ben çıkıyomuyum bilsin sabah-
tan akşama kapanır odasına ne eder tanrım
bilir yemeğini neyini Emsal kalfa tepsiye

kor da götürür ben bahçedeymişim değilimi-
şim kimin umurunda ah anam herbi güzel-
lik de o bahçede çiçeğin bin türlüğü hele o ak
çiçekli yüce ağacın altına vardım mı sanki
evrenin herbi kötülüğü bi yanda ben bi yan-
da uzaktan uzaktan bi türküdür gelir aklıma
neyin nesidir bi doğru dürüst toparlayamam
işittiğim ses hep o ihtiyarın çatlamış sesi

ecel tuzağını açamaz mısın
açıp da içinden kaçamaz mısın
ninni balam ninni kalma uykusuz
hem garip hem çıplak hem aç hem
susuz

bazı bazı bi uykudur çöker üstüme ağacın al-
tındaiken sanki gece sıcak yatağıma yatmış
şım yumuşacık bi döşekmiş Hüsrev bey rahat
bırakmış beni gözümü güzel bi düşe kapamı-
şım bi başka ihtiyar girmiş koynuma başımı
okşar kimdir ki o ihtiyar sade ağacın altında
değil kimi geceler de gelir daha düşüme bile
dalmadan kapar gözlerimi

kaldırsam ayağa kalkamaz mısın
ver bana tutayım ellerin hani
ellerin hani
ellerin hani
ellerin hani
dalın tahta duvar önün yar mıdır

kim demişise bu türküyü türkü müdür ninni midir hep uykuma dalmadan gelir kim demiş ise doğru demiş tam benim için demiş önüm dalım kapalı tanrım bilir ezelden kapalıymış yerim yurdum gidecek yolum kalmamış ağacın altına uzanmışım bu türküyü çözeceğim diye fikrimi yorar dururum derken günün birinde ağacın dallarından bi çocuk düşmez mi kocca bi oğlan çocuğu yüreğim ağzıma geldi meğer Yalçınımış önüme küt deyi düşmesiyyen öyle bi korkmuşum ki ne edeceğimi bilememişim ilk kez görmüş değilim gerçi Emsal kalfanın oğlu olduğunu bilirim lâkin ağacın tepesinde ne işi var ne demeye güm deyi düşüyo önüme *Nedir o söylediğin türkü?* bi de bunlan mı söylesecem zati kendi derdim kendimi aşmış *Çiçek sever misin?* bak şimdi sorulacak bi lâf mı bu he ya sevmesine severim de durduk yerde neden deyiverecekmişim ona neyi severim neyi sevmem deli çocuğun biri besbelli zati o günden kelli bahçeyi de haram etti bana ikide bir karşıma çıkar konuşmasa bile öyle bi bakar ki ne edeceğini şaşırır eve kaçarsın üstelik altı üstü bi çocuk öte yana baksan yüzünü görmezsin bile sonunun kötü olacağını te o vakitten bilmişim herhal ki bahçede onu göreceğime eve geri kaçmışım gerçi

onca herif her gece üstüme çöküp dururken bi çocuktan korkmak fikrimden geçmediydi ama gün gelip de bi dolu başkası gibi o da dikiliverince karşıma ilk seferinde onun o olduğunu bilmiyodum o başka BU SEFER BU SENİ YİYECEK. YASLAN GERİYE. TEK BACAĞINI KOLTUĞUN KENARINA AT. C'EST ÇA... bi civan boylu delikanlı olmuş kimliğini bilemedim aklıma nerden gelsin o ağaçtan düşen çocuğun bu olduğu gene kahveden nerden buldu getirdi sandım meğer Yalçınımış doğrusu o kez de korkmadım ne deyi korkacam hepsinin de yaptığı aynı şey değil mi artı Hüsrev beyin o geceki keyfine göre biraz şöyle biraz böyle değiştirirler elbet ama hepsinin de sonu aynı kapı korkmaknan ne geçecek elime hiç aklıma gelir mi bu Yalçının böyle bi tuhaf çıkacağı onu öldürecek dediğinde bile korkmamışidim eğleniyo benimlen dedim oynatıyo besbelli onun da keyfi bu demişidim ta ki o göklerin denizlere yıkıldığı gece elinde tabancayı görenecek korku ney duymadım yok yok o ilk gece Hüsrev beyin peşi sıra odaya girip de karşıma dikildiğinde neyin ne olacağını nerden bileydım öylecene dikilmiş bakar da durur yüzüme kaç yıl geçtiydi aradan ak çiçekli ağacın tepesinden düşeli o gece geldiğinde Hüsrev bey beni nikâhlıyalı epey olmuştu öyle ya ağaçtan küt diye düşmesi ise kocakarının öldüğü yaz mıydı neydi

yani nikâhtan önce nikâh kıysın deyi hükümetten adam getirdiğinde bi şaştım bi şaştım bu herif hepten mi delirdi deriken bi sevindim bi sevindim artı o işleri nikâhlı karısına yaptırmaz deyi meğersem tam tersi olacağımış evvelden onbeşte yirmide bir getirirken herifleri nikâhı kıyıp da üvey ağamı savdıktan sona bi azsın bi azsın haftada en az iki kez kimi kez üç takar bi herifi peşine gelir aybaşı olduğumda bile aldırılmaz yalnız kışların bi iyi yanı ayazda sık sık sokağa çıkıp da adam aramağa üşenir üşür ne de olsa ihtiyar değil mi gerçi sokağa çıkmadığında da rahat durmaz o başka çırılçıpıldak soyundurup o kocaman aynalı odadaki mermerli ocağın önünde şemine mi ne diyo Emsal kalfa ertesi gün bi de utanmadan sorar *Şöminenin küllerini temizledin mi, kız Melek?* geceleri yaptırdıkları yetmiyomuş gibi bi de gündüzleri hizmetçilik edicem öyle mi o mermerli ocağın önündeki yerde kocca bi ayı postu durur Hüsrev bey onun üstüne uzandırdı mı beni karşıma geçip başlar şöyle et böyle yap şunu de bunu söyle gavurca bi yığın söz dilim dönmez beceremem bu sefer kızar hayın hayın bakarakтан bildiği gibi söver yap dediklerini yapmayacak olsam ateşten bi kor çekip oramı buramı dağlamayacağı nerden belli naçar yapacaksın ne istediye bin türlü rezillik kendi parmağımı orama sokup sona da ay aman insan fikrin-

den geçirmeğe bile utanır aklıma geldikçe gözüm-
den yaşlar boşandı boşanacak nerdeyse
Tanrım tümünün de günahını bana mı yazdı
ola bu dünyada çektiğim yetmedi öteki dün-
yada da cehennem oduna mı yanacam oysa
ben öldürmedim kedileri ben boğuverdim doğ-
ru anamın ikiz bebelerini de kocakarıyı da bo-
ğuvermeyi fikrimden geçirdim doğru ama
Hüsrev beye el sürmedim Yalçın onu bahçe-
ye taşırkene bile elimi değmedim sade kapıyı
tuttum yağmurun altında gömerken başında
durdum doğru lâkin bunu desem kim inanır
herbişeyi olduğu gibi anlatsam Yalçın çek-
meceyi çekip de tabancayı eliylen koymuş gi-
bi buluverdiğinde bi şaştım ki ağzım açık kal-
dı desem Hüsrev beyin başıucunda tabanca
mı varmış nerden bilecem hiç soktu mu beni
yattığı odasına herifleri ya aynalı büyük oda-
ya ya da kocakarının odasına getirdiğinden
bunca yıldır bi kez bile adımımı atmış mıyım
ki bu odaya amanın Hüsrev bey yatağında en-
tari giyerimiş meğersem gülecem nerdeyse ta-
bancanın patlayacağı hiç aklıma gelmiyo al-
lah canımı alsın öyle Hüsrev beye bakar du-
rurum başında da bi külâh var bu nasıl iş de-
meğe kalmadan *Bak işte, gözlerinle gör. Kö-
leliğin şu anda sona eriyor. Bu denli kolay iş-
te. Bir tek kurşun!* BU DA NE DEMEK OLU-
YOR! BEN Mİ ÇAĞIRDIM SİZİ? KİMSİNİZ?
topuklarına değin uzun entari kocca yatağın

içinde ayağa kalkmış bi kocca Hüsrev bey gülecem şimdi tutamayacam kendimi **GÜM!** **GÜM!** gene gök mü çakıyo yoksa Yalçının tek kurşunu iki kez mi patladı tanrım tanrım bu gecenin uğursuz olduğunu bilmiyo muydum yazın ortasında bunca yağmur sanki gökler delinmiş besbelli şeytan düğün ediyo nerde uğursuzluk varsa adamın başına gelir şeytan düğün ederiken döşegin üstünde ferferleyip yuvarlanıverdi koskoca Hüsrev bey amanın öldü mü ne essahtan kurşun sıktı mı bu den-siz Yalçın gökler yarılıyo bi yandan nerden geldi bu uğursuz yağmur akşam üzeri ilk yağ-mağa başladığında tanrıma şükürler olsun demişidim belki gece boyu yağar da beni ra-hat bırakır Hüsrev bey bu havada sokağa çık-mağa üşenir adam bulacam deyî lakin din-medi de dinmedi çoğaldıkça çoğaldı dinmeyip çoğaldıkça bi korkudur aldı içimi odanın or-tasına çömelip kalmışım o dakika Hüsrev bey on herifle birlikte giriverse içeri tanrıma şük-redicem çünkü neden çünkü o gelmezise biri-si gelmezise kocakarı gelecek bilirim bunca-dır yatmışım şu odada yazın sıcağında kışın ayazında kaç yıldır yatmışım kocakarı hortlar deyî fikrime getirmemişim lâkin bu gece bi başka gece yaz vakti gökler böyle yarılırsa bil ki şeytan düğün ediyo şeytan düğün etti mi herbişey olur ölüler hortlar uğursuzluğun tür-lüsü gelir seni bulur tir tir titrer dururum bi

pencerenin birinin kepengi mi açılmış çengeli mi kopmuş yel estikçe güm güm vuruyo her seferinde yüreğim ağzıma geliyo ha işte budur kocakarı kepengi açmış da giriyo içeri derim kendime korkudan kalkıp bakamam hangi camdır kepenk essahtan kopmuş mudur deyî odanın ortasına oturmuşum tir tir titrerim yalnızca soğuktan değil elbet terler başımdan gözümün içine akıyo bi sıcak bi sıcak ki işte o kadar olur benim titremem sırf korkudan bu sıcakta bu yağmur bu gök çakması hayır değildir vardır bi kötülük kocakarı ha geldi ha gelecek tırnaklarını geçirecek koluma ağzını boklu bezle sildiğimi soracak sensin beni boğmayı kuran tanrı katına çıktığımda öğrendim diyecek herbişeyin hesabını isteyecek benden peki beni kim koruyacak kim kurtaracak onun o kemikli hortlak elinden kim kim kimim var ki bu kocca yeryüzünde derken derken odanın kapısı küt diye açılmayan içim hepsinden beter hopladı lâkin besbelli kocakarı pencereden girecek besbelli bu kapıyı açan kocakarı değil tanrıma şükürler olsun besbelli Hüsrev beydir gelen bu yağmurda ayağına üşenmeyip ıslanmaktan mıslanmaktan çekinmeyip *Gel benimle!* yo o da değilmiş kapının önünde dikilip duran Yalçının ta kendisi *Çabuk ol, hadi! Bu gece bitecek bu iş!* gözü baya baya dönmüş gibi ne iş hangi iş nasıl bitecek bitirmedi mi işini bu

çocuk kaç gecedir çıkıp çıkıp üstüme bi aydır her tanrının gecesi bunu getirmiyo mu zati daha ne iş kaldı bitecek bi aydır her tanrının günü bahçede yolumu kesmiyo mu şindi gecenin bu vaktinde kendi başına neler edecek Hüsrev bey nerde ola ki habarı var mı bunun böyle bi başına geldiğinden bilse ikimizi de öldürmez mi *Hadi gel. Bakıp durma öyle aptal aptal. Bak göreceksin. Bak göreceksin nasıl kolay olacak herşey. Kurtaracağım seni. Kararlıyım artık.* kolumdan yakaladığı gibi ben noluyoruz deyinceyecek başlamaz mı sürüklemeye of aman anamdan doğduğum günden bu yana herkesler de kolumdan yakaladığı gibi biyerlere sürüklüyo beni zati bu kez de Yalçın doğru Hüsrev beyin odasına peki o nerden biliyo Hüsrev beyin odasını dosdoğru ben ki yıllardır burda yaşarım bi kez bile oraya adımımı atmamışım içeri girer girmez nerden biliyo nereye gideceğini Hüsrev bey kimbilir kaçınıcı uykusunda başının ucunda kandil gibi bi ışık usuldan usuldan yarmakta Yalçın elini uzattığınınan buluveriyor çekmedeki tabancayı parıl parıl kara bişey elinde essahtan tabanca mı bi yandan da bağıriyo göklerin gümbürdemesine eşit sesi *Kalk moruk kalk! Sonun geldi artık. Neden öldüğünü bilerek öl. Yalan yanlış tutma cehennemini yolunu!* Hüsrev bey kocamış bi adam ne de olsa kolay kalkabili mi gene de

gözünü açar açmaz çekmeceye davranmasını biliyo bilmesine ya tabanca çoktaaan Yalçının elinde kara kara parlıyo bi yandan gökyüzü çakıp duruyo NE? NE OLUYOR? KİM-SİNİZ? BEN GİRİN DEDİM Mİ? *İyi bak, Melek. Gözlerinle gör işte. Köleliğinin sonu geldi.* ayağa fırlıyo Hüsrev bey yatağın içinde billah kafasında külah var billah uzun entari giyinmiş bunca yıl sona güleceğim mi geleceğidi bu pis moruğun karşısında BU DA NE DEMEK OLUYOR? DİVANE MİSİN SEN BE ADAM? *Bu denli kolay işte. Bir tek kurşun. Artık özgür olacaksın.* GÜM! GÜM! gökyüzü başımıza yıkılıyo tanrım bu ne gümbürtü *Kurtuldun!* bu ne menem kurtulmaymış tanrım ne biçim iştir Hüsrev beyin başı döşü kanlar içinde çarşaf döşek kıpkızıl aynı o gece gibi lâkin o gece kanlar benim bacağımdan sızmışidi kocakarının yatağı bi kan gölü olmuşidi ben nasıl ne zaman yuyacam bunları Emsal kalfa ne der valla billa ben etmedim Emsal kalfa kendi oğlun yaptı herbişeyi sona ihtiyar herifi sanki bi çuval taşıyomuş gibi omuzuna vurduğunnan kendi de kan revan içinde kaldı hadi düş önüme diyo bana *Kapıları aç. Lâmbaları yak.* ağacın altına gömeceğmişiz onu anca o zaman kurtulacağımıştım kur-tul-mak nasıl olacağımıştı o ki daha beter yakalamadılar mı bahçede yağmur seller gibi akar üstümüze o yağmur tüm kanları temiz-

leyip götürmüştür şeytan gülmüş durmuştur
halimize şeytanın düğün günü ak çiçekli ağa-
cın tüm çiçekleri dökülmüş zati lâkin Yalçın
hiç aldırmadı bastı geçti çiçeklerin üstünden
sona salladı da küreği salladı da küreği her-
yanım sırsıklam olmuş titrerim de titrerim
*Sen dur orada. Bak yalnızca. Bak. Buraya gö-
mülen senin köleliğin. Köleliğin. Kö-le-li-ğin.*
kulun kölen olam kulun kölen olam burda
dikilmeyek gayri dizlerim tutmuyo gayri kor-
karım üşürüm o sıcak hava nasıl da ayaza
dönmüş hey tanrım nerden geldim ben bura-
lara hey tanrım hiç gelmeyeydim şu cihana
hey tanrım ben usandım bu candan ömrüm
billah titremekten usandım al şu canımı da
kurtulam tanrım bi an geldi annadım artı
ayakta duramaycam çöküverecem oraya na-
pıyım ağacın gövdesine sarılmışım sanki beni
seven bi insan varmış da ona sarılıyomuşum
gibi bi insan bi insan bi ağaç bi ağaç tee ırak
biyerlerde bi insan eskilerde bi başka ağaç lâ-
kin nerde sona Yalçın mezarın üstünü örtmüş
Hüsrev beyi dışarı taşıdığı gibi beni de omu-
zuna vurup içeri taşımış yatağın ortasına bı-
rakıvermiş öylecene *Uyu artık. Rahat et. Kur-
tuldun. Çilen bitti. Yarın gideriz buradan.* ki-
min benim mi çilem bitmiş kimim ki ben çi-
lem öyle bi adam vurmaynan bitiverecek o ısl-
ak urbaların içinde oturmuşum gün ışıyana-
cek titreyip durmuşum nerden akıl edeyim ur-

balarımı soyunmayı titremişim kaç geceden kaç sabaha kaç sabahtan kaç geceye dek tanrım bilir sona ataşlara yanmış tutuşmuşum kalmışım orada candarmalar gelip alanacak hiç arayan soran olmamış beni hani beni kurtaran nerdeymiş hani yarın çıkıp gideriz diyen nerelerdeymiş ki alıp götürmemiş gelip alan alıp götüren candarmalar başkası değil sona da mapusluk nasıl geldim neden geldim bilemem ki derler kocanı vurmuşun koskoca bi Hüsrev bey üstünde entari başında külâh kanı yağmurun suyuna karışır ben mi vurmuşum ben mi akıtmışım kanını öyle mi peki öyleyse Yalçın ne etmiş etmiş de ne deyi etmiş kur-tul-mak yaktı başımı ki hepsinden tevâtür kötü peki ben bunları olduğu gibi anlat-sam kim inanır kim der ki sen doğrusun Melek senin bi günahın yok hangisi inanır yemin içsem sen kimsin ki senin yeminin makbul ola hele o kara giyimli taş yürekli yükseklerde oturan adam o ağuş bakışlı yargıç benim dediğime inanır mı hiç öyle bi hayın adam ki ağzından bi söz çıktığında sanırsın kışın ayazında yeller esiyo ben onun önünde sesimi çıkarabili miyim kimin önünde çıkarabildim ki sesimi bunca yıldır hem çıkar-sam bile neye yarar konuş diyo ne konuşa-cam anlat diyo neyi anlatacam kendileri her-bişeyi anlatmadılar mı kaç tane herif gelip orda yemin içmedi mi üstüme nasıl çöktükle-

rini bir bir söylemediler mi hem de bu işi nasıl Hüsrev beyin demesiynen ettiklerini *Maktül sizin yanınızda sanığa herhangi bir zorlamada bulundu mu?* Hayır efendim. Yalnızca ne yapmasını istiyorsa onu söyledi. Sanık herhangi bir itarazda ya da karşı koymada bulundu mu? Hayır efendim, moruğun - yani maktülün dediklerini yerine getirdi. *Maktülün taleplerini sanığın arzusu hilâfına yerine getirdiğini gösteren bir tavrı var mıydı?* Hayır efendim. Sanık beraber kaçmanız ya da kocasını öldürmeniz ya da benzer tekliflerde bulundu mu? Hayır efendim. Kızla hiç konuşmadık. O yalnızca moruğun dediği birtakım sözleri —fransızca galiba— yinelerdi. *Sanıkla kaç defa temasta bulundunuz?* Beş altı defa. *Yaz kızım, sanıkla hiç bir cebir bahis konusu olmaksızın kocasının gözü önünde, yani maktülün gözü önünde beş altı defa cinsî münasebette bulundum, dedi. o ilk gece getirdiği herifi duruşmaya çıkarmadılar çıkarlardı bakalım o da inkâr eyleyecek miidi kayışınan dövdüğünü eylerdi elbet hepsi de inkârdan gelmediler mi korkudan bi de başlarını öne eğip utanıyomuş gibi yaparaktan a-ma üstüme çöktüklerinde utandıkları yoktu Bir başkasının yanında cinsî münasebette bulunmak gibi utanç verici bir vaziyeti nasıl kabul ettin?* Cahillik, yargıç bey.. Gençlik işte. Sora kız... Eee, sonra kız? İstemedен yaptığı-

nı nerden bileyim? Aynı şeyler gibi giyinmişti... Hani dergilerde resimler görüyoruz ya... Yaz kızım, sanık aynen müstehcen mecmualardaki resimler gibi giyinmişti.. Benimle isteyerek temasta bulundu. Bir cahillik ettim, pişmanım, dedi. Hüsrev bey sandıklardan çıkarırdı o urbaları üstüme giydirmeden önce her birini ayrı ayrı okşar mincıklar koklar ipek göyneği de donları da bacağıma taktığı fırfırlı al güllü lastiği de sanki her biri bi insanmış gibi öper terlikleri bile o terlikler de terlik mi saray papucu mu belli değil üstelik ayağıma da ufak bi türlü sığdıramam bu sefer ille de parmaklarımin ucuna takıp sallayacağımı ŞU TOPUKLARA BAK! BOYLE ÇATLAK ÇATLAK OLMALARINA SEBEP NE? İŞ GÜÇ GÖRMÜYORSUN Kİ ARTIK. TU ES MA CONCUBİNE... BUNDAN BÖYLE ÇİPLAK AYAKLA GEZMEK YOK EVİN İÇİNDE. GÜNDÜZLERİ VALDEMİN ESKİ POTİNLERİNİ GİYECEKSİN. o potinler de ayağımi sıkardı ya terlikler gibi iyicene minicik değil ille potin giyecen ille entari giyecen yok içine çamaşır ney giymeyecen herbi iş onun dediği gibi olacak herif getireceği geceler ağzımı yüzümü dudaklarımı bile kendi boyar elleri titreye titreye sona da tutturur gül deyi GÜL DİYORUM SANA. BAŞINI ARKAYA AT ŞÖYLE. DERİNDEN CİLVELİ BİR KAHKAHA SAVUR BAKAYIM. gülem mi ağlayam mı

bilemem üstüme gelip şamarı patlatmasın de-
yi bişeyler çabalarım işte GÜLMEK Mİ O, KIZ
MÜSİBET? CİLVELİ DEDİK, ARZULU ŞEH-
VETLİ DEDİK. DİŞLERİNİ GÖSTER! BAK-
MA ÖYLE İNATÇI İNATÇI! ŞİMDİ ELİM-
DEN BİR KAZA ÇIKACAK! inat yaptığım-
dan değil essahtan bilemem o dediği gibi gül-
meyi ne deyi inat yapayım nasıl olsa döve
döve ite kaka yaptıracak istediğini hep onun
dediği olacak başkası mümkün mü ben inat
etsem de bir etmesem de iyisi mi uğraş çaba-
la sözünden çıkma belki o zaman kızmaz öf-
kesini kabartıp da ne olacak becerebildiğim
kadar işte CE NE'EST PAS TROP MAUVAIS.
OUI, OUI, C'EST ÇA! C'EST PARFAIT! MA
JOSETTE! MA POUPPÉE! MA DÉESSE! eli-
me eteğime kapanır sanırsın ben bi sultan o
bi kul DIS QUE TU M'AIMES DIS-LE. JE
T'ADORE! SÖYLESENE JE T'ADORE! jatar
mıdır nedir dilim dönmez kimbilir hangi tan-
rının bilinmez dilidir konuştuğu abuk subuk
ALLAH BELANİ VERSİN! BECEREMİYOR-
SUN PİS MÜSİBET! GEBERTECEĞİM SE-
Nİ! o dakika gebertse kim ne bilecek kim ne
diyecek sahipsizin biriyim ben eline kalmışım
arayıp soranım mı kalmış üvey ağam bile aya-

ğını çekmiş nikâh kıyılalı artı kaç paraysa başlığı aldı alalı anamdan desen ezelden hayır yok Hüsrev beyin kendi varlıklı karısı İstanbulun göz bebeği derdi ya kocakarı işte onun gibi herbişeyi olan kocca bi hanım tutmuş kendini denize atmış da bunu kocakarı biliyomuş da gene bişeyler edememişler bu herife baksana şimdi beni boğuverse denize iteleyiverse arayanım soranım mı olacak yani ben ne edebilim ki böyle bi büyük adama karşı fikrimin ucundan bile geçebili mi öldüreyim deyi Hüsrev bey gibi bi büyük adamı öldürmek benim neyime onu öldüreni sağ korlar mı hiç gerçi Yalçın küçükimmiş asmayacaklarmış tek beni çekeceklerimmiş kendire elbet öyle başka kimi ne tabancaya sürdüm elimi ne de Hüsrev beyin ölüsüne lâkin suçu benden başka kime yükleyecekler yetim olunca koruyanın kayıranın olmayınca elbet böyle bu işler başka nasıl olacak anam bile analığını bilmedi üveyden beter tuttu beni öz babamı arazide vurmayalarmış naçar kalmazmışım ama olmuş olan işte bi de bi ihtiyar varıdı kimdi ki o da nerelere gitti beni geride koyup sesi çatlak kucağı yumuşacıkdı sıcak bi türküdür çağırır hem söyler hem ağlar

kulağımdan gitmez gene de bi türlü doğrusunu bilemem

yorgan döşek yastık var mıdır
bu geniş dünyada yerin var mıdır
dalın tahta duvar önün yar mıdır
yatarsın gaflette gamsız kaygısız
ver bana tutayım ellerin hani
ellerin hanielle

rinhaniellerin

hangi eller kimin eli ne eller
tuttu beni ne eller vurdu ne eller çimcikledi
ne eller morarttı kararttı en kötüsü gene kocakarıninkiler kemik kemikti elleri tırnakları
cadı gibi uzun tırnaklarını da ben keseceğimişim tanrının günü on kez bokunu yuduğum yetmedi bi de tırnaklarını kes işin yoksa
tanrım kimseyi elden ayaktan düşürmesin
gövdesi kötüledikçe ruhu da mı kötülüyo ne
insanın kesiverirdim elbet kesmesem zararı
bana bi yapıştığının koluma etime geçiriyo
billahi her yanımda çürük çarık içinde bi de yaptığın işi beğenmez *Çok derinden kestir, kör-olasıca köylü, şeytan tırnağı çıkacak. Adam gibi bir manikür yapmasını dahi bilmiyorsun.*
he ya ne demekse o dediği bilemem işte napalım zati canıma yetti te dibinden doğrasam
mundar parmaklarını bi gün gam yemem
Nerde, Marika nerde? Niçin gelmiyor artık? Cndan başkası bilemez manikürün pedikü-

r n al sını. İstanbul sosyetesinin tekmi  de-
dikodusunu da getirirdi makaslarıyla bera-
ber. Ne oldu, niçin gelmiyor artık? Hüsrev o-
lacak o pinti mendebur yol vermiştir. Evlat
değil yılan beslemişim koynumda! o Marika
dediğı neden gelmiyomuş sorar bi de kırk yıl
 nce  te yana g cm şt r kimbilir de ondan
doksanını geçip de sağ kalan var mı bu koca-
karıdan gayrı artı bu hiç  lmez dedimidi ben
boğmasam hiç  lmez daha bin yıl yaşar da
gelen gidenin gününü zindan eder lâkin bi
geceyarısı ses seda etmeden can veriverdi g v-
desi küçülmüş küçülmüş olmuş sana bi  ocuk
heryanı buz tutmuş gibi soğuk tırnaklarını
kesmek gene bana d şt yd  bacacıklarını da
uzattık çenesini Emsal kalfa bağladıydı baş-
tan başa ak çarşafı da çektikten sona ölünün
 st ne hiç ağlamadıydı k firi alıp da geleyim
diyerekten çıkıp gittiydi odadan benimse ilk
gördüğüm  l  ne edeceğimi bilemem kaldık
mı Hüsrev beylen ben  ylecene Hüsrev beyi
sanki taştan oymuşlar ayak ucunda durur kı-
mıldamadan bakar da bakar çarşafın altın-
daki anasına  z l yo desen değil seviniyo de-
sen gene değil öyle bi anlaşılmaz suratı var
işte Emsal kalfanın k fir dediğı iki tane kes-
me çeker gibi bişeyimiş birini ölünün alnına
kodu birini de ayaklarının üstüne bi tarifsiz
kokudur sardı ortalığı derken birden Hüsrev
beye can gelmesiynen ne olduğumu bileme-

dim şaşırdım başladı oraya buraya saldırmaya herbiyanı alt üst etmeğe altınlar altınlar deyî önce üç beş şamar atıp sarsakladı sona urbalarını yırtmasıynan memelerini kavraması bir oldu zati saldırmadığı yer mi kaldı o gece iyicene bi tuhaftı Emsal kalfa da bi başka deli o anacek sustu sustu da birden bi vaveyla ağlama çığırma tuttursun bildiğin gibi değil hem ağlar hem abuk subuk bişeyler söyleşir anlamanın mümkünü yok esasında abuk subuk söyleşmekte bu Emsal kalfanın üstüne yok ne zaman aklına esip de ağlama tutturacak ne zaman durduğu yerde hiç sebepsiz bağırıp çığıracak o da belli değil herbişeyin en doğrusunu da kendi bilirmiş tanrının ne hikmetiyse sanki herbişey ondan sorulurmuş yalıda kaldığım yıllar boyu bana etmediğini komadığı yetmedi herbirişi üstüme yüklediği yetmedi mahkemede ettikleri en beter pis domuzun sanki beni kötülemeynen eline bişey geçecek ben öldürdüm katil benim deyî bas bas bağırان oğlunu kurtaracak sanki ağlaması da cabası ağlamaynan o taş yürekli kara yargıcı mı yumuşatacak sözde Oğlum. benim biricik oğlum masumdur. O bir sineği bile incitemez. Hüsrev beyefendiyle ne alıp veremeyeceği olsun? Mektepte leyli meccanî okuyordu yavrum. Yıllardır beyefendinin yüzünü bile görmemişti. Beyefendi kapıdan dışarı çıkmaz, kimseyle konuşmaz, bu

kızla evin içinde oturur gün boyu. Benim Yalçın'ım yaşımda bir oğlum olduğunu bile unutmuştu allah bilir. Son zamanlarda akli şuuru pek yerinde değildi biçarenin. Ziyadesiyle yaşlanmıştı. Ne yaptıysa bu kaltak yaptı. Beyefendinin aklını başından aldığı gibi yavrumu da baştan çıkardı. Benim evladım kimseyi öldürmez. Bu kız ele güne rezil etti koca paşa sülalesini. Ayarttıysa o ayartmıştır Yalçın'ımı. Yedi mahallede altına yatmadığı adam kalmadı. Yalan! Yalan konuşmasana anne! Ben öldürdüm o namussuzu! Ah, yavrum! Ah, evladım! Akli başından gitmiş! Sanığa son defa ihtar ediyorum. Bir daha duruşmaya müdahale ederse cezalandırılacaktır! ah Emsal kalfa ah bendeki kafa kafa olaydı kocakarıyı boğmanın fikrini kuracağım yerde seni vuruverirdim sona da o ağaç tepelerinde gezen oğlunu ağacın dalından gümbür diye atlayıp yüreğimi ağzıma getirdiği yetmedi kocca yaz boyu bahçeyi bana zehir ettiği yetmedi üç yaz sona gelip öteki herifler gibi üstüme çıktığı yetmedi bi de bu işleri açtı başıma bennen kaçmayı nerden kodu aklına tanrım bilir bi kez olsun gözüne mi baktım yüzüne mi güldüm bunca yıldır zati kahpenin alâsı olmuşum bi de hükümet nikâhlı erimi bırakıp bu tüysüz oğlanın peşine düşecem öyle mi peki ne deyi sona neye yarar Hüsrev bey bi polise bi candarmaya haber

salmaynan bizi yakalatmaz mı yakalatınca da etmediğini kor mu kur-tul-mak-mış nasıl kurtulacak olur mu öyle şey bi adam vurup da kaçmak kolay mı nah işte öldürdün de gömdük de kurtulduk mu eliylene koymuş gibi bulmadılar mı ak çiçekli ağacın altında bi zalımdan kurtulmanın yolu olmadığını ben bu aklımla bilirim de o güya okumuş oğlan nasıl bilmez bi de soruyo neden yapıyomuşum deydi *Neden yapıyorsun bu işi? Hoşuna mı gidiyor yabancı erkeklerle.... İstiyor musun?* çünkü bana fikrimi soran olmuş çünkü Hüsrev bey demiş ki kız Melek istemezsen herif getirmeyeyim sen de yatağında rahat uyu demiş neden yapıyomuşum yapmamak olabilir mi sona Hüsrev bey bana ne eder neler eder *İstemiyorsan eğer neden boyun eğiyorsun bu zorbalığa?* boyun eğmeyip de ne edecem peki bak hiç ağzından çıkan sözü kulağı duyar mı bak hiç anlamı var mı sorduğunun *Gel, alıp götüreyim seni buradan. Kaçalım birlikte. Kurtul.* kurtulacağımı o da nasıl kurtulmakmış kim ki Yalçın beni kurtaracak bi kalfanın oğlu hem de ötekiler gibi çöküverdi üstüme madem kurtarmasını biliyodu yapmayaydı Hüsrev beyin her dediğini önüme diz çöküp köpekler gibi oramı buramı yalayıp sona da döşegin üstünde aynı öteki herifler gibi bi de seviyomuş beni o ne biçim sevmek ayrıca sevmek ne demek bi kere Yalçın dilin-

den düşürmez lâkin anlamı malûm değil kocakarı gül çardağında sevmiş sözde *Ona teslim oldum!* teslim olmayıp da ne edecen kayışınan üstüne üstüne gelince bi herif hem de suratı aynı üvey ağam hem de Hüsrev bey koltuğunda oturmuş keh keh güler bi de sevmekmiş buysa sevmek sevmek dedikleri eksik olsun başımdan Yalçın da eksik olsun zati kurtaracağım sözleri besbelli yalanmış neden dersen aha işte hapis damlarına düştük bi de kendirden sallandıracaklar Hüsrev bey bu işe başlayalı bunca yıl geçti onca herif geldi gitti ki sayısını unutmuşum bi tanesi bile gündüz vakti bahçede yolumu kesmeğe kalkmadıydı da bi bu Yalçın işte böylesine bi delinin teki yıllar önce ak çiçekli ağacın dalından önüme atladığında nasıl kaldırıdıysa yüreğimi aynı öyle ödümü kopardı bahçede birden bire karşıma dikildiğinde nerden bileyim Yalçınmış dün gece gelen herif dedim korktum nasıl etti de bahçeye giriverdi şimdi bi de burda üstüme çullanıverirse *Korkma Melek, tanımadın mı beni?* tanımaz olu muyum elbet tanıdım dün akşam ettikleri de bir bir aklımda nasıl etmiş de girmiş bahçeye adımı da nerden öğrenmiş ki Hüsrev bey bile demez benim adımı hiç kimse demez *Ben Yalçın... Hani seninle koşmaca oynamıştık..* doğrudur yalan değil bi kez hani ağaçtan önüme düştüğü gün oynamışdık koşmaca başka türlü

nasıl kaçacağımı bilemediğim için demek bu Yalçın o Yalçınımış civan boylu delikanlı olmuş da dün gece üstüme çöküp lâkin bu Yalçın ile o Yalçın arasında kaç herifinen oynamışım ben kahpenin alâsı olmuşum o da tevatür beter bi herif koşmacayı falan unutup üstüme çöken sahi ben koşmacayı ne zaman öğrenmişim de şimdi unutmuşum acep *O eski günleri ansıyor musun?* ne ne ne ediyo muşum o eski günleri dediğini gene kötü bi lâf besbelli ama anlamamanın mümkünü yok aynı Hüsrev beyin gâvurcası gibi zati günlerin eskisi yenisi mi kalmış gayri hepsi bir *Ne kadar da güzelleşmişsin! Eskisinden daha da güzel olmuşsun, Melek!* şimdi gel de bu dediklerinden bi anlam çıkaracağım deyi fikrini yor ne deyi oynuyo bu çocuk bennen dün gece ettikleri yetmedi mi bi de güzelsin şusun busun deyi aklımı karıştırıyo benim tek istediğim bi ağacın altına kıvrılıp bi başıma uyumak en eskiden olduğu gibi en eskiden en eskiden hangi eskiden ne zaman bi ağaç altında uyumuşum ki hep onu düşünürüm kendimi bileli bi Neriman hanımın apartımanının bodrumunda uyumuşum bi de bu kocca konakta Neriman hanımın bodrumunda ağaç ne gezer lâkin bu bahçeyi ilk gördüğüm gün dedimidi ben bu ağaçları bi yerden bilirim demek İstanbula gelmeden önce demek köyden lâkin köyden ne kalabilmiş ki aklımda bi

irak türkü sesi bi de bi ağaç bozkırın orta-
sında

kara yerde mor menevşe biter mi
bahçede alışan çölde yatar mı
yatarsın gaflette gamsız kaygusuz
ninni balam ninni kalma uykusuz
hem garip hem çıplak hem aç hem susuz
felek fukarası malların hani
kaldırsam ayağa kalkamaz mısın
ver bana tutayım ellerin hani
ellerin haniellerinhaniellerinhaniellerin

o ağacın da ak çiçekleri vardı ya bununkiler
gibi kocaman kocaman değil pul pul dökül-
müş ak yapracıklar kar gibi üstüme başıma
yağmış ihtiyar pulları saçımdan ayıklar *Vah
yetimim benim vah. Vah benim biçare yetim
kızım. Dedesinin yetim kızı...* dede dede dede
tamam işte o ihtiyarın adı dede lâkin nerele-
re gitti o dede hiç koşmadı imdadıma yavrum
derdi yetimim derdi bi yandan gözleri çağlar
bi yandan yanık türküsünü çağırırdı nerele-
re savuştu aniden hani şimdi nerelerde kuca-
ğına yattığımı bilirim yumuşacık sıcacık uyu-
duğumu bilirim saçımdan ak çiçekleri ayık-
ladığını bilirim nerelere gittiğini bilemem tek
bi koruyanımdı o da gitmiş ne deyi gitmiş be-
ni üvey ağamın hayın anamın eline bırakıp
gitmiş bilemem türküsünü duyarım ihtiyar

çatlak sesini duyarım ne deyi koyup gitti beni bilemem *Kendim de kocadım. Göçüp gidecem. Namertler ağanı vurduklarıyla kalacaklar.* kim vurdu neden vurdu ne zaman vurdu sen nerelere gittin be dede yoksa yoksa vay dedem vay yoksa seni de mi vurdular *Erkek olacağıydın sen ah bebecik. Er olacağıydın da bubanın kanını yerde bırakmayacağıydın. Namertlerden alacağıydın bubanın öcünü. Ben de göçüp gidince sana kim mukayyet olacak, biçare yetim kızım. Ah, erkek olacağıydın...* vay dedem vay ben erkek olaymışım koyar mıymışım bubanın kanını yerde o dakika vurmaz mıymışım ağamı arazide vuran namerdi sor bana ben erkişi olaymışım tüm bu gelenler geli miymiş başıma çeker miymişim çektiklerimi bakalım ben erkişi olaymışım vurdurur muymuşum seni de sor bakalım es-sah değil mi seni de vurdular değil mi aynı namertler öz ağamı vuran da üvey ağam mıydı acep erkişi olaydım kıtır kıtır doğramaz mıydım ben onu da dayağını yeyip sövmesine susup oturur muydum yoksa o dakika kayışımı çekip önce bi temiz dövüp sona etlerini lime lime doğramaz mıydım *Ah, erkek olacağıydın biçare yetim kızım.* ben bi biçare yetim kız olmayaydım edebililer miydi bana ettiklerini erkişi olaydım çökü çöküverirler miydi üstüme öyle boynu bükük mü olur-dum hiç kendirden mi sallandırabililerdi

beni şimdi karara yazdıkları gibi erkişi olaydım Hüsrev beyi o dakika vurmaz mıydım vay dedem vay densiz Yalçına mı bırakırdım namerdi öldürmeyi kapmaz mıydım tabanca-yı elinden kendirden sallansam bile sallanırdım olacak şerefimlen sallanmaz mıydım alınma kahpe diye yazıp öyle asabililer miydi beni *Ah, erkek olacağydın biçare yetim kızım.* lâkin tanrım kadın yaratmış alınma da yazmış ki bunun bubasını arazide vuracaklar dedesini de tez alacaklar elinden o daha bebecikken neyin ne olduğunu bilemeden çatlak sesiyle türküler çağıran bi ihtiyarın nerelere gittiğini anlayamadan bi gün ağacın altında kucağında yattığı saçından ak çiçekleri ayıklayan dedisi de göçüverecek kaderim buymuş ne çare alnımın yazısı buymuş kadere karşı gelini mi kadere asilik olu mu tanrım ne yazmış ise o oldu işte kahpe olacağımı kendire çekileceğimi tanrım yazmamış mı aynı bubamın arazide vurulduğunu anamın üveye vardığını tanrım yazdığı gibi aynı beni tek kollayan tek seven bi ihtiyarın dedem dedem o ihtiyar dedem türküyü çağıran dedem saçım-dan ak yapracıkları ayıklayan dedem beni te bebecikken kodu gitti diye küstüğüm dedem oysa o da gözünü kapamış ya vurmuşlar aynı bubam gibi ya da can vermiş kendiliğinden beni bile bile üvey ağamın eline koyup git-

memiş bana kıymamış bana kıymamış hayır
kıymamış aynı ağam gibi ölmüş

ak çarşaf lar
örttüler üstüne türküsü bitti lâkin ömrüm
kendirin ucunda bitti bitecek o türkü bitme-
yecek

ecel tuzağını açamaz mısın
açıp da içinden kaçamaz mısın
azad eyleseler uçamaz mısın
kırık mı kanadın kolların hani
bunda yorgan döşek yastık var mıdır
bu geniş dünyada yerin var mıdır
dalın tahta duvar önün yar mıdır
yeşil başlı sunam göllerin hani

hem ağlar gözlerinden yaşlar çağlar hem ok-
şar başcağzımı kucağı sıcacık eli yumuşak
öteki ihtiyarlara hiç benzemez iyi bi ihtiyar
çünkü dedem o benim öldü gitti lâkin çağır-
dığı türkü peşimi bırakmaz fikrimden hiç çık-
maz ak çiçekli ağacın altında gelir bulur beni
namert herifler çıkıp gittikten sona Hüsrev
bey takkesini entarisini giyinip yatağına yat-
tıktan sona döşegimde yakalar beni

kocaldın mı on beş yılın sunası
yok mudur takatin hallerin hani
sen de deden gibi tez uyandın
dedengibidedengibidedengibideden

uyandın da taş yastığa dayandın
Aslı hanım gibi kavruldu yandın
yeller mi savurdu küllerin hani
daha seyrangâha çıkamaz mısın
çıkıp da dağlara bakamaz mısın
kaldırsam ayağa kalkamaz mısın
ver bana tutayım ellerin hani

ellerinhaniellerinhani

ellerinhaniellerinhaniellerinhaniellerinhani

ben kendirden sallanırken bi başka eller
kendiri boynuma geçirip sona ipi çekeriken
ben ellerimi uzatıp da tutacak birini bulamaz-
iken de çağırarak türküsünü duyacam herhal
neden dersen te bebecikken okşamış beni yu-
muşak sıcak elleri varmış vurmayan çimdik-
lemeyen dedemin elleriymiş okşamış sevmiş
beni

sevmiş beni sevmiş beni sevmiş beni
sevmek sevmek dedikleri kimin dediği Yalçı-
nın dediği belki başka kimin ağzından işittim
ki sevmeyi kocakarının gül çardağındaki sev-
mesine hiç aklım yatmamıştı o sevmek dedik-
lerini bi tek ihtiyar dedemin ellerinden duy-
muşum bi de Yalçının dilinden lâkin onun di-
lini anlamamıştım esasında o sevmek işte bi
türküymüş demek ak saçlı bi dedenin türkü-
sü bi çaresiz ihtiyarın çatlak sesiymiş

Yalçın nerden bilsin?

YALÇIN'IN YAZDIKLARI

Hiç bir şey demedi. Duruşma boyunca bir tek sözcük çıkmadı ağzından. Oysa suçlu benim. Ben öldürdüm. Dedikleri gibi değil. O istemedi. İstemediğini, isteyemeyeceğini çok iyi biliyorum şimdi. O zaman ister sanmıştım. Benim sanmam ama yalnızca. Benimle kaçmağa korktuğunda. Hüsrev bey nasıl olsa bulur bizi.. Öyleyse onu öldürürüm, dedim. Kurtulabilmen için öldürmekten başka çare yok. Kur-tul-mak, demişti sanki heceleyerek. Yeni öğrenilmiş bir sözcük, Anlamı pek iyi bilinmeyen, hattâ belki de hiç bilinmeyen bir sözcük: Kurtul-mak. Bense 'evet' gibi anlamıştım bu her şeyden çok şaşkınlık belirten

hecelemeyi. Katil benim diye bar bar bağırdım duruşmada, ama gerçek bir katil gibi duymadan kendimi. Gerçek katil nasıl olur, neler duyar hâlâ bilmiyorum. Ben katılmışım, işlediğim bir cinayetmiş. Benden çok uzak, inanılması güç bir öykünün tümceleri sanki bunlar. Bir düş bile değil. Düşler kişinin kendi gerçeğine ucundan bucağından yaklaşırlar çünkü. Bir adam öldürdüm, evet. Bilerek, isteyerek öldürdüm. Gene de katillik benim gerçeğimin içinde değil. Yaptığım işle ilgili olarak cinayet sözcüğünü işittiğimde duruşmada şaştım kaldım. Daha önceki soruşturmalar sırasında hep adamların yanlışlarını düzeltmeğe çalışmışım, bir yerde ciddiye almamışım demek suçlamalarını. İlk kez duruşmada sormak geldi aklıma: ben cinayet mi işledim? Hayır, yalnızca Melek'i kurtarmağa çalıştım. Bunun için de adam öldürmem gerektiğine inandım. Hepsi bu. Cinayet mi denir buna? Gerekeni yapmak.. Cinayet işlemek için yola çıkmış olsaydım tüm başka türlü davranırdım herhalde, şimdi düşünüyorum da. Cesedi doğru dürüst ortadan kaldırmak, denize atmak belki. Kan izlerini yok etmek. Yakalanmamak için birtakım önlemler almak en azından. Çekip gitmek için Melek'in iyileşmesini beklememek. Aklıma bile gelmedi. Anlaşılmaz, hattâ inanılmaz gelebilir başkalarına. Aptallık diyenler bile çıkabi-

lir. Bilmem, belki de öyledir. Ben olanları yazıyorum yalnızca, gerçeği yani. Her şeyi yapmağa hazırdım, *benim* sonum önemli değildi. Önemli değildi derken, önemsizliğini bile düşünmemiştim aslında. Öylesine uzaktım kendimden. Bir kızgınlık anında, ne yaptığımı bilmeyerek öldürmüş de değilim. Uzun uzun tasarladım herşeyi bir kez karar verdikten sonra. Nedenini, nasılını.. Nereye gömeceğimize kadar. Moruğu manolya ağacının altına gömmek.. Gömme töreninde (bir törendi, evet, kesinlikle) ille de Melek'in bulunması.. Tasarının en önemli, en vazgeçilmez öğeleriydi bunlar. Kan izlerini geride bıraktım hiç düşünmeden. Amaç cinayet değildi çünkü. Amaç Melek'i kurtarmaktı. Oysa kurtaramadım onu sonunda. Dolayısıyla cinayet işlemiş oldum. Ama asıl suçum başka. Asıl suçum onu kurtaramamak, eskisinden beter etmek hattâ. Son ana değin uğraştım, son ana değin çırpındım. Katilliği benimseyemedim, katil benim diye bağırdım o kurtulsun için. Dinlemediler. O da bir şey demedi. Hiç bir zaman, hiç bir şey demedi zaten, benim ağzımdan çıkan kimi sözcükleri hecelelemekten. Hüsrev beyin ağzından çıkanları, çabuk çabuk, gene anlamını bilmeden yinelemekten başka. Bir tek kez adını söyledi bana yalnızca. Melek, dedi. Bahçede. Manoya ağacının altında. Benim adım Melek. Onu bile inanarak

söylediğinden kuşkuluyum şimdi. Melek diye birinin varlığına inanıyor muydu? Susması Melek diye birinin varlığını kavrayamamasından mı? Şimdi birden bire geldi aklıma bu. Öteden beri en anlayamadığım şey susması, hiç bir zaman hiç bir konuda özünü savunmağa kalkmamasıydı. Oysa belki de kurtarmağa, aklımca topluma kazandırmağa çalıştığım kadın kesin bir hiçyokluk içinde yaşıyordu da ben ayırımsayamadım. Onu ilk gördüğüm gününü ansımağa uğraşıyorum. Kapıyorum gözümü, zorluyorum kendimi, bir türlü yakalayamıyorum. İkinci ilk görüşümü çok iyi ansıyorum da birinci ilk görüşüm tümüyle silinmiş kafamdan. Ölüm bilinci gibi sanki: bir gün yoktu, ertesi gün günlük yaşantının bir parçası olmuştu bile. Öylesine bir kızdı ilk geldiğinde. İlgi çekmeyen, yalnızca gerekli işlere koşturulan, dağınık bir kız çocuğu. Kimliksiz. Kimliği merak edilmeyen. Aklıma bile gelmezdi adını sormak. Ben de çocuktum o sıralar, doğru. Hem ondan da küçüktüm. Gene de sokakta oynadığım çocukların adlarını sordurdum. Onunkini sormayı hiç düşünmedim. Annem söylemişti zaten. Biz sormadan. Yalıda her olan biteni biz sormadan, çoğu kez anlattıklarını dinlemediğimizi bile bile söylediği gibi.

Hanıma baksın diye bir kız getirdiler bugün. Adı Melekmiş.

Kocakarıya 'hanım' derdi annem. Ona hâlâ 'hanım' diyen bir o kalmıştı yalıda. Hiç ilgimi çekmemişti kocakarıya bakmak için yalıya getirilen Melek adındaki kız çocuğu. Hizmetçi-uşak sınıfındandı bir kere. Bense onlardan üstündüm kendime göre. Gerçi bir iki yıldır hizmetçi uşak kalmamıştı yalıda. Gündüzleri temizliğe gelen bir kadın vardı yalnızca. Hemen hemen tüm işler annemin omuzundaydı. Gene de hizmetçi değildi bana sorsalar. Kırk yıllık Emsal Kalfa'ydı. Yalıda büyümüş. Babam, yalıda büyümemişse de, neredeyse kırk yıllık bahçivan Hüsmen efendi. Emsal'e yaşı çoktan geçtikten sonra bulunmuş, yalıya mal edilmiş bir koca. Bense müştemilatta doğmuş, orada büyümekte olan, müştemilatın çocuğu olduğumu kimselere sezdirmemeğe çalışan, paşa torunluğuna neredeyse kendi kendini inandırmış on bir yaşında bir züppe. Okulda gösteriş yapardım. Yalının içini, içeri gizli gizli giriyor, koltukların arkalarına saklana saklana geziyordum gibi değil de sanki görkemli orta merdivenin trabzanlarından keyfimce kayabiliyordum, yumuşacık halıların üstünde at koşturabiliyordum gibi anlatırdım çocuklara. Üst salonun resimli tavanından sarkan kocaman avizeyi gerekli sözcükleri bilemeden (kristal dendiğini o güne değin duymuştuydum bile aklımda tutamamışım besbelli), bir

mahalle çocuğunun sınırlı söz dağarcığına sığdırmağa çalışarak, 'cama benziyor ama cam değil' diye tanımladığımı anıyorum. Sanki gökteki tüm yıldızları toplayıp bir araya koymuşlar. Hani güneş denizin üstüne düştüğünde nasıl parıl parıl nasıl kıpır kıpır olur öyle. Gözün kamaşır baktığında. Sonra yan yana dizilmiş yüz tane lale çiçeği biçiminde vazo var. Onların içinden de ışık çıkıyor. Çocuklar inanmış görünürlerdi anlattıklarına. Önemserlerdi beni. Ya da yalnızca matrak geçerlerdi, bilmiyorum. Paşa torunu olduğuma inandıklarını sanırdım. Bütün bunların arasında bana neydi kocakarının dırdırını çeken, bokunu temizleyen, bir an boş kaldığında anemin işlerine koşan, pis entarili dağınık kız çocuğundan? Üç yıl geçti aradan adını merak etmek aklıma gelinceye dek. O zaman bile aslında onun değil başka bir kızın adıydı merak ettiğim.

Orta sona geçtiğim yazdı. Galatasaray'ı parasız yatılı kazandığımdan beri yalnızca yazları geliyordum yalıya. Günlük yalı olayları ile ilişkim hemen hemen tümüyle kopmuştu. Sabahları, sıcak basmadan, bahçede babama yardım ederdim az biraz. Bakımsızlıktan her yanı dökülmeğe, çürümeğe koyulmuş olan, gene de birinci sınıf antikaliğini koruyan yalının tek bakımlı yeri bahçeydi. Babam işinin başında olduğu için. Emsal kal-

fanın kocası bahçivan Hüsmen efendiye yol verilemediği için. Müştemilata yüzyıllardan beri yerleşmiş olduğumuz için. Babam, oturacak ev ve yeme içme dışında pek az para aldığı halde, herhalde orada bulunmasına bir neden yaratmak güdüsüyle bahçeye gerçekten çok iyi baktığı için. Yalıdakiler bahçenin güzelliğinin farkında mıydılar bilmiyorum. Ama babam için ne denli önemli, ne denli derin bir kıvanç kaynağı olduğunu biliyorum. Onun için severdim sabahları onunla birlikte çalışmayı. Çiçeklerin dilini, ama gerçek dilini, bilirdi. Bana da öğretmişti. Babam, ben ve çiçekler anlardık birbirimizin dilinden o sıralar. Öğleden sonraları mahallenin çocuklarıyla (eski okul arkadaşlarım) birlikte birkaç ev ötedeki boş kıyı arsasına giderdik denize girmek için. Onlarla olan ilişkilerim de değişmiş, rahatlamış, daha arkadaşça olmuştu bir bakıma. Yalının içini sormuyorlardı artık, ben de anlatmağa heves etmiyordum. Yalı çocuğu olma özентim her yaz biraz daha azalmaktaydı. Vaktiyle Dolmabahçe Sarayının yabancı mimarı (İtalyan mı, Fransız mı, söylemişti annem ama unutmuşum) tarafından, oradan çalınıp çırpılan malzemelerle yapılmış olan bu yalıyı yozlaşmış, ölüme yargılanmış bir düzenin simgesi olarak görmeğe başlamamıştım daha, ama bahçivanın oğlu olduğumu kimselerden saklamıyordum artık. Gariptir,

benzerlerimle, uzak Boğaz semtinin yaz-kış oturanlarının yoksul çocuklarıyla okula giderken varlıklı paşa torunluğuna heves ederdim de, özendiğim sınıfın çocuklarıyla okumağa başladıktan sonra bu özentim azaldı, bir süre sonra da geçti, hattâ tersine döndü. Hiç bir zaman onlara benzeyemeyeceğimi anladığım için mi? Yaşım büyüdüğü, aklım başıma gelmeğe başladığı için onlara benzemenin iyi bir şey olmadığını kavradığımdan mı? Bilmiyorum. İkincisi oalabileceğini sanmıyorum daha o zamandan. Gerçekten bilinçlenmeme daha vakit vardı çünkü. Doğan'la arkadaş olmamıştım henüz. Onun oku dediği kitapları okumamış, örneklerle gösterdiği birtakım gerçekleri görmemiştim. Bir sezgiydi içimdeki yalnızca belki. Gerçeklere doğru bir ilerleme. Belki de, bilmiyorum, Galatasaray'lıları paşa torunluğuma kandıramayacağım gibi mahalle çocuklarını da artık kandıramayacağımın bilinci. Bildiğim tek şey, zorunlu olmadıkça bir dakika bile yalıda kalmak istemediğim, ilk fırsatta soluğu sokakta aldığım, Galatasaray'a ilk girdiğimde düşlediğim gibi öğrendiğim Fransızca ile hep yarı Fransızca yarı Türkçe konuşan Hüsrev bey'e gösteriş yapmağa yeltenmediğimdi.

İki yaz boyunca Melek'i hemen hiç görmedim. Varlığını bile unuttum sanırım. Yalıyla en içli dışlı olduğum, her fırsatta içeri

daldığım çocukluk yıllarımda bile onunla ilgilenmemişliğim düşünülürse garip hiç bir yan yok bunda. Orta üçe geçtiğim o yaz yalıya geldiğimde kocakarının öldüğünü de biliyordum üstelik. Kış sonlarına doğru ölmüştü. Belki bilinçli olarak ayırımsamadan Melek'in artık orada olmayacağını bile düşünmüşümdür. Düşünmemişimdir de, düşünmeden bilmişimdir işte. Ya da, kocakarının ölümü hepten silip süpürmüştür Melek'in —ya da işte o kızın— varlığını kafamdan.

Geldiğimde yalıda bir çok değişiklik gördüm. Kimisini de görmeden önce anamdan işittim. Kocakarının ölümünden bu yana Hüsrev bey hemen hiç çıkmaz olmuştu evden, dediğine göre. Yalnızca bazı akşamlar —geceler daha doğrusu— kahveye kadar yürüyüp geliyormuş. Dudaklarını iyice büzmüştü annem bunu söylerken, adamın yaptığı pek iyi bir şey değilmiş gibi başını iki yana sallayarak. Bir de ay başlarında kira toplamağa gidiyormuş elbet.

Yetmişine geldi gene de kendi gider kiralari toplamağa nekes herif, güvenip de başkasına toplatmaz, diye gene dudak büzmüştü annem.

Yalının içini pislik götürüyormuş. O canım sedef kakmalı koltuklar toz toprak için-

deymiş. Eee, ne yapsınmış annem, gündelik-
 i kadın bile getirtmiyormuş artık pis moruk.
Her işe nasıl yetişirmiş? Koskoca yirmi odalı
konak! Zaten kullandığı bir iki oda dışında
yalıyı bok sarmış, fareler cirit atmış, kepenk-
ler çürümüş aldırđı yokuş ya Hüsrev be-
yin. Gelen giden desen hiç yok. O gece de,
ilerde sık sık yinelediğı gibi, ‘kız’ın hiç bir iş
yapmadığından yakınmıştır annem belki. An-
sımıyorum. Öteden beri yarım kulakla dinler-
dim dediklerini zaten.

Bahçe bakımına da artık pek aldırış edil-
mediğini —Hüsrev bey bahçeye bile çıkmı-
yormuş ki, çoğu kez odasının kepenklerini bi-
le a mıyormuş ki— daha bahçeyi görmeden,
geldiğimin sabahında babam anneme, Hadi
ben gidiyorum akşama alınacak bir şey var-
sa söyle, dediğinde anladım: Babamın bahçe
tutkusunu bile yersiz kılan bir düzen değışik-
liğı olmuştu yalıda besbelli. Neden? Nasıl?
Sırf kocakarı öldü diye mi? Oysa yatalaktı ko-
cakarı, üstelik yarı bunak. Bahçeye de kırk
yılıda bir çıkardı. Ta en geride, denizi görme-
yen bir yerde bulunan, artık kameryelikten
 ıkmış, babamın bahçivanlık araçlarının dur-
duğu yıkık dökük  ardağ  taşıttırırdı kendini
kimi zaman. Bakkaldan alınmış meyva sula-
rını ‘şerbet’ niyetine içerdi, kız Emsal eskiden
daha güzel şerbet yapardın sen, diyerek. Ne
yapayım, hanımefendi, eski zaman meyvele-

ri bulunmuyor ki; her bir şeyi bozdular kahrolasicalar. Annemin bu dediklerini kocakarının kesinlikle işitmediğini, içtiği meyva suyunun tatsızlığına, alışkanlık haline gelmiş bir mızımlık bahanesi olması dışında, hiç mi hiç aldırmadığını, bir yerlere dalan, kimbilir hangi hiçyokluğun içine düştüğünü açıkça belli eden anlamsız bakışlarından anladım kırık çardağın parmaklıkları arasından gözetlerken onları. Kendisine söylenenleri bile dinlemeyen bir kocakarı bahçeye babamın verdiği güzelliği nerden ayırımsayacaktı? Ama o vakitler, kocakarı yaşarken yani, Hüsrev bey sık sık çıkardı bahçeye, yaz akşamları denize karşı kurdurduğu masada rakı içerdi; kimi zaman yalnız başına kimi zaman konuklarıyla. Kocakarının da gelen gideni eksik olmazdı. 'El öpmeğe' gelirlerdi genellikle, o kimin ne için elini öptüğünü çoğu kez ayırımsamıyorduysa da. Artık kimseler gelmiyor-muş. İlk zamanlar her gelene evde yok dedirte dedirte herkeslerin ayağını kestirmiş yalından Hüsrev bey. Babam gelen giden için mi özenirdi bahçeye? Kendi kendine karşı bir sorumluluk değil miydi yaptığı iş? Ya da yalnızca çiçek sevgisi? Bilmiyorum. Şimdi düşünüyorum da, o zaman bilmediklerimi bilerek bir değerlendirme yapmağa çalışıyorum da, belki bir tür kişisel protestoydu babamın bahçeye boş verişini diyorum. Başka türlü karşı çı-

kamıyordu Hüsrev beye, yalıda olup bittiğini sezdiği şeylere herhalde. Kimi kadınların aşırı çapkın, aşırı değer bilmez kocalardan kaçarken tek dayanakları olan çocuklarını geride bırakmayı göze aldıkları gibi, o da çiçeklerini bırakıp kaçmıştı belki.

O sabah bahçede dolaşmağa çıktığımda değişimi gözlerimle gördüm. Bir kaç yıl sonrakî yıkık, cengelimsi görünümü kazanmamıştı daha ortalık, ama besbelli baharda hiç bir çalışma yapmamıştı babam. Bahçenin bu halini bayağı sevmiştim aslında. Botanik parklarını andıran örnek düzenlilik ortadan kalkınca daha ilginç, hattâ gizemli, yalıya daha bir uygun olmuştu. Bir süre gezindim. Küçükken yalının yüksek, resimli tavanlı kocaman odalarını gizli gizli dolaşırkenki gibi paşa torunu düşleri kurarak değil. Hiç düşünmeden belki, bahçenin bu halini neden sevdiğimi bile merak etmeyerek, arada ayağıma takılan taşlara tekmeler savurarak, çiçeklerin rüzgârda birbirleriyle dalaşmışçasına renk renk iç içe girişlerine, gidip gelişlerine gülümseyerek, arada bir durup öteden beri en sevdiklerimle sanki eski dostlarmış gibi selâmlaşarak... Çocukça bir gezinme işte. Aklım kimbilir nerede. Hâlâ okulda bir yerde mi kalmış, yoksa o yaz içinkî tasarılarımla mı dolu, anımsıyorum. Anıdığım tek şey onu görünce birden gökten yere düşmüş gibi olduğum. A-

yaklarımın küt diye yere çarpışı sanki. Ya da, belki, tam karşıtı. Ayaklarımın yerden birden bire kesilişi, beklenmedik bir havalanış. Bir sarsıntı işte, hattâ çarpılma denilebilir. Yaşanılan anın birden içine girmek gibi bir şey. Ne gördüğümü bile anlamadım sanırım ilk bakışta. Manolya ağacının altında duruyordu. Üstünde bahçenin bu yeni gizemine uygun, bu gizemi çoğaltan, yerlere kadar uzun, ak bir entari. Garip bir giysi. Bir resim için poz verircesine tek elini ağacın gövdesine dayamış, hiç kapırdamadan öylesine bakıyordu bana. Uzun ak entarisini bir yerlerden tanıyorum gibi geldi. Okuldaki resimli tarih kitaplarından birinde görmüştüm, kimbilir. Gerçekten de yüzyılın başlarından kalma olduğunu öğrendim ama çok sonra. O anda bahçeden, manolya ağacından benim yarattığım bir düştü belki kız. Uzun kara saçları vardı. Yüzünde ise iki kara gözden başka bir şey yoktu sanki. Öylesine kocaman bakıyordu ki, yüzünde ne var ne yok silip süpürmüştü gözleri. Bir yıl öncesinin başı örtülü, basma entarili, kolları kısalmış hırkalı, pasaklı kız çocuğu nerden gelsindi o an aklıma?

Kimsin sen? diye sordum, çocukların kimi korkutucu durumlarda kazandıkları yürek gümbürdeten ataklıkla.

Melek, dedi dudaklarını oynatmadan.

Gerçekten de gökten yeni inmiş bir melek olabileceği, ben bakarken bakarken yeniden uçup gidebileceği düşüncesi hiç de ters gelmedi on dört yaş kafama.

Melek?

Benim adım Melek.

Bu kez dudaklarını birazcık kımıldatmış olmalı ki ağzını seçebildim o ana değin gözlerinin örtmüş olduğu yüzde. Büyükçe bir ağız. Kalın, etli dudaklar. Aval aval bakışım karşısında kısaca güldüğünde dişlerinin birbirinden ayırıkça ve hafif çarpık olduklarını da gördüm. Gözlerine, yüzünün öteki çizgilerine hiç bir biçimde yansımayan o kısa gülüşten sonra —gülüş müydü o, bir tür hırlama mı? Sonraları, Hüsrev beyin al ipek örtülü divanının üstünde çok gördüğüm, ayırık dişlerin daha daha vahşileştirdiği o gülmeyle hırlama arası yüz devinimini ansıyarak o ilk gülüşü de hırlamaya benzetiyor olabilirim şimdi. Ne kadar unutmaya çalışsam da o divanın üstünde geçenler ara sıra bir sancı olup saplanıyor kasıklarına. Kimi zaman ikisini aynı anda görüyorum: ak ipekli entari içindeki peri kızı ile koyu renkli kimononun önünü açan ağzı bo-

yalı Melek.. Kimi geceler gördüğüm düşlerde ise yalnızca ikincisi var. Ama biliyorum, o ilk gün hırlama imgesi gelmemiştir, gelemezdi gözümlün önüne. Neyse, düşünmeyelim öteki Melek'i, gülüş diyelim; ondan sonra, eteklerini topladı, döndü, bildiğimiz insanlar gibi koşarak uzaklaştı. Ayaklarında gene ak, düğmeli, bağcıklı, yüksek topuklu botlar olduğunu gördüm. Şaşkınlıktan peşinden koşmayı akıl edemedim.

Manolya ağacının altına oturmuş, gördüğü düşü çözümeğe çalışan bir çocuk.

Aslında gördüklerimin düş olmadığını kavrayacak kadar gerçekciydim sanıyorum. Ama işte aynı gerçekçilik, bu bahçede, böyle garip giyinmiş, böylesine garip bakan bir kızın bildiğimiz gerçeğe sığamayacağını da söylüyordu bana. En iyisi, kitaplarda okuduğum gibisinden bir gizin varlığına inanmaktı. Ben de öyle yaptım. Gizi çözümeğe karar verdim.

Anneme bir şey sormadım o gün. Hiç kimseye bir şey sormadım uzun süre kız konusunda. Gizi kendi başıma çözecektim ya.. Bir de —ya düşse gördüğüm— gündüz vakti ak giysili kara saçlı düşler görenlerin gülünçlüğüne düşmek istemiyordum. Kıza akla yakın ya da belki akla uzak ama hiç değilse düşsel

olmayan bir açıklama bulabileceğimi umuyordum. Ertesi sabah erkenden gidip onu beklemeğe koyuldum. O sabah da, ondan sonraki her sabah da yaz boyu, yolunu gözledim bahçede. Hemen her sabah geliyordu. Düş değildi, hayır. Gökten inme bir melek de değildi. Bir kızdı yalnızca. Garip giysili, garip bakışlı bir kız. Gene de kendini göstermemeğe çalışıyordum nedense. Çocukluk utangaçlığı belki. Saklanıyordum. Saklanılacak en iyi yerin manolya ağacının üstü olduğunu tez anladım. Hep oraya geliyordu. Ağacın altında oturuyordu, uzanıyordu kimi zaman. Ama hiç yukarı bakmıyordu. Manolyaların en güzel olduğu sıralarda bile bir kez olsun ağacın üst dallarına bakmadı. Görmedi beni. Ya da ben görmediğini sanıyordum. Kimi zaman yukardan sözlerini seçemediğim türkümsü bir şeyler mırıldanırdı kendi kendine alçak sesle. İşitmek isterdim. Kulaklarımı dört açar, elimden geldiğince eğilirdim tünediğim daldan aşağı. Sesinin ipincecik çocuksuluğundan başka bir şey işitemedim. Bir keresinde ‘azad eyleseler’e benzeyen bir şey dedi sanıyorum. Ama olmayabilir. Onu da sonradan kendim uydurmuş olabilirim. Sesinin çocuksuluğu şaşırtıcıydı benim için. Görünüşü hiç de çocuksu değildi. Neden bilmem —hiç bir davranışı kadınsı, hattâ insansı değildi çünkü— bir kadın olarak görmeğe başlamıştım onu. Açık se-

ık görmüyordum da belki, duyuyordum ka-
d nl ğını. Ta kemiklerimde bir yerlerde duyuyordum sanki. İimde bir Şeyler uyandırıyor-
du anlaşılması güç. Okulda gizli gizli elden ele dolaştırdığımız, etüd saatlerinde başka ki-
tapların içine saklayarak okuduğumuz kitap-
lardaki kadınların uyandırdığı gibi kesin ve
gözle görünür bir uyartı değildi Melek'in ya-
rattığı. Bir Şeyler işte. Kimi çiçeklere bakar-
ken duyumsadıklarımı andırıyordu. Bahçivan
ocuğuyum ben, çiçekleri en az insanlar ka-
dar severim. Hattâ daha yakınımdır belki i-
eklere. Daha iyi tanırım, daha iyi anlarım
onları. Bir iekti Melek. Ama iyi anlayamı-
yordum onu, türünü hiç tanımıyordum  n-
k . Ne tür bir iek olduğunu kestirememiş-
tim daha. Yoksa bunu da mı şimdi uyduru-
yorum. Melek'i ilerde bir çok çiçeğe benzet-
tim, evet ama ta o zamandan çiçeğe benzet-
miş miydim? Yoksa şimdi, asılacağını blldi-
đim için mi? Kimi eskimiş çiçeklerin başları,
asılmış bir kadının başı gibi  ne sarkar. Me-
lek ilk günden beri çiçeğe benziyorduysa, ba-
çı bir gün nasıl olsa  ne sarkacaktıysa, asıl-
masına neden olma suçundan kurtulacak mı-
yım? Bir kadını kurtaracağım diye astırmak..
Benim gibi bir beceriksizin işi.. Ne yaptığını
bilmeyen, düşünceleri birbirine karıştıran..
 nce kapıcı ana babasının, sonra Hüsrev be-
yin, en sonunda da benim kurbanım oldu. Oy-

sa iki yıl sonra yeniden karşılaştığımızda onun tek tek kişilerin değil de toplumun, içine doğduğu ekonomik ve toplumsal koşulların kurbanı olduğunu bilmiyor muydum? Biliyordum elbet. Kendisine anlatmağa bile çalıştım bunu. Bilmediğim şey 'toplum'un biz olduğumuzdu. O sıra hâlâ soyut bir kavramdı benim için; ya da, kendimi de, çevremizi de, hattâ Melek'i de toplumdan soyutlamıştım. İşte onun için bir zorbayı öldürmekle onu kurtarabileceğime inandım herhalde. O tek zorbayı tüm zorbaların, hattâ zorbalığın simgesi olarak gördüm de ondan, değil mi? Gerçeklerle değil de simgelerle uğraştığım için (Melek de bir simgeydi çünkü eninde sonunda), bir simgeyi ortadan kaldırmağa çalıştığım için yanıldım ve Melek hepsinden çok benim, kurtarmasını bilmeyen bir kurtarıcının, bir simgesel düşüncenin kurbanı oldu.. Ama sonra bunlar, çok daha sonra.. O ilk yazın ilk günlerinde, ben daha ağaç tepelerinden seyrederken onu, nasıl da uzaktık ölümden. Daha yaşamağa bile başlamamıştık doğru dürüst. Ya da ben başlamamıştım.

Sanırım aşktı. Aşkın ne olduğunu bilmediğim için Melek'e uzaktan duyduğumun aşk olduğunu bilemedim. Gizemli güzelliğine takıldım kaldım. O garip giysiler içinde kazandığı güzelliği anlatmama olanak var mı? Güzellik miydi yoksa başka bir şey mi onu bile

tam olarak bilemiyorum. Güzelle çirkini ayırd etmeğe başlamış mıydım o sıralar? Hep yerlere dek uzanan, kırmalı, dantelli, uçuşan etekli, dikkatli bakıldığında kimi yerleri akmış, yırtılmak üzere olan entariler. Kimi zaman ak, kimi zaman pembe, yeşil, sarı.. Çiçek renkleri, kumaşları çiçek yaprağı inceliğinde. Hayır, hayır. Melek'i hep çiçeklerle birlikte düşünmem sonradan uydurma değil. Kimi zaman şu, kimi zaman bu çiçeği andıran, aslında bildiklerimin hiç birine tam benzemeyen ama tüm çiçekleri içeren bir garip bitkiydi. Giydikleri alabildiğine çoğaltıyordu çiçek imgesini. Bunların, kocakarının yıllarca sandıklar da çürüttüğü gençliğinden kalma entariler olduğunu sonradan öğrendim. Evin içi sandık, sandıkların içi de giysi dolu olduğu halde Hüsrev bey ille de annesinin ilk gençlik entarilerini, bir de çok eskiden getirdiği fransız sevgilisinin giderken geride bıraktığı giysileri giydirmiş Melek'e. Onun kalın köylü kızı belini zar zor saran, gerildikçe gerilen ipekliler. Bunlar da daha sonra... O vakitler ne giysilerin asıl sahiplerinden ne de Melek'in köylülüğünden haberim vardı. Entarilerin belden yukarda kalan bölümlerinin ona dar geldiğini de ayırımsamamıştım. Çiçek gibi bir kız görüyordum yalnızca.

Kız.. Kızı bahçede gördükten sonra annem benim yanımda herhangi bir 'kız' konu-

sunda herhangi bir söz etmiş olsaydı kaçır-
mazdım, eminim. Hattâ bekliyordum Melek'e
değın bir şeyler söylemesini, eskiden olduğu
gibi yalı dedikodusu yapmasını. Oysa eskiden
olduğu gibi çok konuşmuyordu. Yalıdan yalı-
nızca 'moruk'a sövmek için söz açıyordu. Ba-
bamsa yalıyla tüm ilişkisini kesmiş gibiydi.
Benden bile saklıyorlardı ama, anlamıştım dı-
şarda bir iş bulduğunu. Sabah gidip akşam
yorgun geliyordu. Ben de çok vakit geçirmi-
yordum evde aslında. Sabahları Melek'i bah-
çede izlemek dışında benim de fazla bir iliş-
kim yoktu yalıyla. Yalnız kimi akşamlar, ar-
kadaşlarımla sinemaya ya da kahveye gitme-
diğim akşamlar, bizimkilerden habersiz siga-
ra içmek için bahçeye çıkar, oradan da yalı-
nın sağ yanındaki küçük rıhtıma inerdim de-
nizi görebilmek için. Gelen gidenin, denize gi-
renin bol olduğu eski yıllarda bile kimse kul-
lanmazdı bu dar rıhtımı. Kayıkhanenin sol
yanındaki geniş rıhtımdan girerlerdi denize.
Ben şimdi oraya gitseydim bile kimsenin gö-
receğı yoktu ya, alışkanlık işte. Çocukluğum-
da denize bakmak istediğimde korkmadan ge-
lebildiğim tek yerdi burası. Kayıkhanenin sa-
ğında, çok eskiden kadınların denize girebil-
dikleri ama benim anımsadığım zamanlarda
çoktan işe yaramaz duruma gelmiş ufacık,
yuvarlak, kapalı bir havuz vardı. Onun sağın-
da ise, gene çok eskiden, yalıda bir sürü hiz-

metçi ve uşağın barındığı yıllarda, hizmetçilerin yatıp kalktıkları bölüm. Buranın da yapıldığı işlev için kullanıldığını hiç görmedim. Bir yanı odunluktu, geriye kalan bölüm ise en eski, en işe yaramaz, satılmaz eşyanın atılıp çürümeğe bırakıldığı bir yer olmuştu. Benim iki karışlık rıhtımım bu bölümün önündeydi işte. Daracık taşın üstüne oturur, ayaklarımı denize doğru sarkıtır, varsa ayışığını seyrederdim. Kimi zaman da üst katlardan birinde olması gereken Melek'i düşündüm o yaz. Her zaman değil ama, öyle Boğaz kıyısında yalnız otururken bile her an aklımda değildi. Hele arkadaşlarımla birlikte açık hava sinemasına ya da kahveye gittiğimizde hiç düşünmezdim onu. Ne de olsa çocuk kafası. Her bir şeye dağılabiliyor. İlk geldiğim gece annem Hüsrev beyin arada bir kahveye çıktığını söylemişti ama, o yaz hiç görmedim onu. Sonradan, gerçekleri öğrendikten sonra anladım: başlangıçta, ihtiyar iyice çığırından çıkmadan önce, mahalledeki kahvelere değil de daha uzaklara gidiyormuş. Melek'i düşündüğümde, kimliğini saptamağa çalıştığımda onun Hüsrev beyin gizli bir kızı ya da torunu olabileceğini düşünürdüm. Adamın hiç çocuğu olmadığını biliyordum. Moruk öldüğünde yalı kuzenlere yeğenlere kalacak, onlar da paylaşamayıp satacaklar, yerine apartman diktirecekler diye üzülür dururdu annem öte-

den beri. Ama bu kız nikâhsız bir sevgiliden doğmuş olabilirdi tıpkı kitaplardaki gibi. Hüsrev bey kocakarı ölünceğe dek onu yalıya getirmeğe korkmuştu belki. Gene de geveze annemin böylesine ilginç bir olaydan sık sık söz etmemesi, yalıda Hüsrev beyden başkası yaşamıyormuş gibi davranması şaşılacak şeydi. Kızı her tanrının günü bahçede etli canlı görmeme karşın arada şüpheyeye düştüğüm oluyor-du gene de. Acaba gerçekten yalıda Hüsrev beyden başkası yaşamıyor muydu? Kimi öğleden sonraları, arkadaşlarla denize girdiğim yerden yalıya kadar yüzerdim akıntı ters değilse. Çoğu çürümeğe yüz tutmuş, kimileri çürümüş, tümü de kapalı kepenkleriyle kara suratlı, ahşap yapıya uzun uzun bakardım uzaktan. Melek'ten ne bir gölge ne bir iz..

Derken bir gün annemi 'kız' hakkında konuşurken yakaladım. Ben dışardayken başlamışlar konuşmağa. Geldiğimde susacaklardı belki ama, fırsat bırakmadım.

Kızın hiç bir işe yaradığı yok ki, diyordu annem. Ya odaya kapanıyor, ya bahçeye kaçıyor. Bi lâf söyleyecek olsan işitmezmiş gibi bakıyor adamın suratına.

Geceleri yoruluyordur belki, diye gü-lümsedi babam tam ben içeri girerken.

Annemin arkası dönüktü, hemen görmedi beni. Kızgın konuşmasını sürdürdü:

Aman sen de! Hali mi var o moruğun? İki eliyle bir çükünü—

Kim o kız anne? diye sordum.

Ne kızı? Hangi kız? Neredeydin sen bu saate kadar?

Suratını iyice asmıştı. Sözü değiştirmek istediği de belliydi. Oysa şimdi biliyorum ki o sırada olan bitenden tüm ayrıntılarıyla haberleri yoktu ikisinin de. Belli belirsiz birşeyler sezinlemişlerdi yalnızca, ortalıkta kötü birşeyler döndüğünü. Annem, nedenini kendi de bilmediği bir koruma içgüdüleriyle beni yalıdan, yalı işlerinden uzak tutmağa çalışıyordu sanıyorum.

O işe yaramaz dediğin kız...

Kız işte.. Melek! dedi yüzünü daha da buruşturarak ve konuyu kapatamadığına göre önemsizleştirmeğe çalışarak. Ben de ona uydum. Önemsiz bir soru soruyormuş gibi, ama yüreğim çarparak konuştum:

Melek de kim?

Bilmiyor musun canım? Sümüklünün biri... Hani, hanıma baksın diye getirmişlerdi. Kaç yıl oluyor!

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açıldı.

Bu Melek, o kız mı?

Nerden *bu* Melek oluyormuş? Gördün mü ki?

Bahçede gördüm bir kez. Bi tuhaf giyinmişti.

İyice midesi bulanmış gibi yeniden yüzünü buruşturdu annem.

Hanımın en kıymetli ipeklileri! Utanmadan buna vermiş giysin diye!

Kocakarı öldü ya. Kızın ne işi var burda hâlâ?

Kocakarı deme! Nur içinde yatsın.

İyi ya, nur içinde yatsın öldüğüne göre, kız ne arıyor burda?

Ne bileyim ben ne arıyor! O moruğun işine akıl erer mi? Gündelikçi kadın bile getirtmez, ondan sonra bu sümüklüyü ev-

de tutar. Üvey babası mıdır nedir, o haydut kılıklı herif her aybaşı gelip tıklar tıklar parasını alıyor.

Kızın gizli bir aşk çocuğu olabileceği olasılığının suya düşmesine mi bozulmuştum, o eski pasaklı kız çocuğunun bu Melek çıkması onun yalnızca benim uydurduğum bir düş olmasından daha ını akla uzak geliyordu bilmem, canım sıkıldı. Buncadır içimde büyüttüğüm gizemin tümü bir anda yok olmuştu sanki. Belki de bu yüzden ana babamın sonraki konuşmalarını gereğince değerlendiredim.

Belki de başka işlere yarıyordur, senin bilmediğin işlere, diye söze karıştı babam. Annem kızdı:

Aman sen de! Abuk subuk konuşma-sana çocuğun yanında! Ben biliyorum o bunağın kızı neden hâlâ burada tuttuğunu. Sözüm ona altınları bulacak.

Ne altınları?

Güya hanımın altınları varmış da, saklamışmış. Lâf! Olsa ben bilmez miyim? Evin altını üstüne getirdi de bulamadı. Ama takmış zihnine bir defa. Güya hanım ölmeden önce nereye sakladığını bu Meleğe söyledi diye. Hiç olur mu

öyle şey? Hanım vefat ettiği gece bunu odaya kapatıp bir güzel dövmüştü, hatırlıyorum. Ertesi gün sümüğünü çeke çeke anlattıydı, bey altınları soruyor beni onun için dövdü diye. Derken üç beş gün geçmedi ipekli entarileri verdi, allah bilir altınların yerini söylesin diye. Hanımefendinin odasında, yatağında yatmasına da müsaade ediyor... Kızda da yürek var hani, yatıyor orada korkmadan! Altın maltın yok. Olsa ben bilmez miyim?

Annemin kıza sinirlenmesinin asıl nedeni altınlar olabilir diye düşündüm birden. Ya gerçekten altınlar vardıysa, ya annem yerini biliyor ya da bildiğini sanıyorsa, kız evde olduğu sürece bunları oldukları yerden alıp kaçırmağa çekiniyorsa; hattâ kızın altınların yerini bildiğine, hiç değilse Hüsrev Beyden daha kolaylıkla bulabileceğine inanıyorsa... bir sürü olasılık. Yalnızca biri bile kızın bir an önce yalıdan uzaklaşmasını ananın istemesi için yeterliydi. Öte yandan, Melek'in hâlâ yalıda bulunuşunu moruk açısından da açıklayabilirdi bütün bunlar. Peki ama, Melek'teki akıl almaz değişime ne demeli? O uzun ipekli entariler içinde bir peri kızı gibi bahçede dolaşması, tanrının günü manolya ağacının altına gelip uzanması, çocuksu sesiyle birşeyler mırıldanıp durması.. O eski kapıcı kızının

bu Melek olduğunu ilk işittiğim zaman yok olduğunu sandığım gizemi daha artırmıyor muydu bunlar? Altınların varlığı ya da yokluğuyla ne ilgisi olabilirdi o anda ak bir zambak olup gözlerimin önünde bir o yana bir bu yana sallanmağa koyulan, gerçekliği kayıtsız şartsız kanıtlandığı sırada gerçekliğe sanki meydan okuyan bu kızın? Ak bir zambak, evet. O ana değin soyut bir çiçek olan Melek, ilk kez o an adı sanı olan, bahçede bulunan somut bir çiçeğe dönüşüyordu kafamda. Belki de onun kimliğini öğrenmekle, gerçek bir çiçeğe benzetebilme olanağına kavuşmuştum. Babamın, hem de iki kez, olaya cinsel bir yaklaşım getirmeğe kalkışı üstünde durmadı çocuk kafam. Kendimi bildim bileli yüz yaşında sandığım Hüsrev beyi cinsel bir konum içinde düşünmek nasıl aklımın köşesinden bile geçmezdiyse, o eski dağınık kız çocuğu olduğunu öğrendiğim bu akzambak benzeri Melek'i de artık cinsel bir varlık olarak görebilmem olası değildi. Bir sonraki yaz geldiğimde evlendiklerini öğrendiğim zaman bile (ki o sıra cinsellik konusundaki bilgilerim, hiç değilse kuramsal olarak, çoğalmıştı) onları karı koca olarak, bir yastıkta gözümün önüne getiremedim. Babamın o akşamki imalı yakıştırmaları annemi boşuna korkutmuştu. Çok başka düzeylerde kafa yoruyordum ben.

Gerçeği, ya da işte gerçeğin bir bölümünü, öğrendikten sonra daha mı yakın gördüm Melek'i kendime yoksa daha mı uzak, bilemiyorum. Gizi çözebilmek için ille de kendi kendine mırıldandığı türküyü işitmem gerektiğine mi inandım? Ertesi gün onun için mi çok sarktım tnediğim daldan aşağı? Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, manolya ağacından paldır küldür yuvarlanıp Melek'in dizlerinin dibine düştüğüm. Ufak bir çığlık attı, belki de biraz geriledi oturduğu yerde. Ben kendi utanç verici durumumu kurtarmak çabasında olduğumdan ne yaptığını göremedim. Anında yerden fırlayıp —sanki aptalca dşmemişim de bilerek kendimi tepetaklak atmışım gibi!— ştm başımı silkelemeğe koyulabildiğime göre bir yanım kırılmamıştı ya da ben kırık acısı falan duymayacak kadar şaşkındım. Kızın yüzüne hemen bakamadım. Pantolonumdaki toz toprağı silkelemek işini gereğinden fazla uzattım. Sonunda başımı kaldırdığımda dizleri ştne dikilmiş, korkulu gözlerle bakıyordu. Hemen kaçmamıştı bu kez. Besbelli şaşkınlıktan. Bir açıklama gerektiğini bile dşnemeden öylece kalakaldım bir an. Derken aklıma ilk geleni deyiverdim:

Neydi o söylediğin türkü?

Karşılık vermedi; kocaman kocaman

bakmayı sürdürdü yalnızca. Ben de birkaç ufak taş tekmeledim ayakkabımın burnuyla. İlk gördüğümde konuşmuştu. Şimdi neden susuyordu sanki?

Geçen gün adını söylemiştin bana. Melek demiştin.

Gene ses çıkarmadı. Tek omuzunu silketti, başını önüne eğdi. Konuştuğu zaman kaçıyor, kaçmadığı zaman da susuyor anlaşılan. Oysa ille de konuşturmak istiyordum nedense. Bu kez de elimden kaçırırsam bir daha yakalayamayacağımı biliyor muydum ne?

Benimki de Yalçın. Buranın çocuğuyum.

Biliyom. Emsal galfanın oğlu değil misin?

Konuşmuştu sonunda. Ama, fransızca tarih kitaplarını süsleyen resimlerdeki gibi giyinmiş bir kızın ağzında bu köylü sesi, köylü dili öylesine bir garip, öylesine aykırı geldi ki bana, bu kez *ben* karşılık veremedim ilk anda. Yutkundum sanırım.

Babam da bahçıvan. Bütüünün bu çiçekleri o dikti.

Elimle gösterdiğim çiçeklere bakmağa gerek görmeden, başını bile kaldırmadan hattâ, yeniden omuz silkti. Korkusu da şaşkınlığı da geçmiş, içi sıkılıyor artık sanki. Bende ki yakınlaşma çabası ise ne yönü zorlayacağımı bilmediğim için, ya da kimliğini öğrendiğimden beri Melek'i, tüm olgun görünüşüne karşın, kendime yaşıt saymağa başladığımdan boşa gidip duruyor.

Çiçek sever misin?

Yanıt alamayacağımı bildiğimden olacak, hiç beklemeden sürdürdüm konuşmayı:

Ben çok severim. Hepsinin de adını biliyorum. Kiminin birkaç adı var. Şu ilerde kiler ne biliyor musun?

Yerinden kımıldandı, kalkıp gitmeğe davranacak besbelli. Aklım sıra dostluk kuracağım diye sözü fazla uzattığımı anlayıverdim. Konudan iyice uzaklaşmışım. Asıl sormak, öğrenmek istediklerimle ne ilgisi var dediklerimin? Tümüyle ayağa kalkmasına fırsat vermeden sordum:

Kocakarı ölmüş. Sen daha ne duruyorsun burada?

Bir an durdu. Devinimi yarım kaldı. Son-

ra ağır ağır doğruldu, kalktı, yüzüme bakmadan konuştu:

Bey öyle dedi.

Bu entarileri neden giyiyorsun?

Gene başını kaldırmadan:

Bey verdi.

Peki ama neden?

Yüzüme baktı bu kez. Omuzunu silkti gene:

Ne bilem ben? Bunları giyecen dedi.

Artık kesinlikle gitmek için döndü. Kolu-na yapıştım.

Dur, gitme hemen. Biraz daha konuşalım. İstersen bi oyun oynayalım.

Ne?

Bilmem... Koşmaca!

Oluuur...

Bir omuz silkiş daha.

Önce sen kaç. Ben kovalıyayım..

Eteklerini topladığı gibi koşmağa koyuldu. Uzun etekler ve topuklu ayakkabılarla pek hızlı koşamıyordu. Bense kendinden çok küçük bir çocuğu oyalamak, eğlendirmekle görevli bir ağabey gibi bilerek geri kaldım, hemen yetişmedim ona. Ancak ağaçların arasında birkaç kez dolandıktan sonra uzandım yakalamak için. Ebe, diye bağırarak salladığım el kalçasına rastladı. İnce ipeğin altındaki çıplak teni duydum sanıyorum. Nedenini anlamadığım, daha doğrusu üstünde durup anlamağa çalışmadığım bir ısı, sanki bir elektriklenme kapladı tüm gövdeyi. Elimiy hemen çektim. Melek'in entarinin altında çıplak olacağı hiç aklıma gelmemişti. Zaten o an da tam bilinçli olarak ayırımsamadım bunu sanıyorum.

Şimdi sıra sende. Ben kaçacağım.

İyi ya. Kaç öyleysem.

Koşmağa koyuldum. Gene pek hızlı değil, yakalayabilsin diye. Bu oyunun aramızda her türlü konunun rahat konuşulabileceği bir dostluğa yol açacağından hiç kuşum yoktu. Yakalanmadan bir süre gittikten sonra dönüp arkama bakacak oldum. Peşimden gelmi-

yordu. Yaliya doğru koşuyordu. Gene kaçırmıştım elimden. Gene akla yakın hiç bir şey öğrenemedim.

O günden sonra her fırsatta bahçede yolunu kesmeme, konuşmağa çalışmama karşın hiç bir yanıt alamadım ondan. Beni daha uzaktan gördüğünde kaçıyordu. O görmeden yaklaşabilmişsem eğer sorularıma omuz silkiyor, hemen yanımdan uzaklaşıyordu. Her türlü çocukça, insanca yaklaşma çabam boşa gitti. Sonunda anladım: çocuk değildi o. Belki de hiç çocuk olmamıştı. İnsanlıktan çıkmağa (daha doğrusu çıkarılmağa) başladığını ise anlayamadım o yaz. Öyle geçip gitti günler.

Okula dönmeme bir hafta kadar kala alı-sılmadık, beklenmedik bir gürültü koptu yalıda. Daha doğrusu kopmuş ben evde yokken. Akşam annem anlattı. Dediğine göre olacak iş değilmiş. Ne moruğun ne de o haydut herifin davranışları akla hayale sığabilirmiş.

Durmuş alt salonun ortasında bar bar bağıırıyor utanmaz herif. Yumruğunu da ikide bir sedef kakmalı masaya indiriyor. Yok bu zamanda bu paraya insan çalıştırılır mıymış. Yok senelerdir bir kuruş zam vermemişiz. Alıp kızını götürecekmiş, işte o kadar. Ne diyeceğimi bile-

medim, kalakaldım. Herif cânım masayı kırdı kıracak, öyle güm güm vuruyor. Bu adamlara insan gibi lâf anlatılmaz ki... İnsan muamelesi yaptınız mı başınıza çıkarlar işte böyle. Kapıdan içeri adımını attırmak bile kabahat. Zaten dışarda bek-
le demiştim ben ona, gidip parayı alayım getireyim demiştim. Kim dinler? Arkamı döner dönmez dalmış içeri yüz­süz herif. Beşyüz lirayı eline alınca da başladı ba-
ğırmağa işte. Ben bu kabil bir insana mu-
hatap olabilir miyim? Zaten kızın beş ku-
ruşluk iş gördüğü yok. Hiç istifimi boz-
madım. Pekâla, bekleyin öyleyse, söyli-
yeyim kız hazırlansın. Hemen götürürsü-
nüz, dedim. Lâkin o masayı ellemeyin,
ayrıyeten de dışarda bekleyin, dedim. Nerde istersem orada beklerim diye cevap
verdi bir de adî müsibet... Hadi diyelim
ki o doğuştan hayvan. Hareketi mazur
görülebilir, ne de olsa kapıcı parçası...
Ya o sersem moruğun yaptıklarına ne
demeli? Üvey babası geldi, kızı götüre-
cekmiş diye haber vermek için üst salona
çıkmağa davrandım ki bir de ne göre-
yim? Seninki kalkmış, tee merdiven ba-
şına kadar gelmiş aşağıyı dinliyor. Hay-
retten ağzım açık, bakakalmışım orada.
Sor bakalım, daha kaç para istiyormuş,
demez mi? Hem de fısıldıyor, besbelli iyi-

ce korkmuş tirit herif. Zaten hanımcığımın asil ailesine hiç yakışmayan ciğeri beş para etmezsin biriydi öteden beri... Ayol, elin itiyle pazarlığa teşebbüs edilir mi? Ver gitsin kızı işte! Aman beyefendi, diyecek oldum. Ne söylüyorsam onu yap kadın! diye sesini yükseltiverdi. E bir yaşma daha girdim. Koskoca Hüsrev bey avam takımından birinin karşısında böyle bir korkuya düşsün! Olacak iş değil! Başımıza taşlar yağacak besbelli. Herif evimizi başımıza yıksa ses etmeyeceğiz demek! E ben o merdivenleri tekrar nasıl indim, o sokak köpeğinin önüne nasıl çıktım tekrar, nedir istediğiniz meblağ diye nasıl sordum, bir ben bilirim bir de yaradan allah! Yer yarılrsa içine girsem daha iyiydi. Yağma mı var, beş yüz liraya adam çalıştıracaksınız? Sekiz yüzden bir kuruş aşağı olmaz! diye bağırıyor. Üstüne bir horozlanma, bir kibirlenme ki allah vermiye. Elim ayağım birbirine doluşmuş tekrar yollandım ki yukarı, moruk üç yüz lirayı hazırlamış bile! Elleri titreye titreye uzatıyor. A yok, yok artık, ben bu adamın işlerine akıl sır erdiremiyorum. Sen gündelikçi kadın dahi getirtme, tekmil işleri bana yükle, sonra da işe yaramaz kıza sekiz yüz lira vermeyi kabul et... Yok, yok olmaz... Şeytan diyor—

Annem söylenmeyi sürdürdü ama ben onu dinlemeyi bıraktım. Haklıydı. Akıl sır erdirilebilecek gibi değildi moruğun davranışları; ama ben yaz başından beri yalıda gördüklerimin hiç birine akıl sır erdirememiştim ki. Dolayısıyla, o gün olanlar benim için yeni bir gariplik değil, gariplikler dizisinin yeni bir halkasıydı yalnızca. Asıl giz Melek'teydi. Kesinlikle inanıyordum buna. Melek'i bir çözebilsem her şeyin mantıklı bir açıklamaya kavuşacağını sanıyordum. Aksi gibi, o günü izleyen altı gün içinde bir tek kez bile göremedim onu. Bahçeye ya hiç çıkmıyordu, ya da ben varken çıkmıyordu, bilmiyorum. Şimdi düşünüyorum da, üvey babanın çıkardığı gü-rültünün korkusuyla moruk onu odasına kilitlemiş, ya da başka bir yolla evden dışarı adım atmasını engellemiş olabilir. Her neyse, onu göremeden okula dönmek zorunda kaldım. Okulun hay huyu içinde de geçmiş yazın olaylarını düşünmekten tez kurtuldum. Sık sık değil, ama arada bir canlanıyordu gözümün önünde uzun ak giysileri, kara saçlarıyla nedense bir zambağı andırarak. O yıl zambaktı Melek benim için. Daha sonraları başka çiçekler oldu.

Bir sonraki yaz yalıya geldiğimde evlenmiş olduklarını öğrendim. Üvey babanın partırlı gelişinin üstünden iki ay geçmeden gizlice nikâh kıydırmış Hüsrev bey. Kimselere

haber verilmemiş. Öyle ki annem bile son anda, nikâh memuru yalıya geldiğinde öğrenmiş her şeyi. Nasıl becerdiyse bütün yasal işlemleri kendi gidip gelip ayarlamış moruk. Anamla babamı nikâhta tanık olsunlar diye çağırtmış yalnızca. Annem yazık bir şeylerden kuşkulananmamış bile önceden. Bu yüzden akrabalara haber uçuramamış. Her şey olup bittikten sonra da, daha önce haber vermediği için kızarlar diye bir şey söyleyememiş. Dolayısıyla Hüsrev beyin kuzenleri, yeğenleri üç yıla yakın bir süre onun evli olduğunu bilmediler. Gencecik karısının varlığını ancak yaşlı adam öldüğünde öğrendiler. Ve deliye döndüler elbet. Melek'i böylesine hırsla suçlamaları, Melek'in duruşmada hiç bir hoşgörüyü karşılaşmaması bundandır kuşkusuz. Kimse sevmezdi Hüsrev beyi; ölümüne üzülmediklerinden, hattâ sevindiklerinden kuşkum yok. Yalı, mal mülkün çoğunluğu nasılsa nikâhlanmış bir köylü kızına değil de kendilerine kalmış olsaydı hiç üstelemezlerdi ölüm olayını, eminim. Bir yerde onların açgözlülüklerinin kurbanı olduk Melek'le ikimiz.

Melek'le moruğun evliliği hiç de inandırıcı değildi, gene de gerçekliği su götürmezdi. Dediğim gibi, onları hiç bir zaman bir yastıkta gözümün önüne getiremezdim, ama bir önceki yazı olağan çocukluk yazılarının ötesine götüren giz çözüldü. Demek Hüsrev bey ya-

şına başına bakmadan minicik kıza göz koymuş, nikâh falan da kıydığına göre basbayağı tutulmuş. Üvey baba para istemeğe geldiğinde de iki ay önce gösteremediği yüreklilikle öyle bir kovuş kovmuş ki onu, 'haydut herif' bir daha yalının yakınına gelememiş. Gerçi önce başlık maşlık sözleri etmiş ama, bakmış sökmüyor defolup gitmiş. Böylece, ananın deyişiyle, 'o sümüklü Melek' evin hanımı olup çıkmış işte. Annem bunları bana anlatırken gerçeği biliyor muydu? Sanırım evet. Nikâhta tanıklık yaptıkları zaman ikisi de bilmiyorlardı, kuşkum yok. Ama çok geçmeden öğrenmiş olmaları gerekir ne pis, ne çirkin bir işe alet olduklarını. Ondan sonra da utançtan, korkudan susmuşlardır herhalde. En büyük çabaları benim işi öğrenmemi engellemek olmuştur.

Çok büyük güçlüklerle karşılaşmadılar bu çabalarında. O yaz yatmadan yatmaya uğruyordum eve. Tam bir serseri olduğuma inanmıştı annem ama üstüme varmıyordu. Oysa serserilik değildi Doğan'la yaptıklarımız. Onun deyimiyle 'olumlu' işlerle uğraşıyorduk. Ne yaptığımızı (zaten pek bir şey yapmıyorduk, okuyorduk her şeyden çok, okuduklarımızı anlamamıza yardım eden üniversiteli ağabeylerin anlattıklarını dinliyorduk) burada uzun uzun yazacak değilim. Melek'in öyküsü bu. Ve o yaz Melek'in öyküsünde benim

bildiğim, ya da bilmeğe gerek gördüğüm, bir gelişme olmadı. Kimi sabahlar, erken uyanırsam, çıkıyordum bahçeye. Onu görmek için değil. Zaten o saatlerde göremezdim onu, dışarda olamazdı. Kimi zaman manolya ağacının altında bir yaz önceki duruşuyla gözümün önüne de geliyordu, doğru. Ama sabah gezintilerimin asıl nedeni bahçenin güzelliğini tatmak, taze Boğaz havasını derin derin içime çekebilmektir. Sabahın gökyüzünü pembeyle boyadığı, denize altın çaldığı o saatlerde başka hiç bir zaman, hiç bir yerde yaklaşımadığım, sanki erişilmez bir erinç egemendi bahçeye. Hiç bir zaman tam anlamıyla yaşamadım o erinci; çünkü iyiden iyiye vahşileşmeğe başlamış bahçenin güzelliği karşısında yüreğim çarpmağa koyulurdu, ne olduğunu bilemediğim isteklerle coşkulanırdım. Gene de biryerlerden, ucundan bucağından yaklaşırdım o tanımlanması olası erince —hiç değilse benim dışımdaki varlığını algılayacak kadar. Bu bile yeterliydi. Babamın bir vakitler diktiği ve tüm bakımsızlığa karşın pırıl pırıl açmayı sürdüren az bulunur çiçeklerin üstündeki çiğ taneciklerini görmek bile yeterliydi. Bu kapalı, karanlık, parmaklıklı yerde bir şey özlüyorsam eğer, o sessiz sessiz bahçeyi, yapıraklarında sabahın çiğleri kurumamış çiçekleri özlüyorum. Sabahın o çok erken saatlerinin titrek ışınlarını özlüyorum. Bir de kasık-

larıma saplanıp duran sancı . O da bir tür özlem.. Ne olduğunu çok iyi bildiğim bir istek. Geceleri düşlerime egemen olan. Gündüzleri elimden geldiğince unuttuğum. Utanç veren, beni kendimden kuşkuya düşüren. Melek'i bir daha hiç bir zaman... Çünkü onu kurtarmadım. Onu kurtarmaktan başka bir şey istemiyordum, hayır. Aklıma bile gelmedi öldürürken. Kim isterse yemin edebilirim. Duruşmada da söylediler. Çılgın bir tutku dediler, kötü bir kadının büyüü dediler. Yalan, hepsi yalan. Öyle olsaydı öldürmeme gerek yoktu ki. Onu kurtarmayı düşündüm yalnızca. Sevdim onu. Evet, galiba sevdim de. Ama kurtarmağa çalışmam sevdiğim için değildi. Onu kendime saklamak için değil, özgürlüğüne kavuşturmak için öldürdüm zorbayı. Arada saplanan istek olmasa kesinlikle inanacağım buna; başarısızlığımın acısını belki de daha az duyacağım.

O yaz, sabahın ilk aydınlığında kimseyi görmeyi istemeden, düşünmeden bahçede dolaştığım yaz, öldürmüş olsaydım moruğu, daha elim Melek'in eline değmemişken, öteki Melek'i hiç tanımamışken öldürmüş olsaydım şimdi böyle kuşkular içinde kıvranmazdım. Ama olası değildi ki bu. Hiç bir şey bilmiyordum ki. Öğrenmeğe hevesim de yoktu; bir yıl öncesinin merakı silinip gitmişti. Gerçeği öğrenmeme daha iki yıl vardı.

Hemen hemen herkesin bildiğini ben neden böylesine geç öğrendim? Yalıdan da, mahalleden de, orada olup bitenleri merak etmekten de çok uzaktım da ondan. O yaz 'olumlu' çalışmalar içinde geçti. Bir sonraki yaz ise Doğan'la birlikte biraz olsun dünya görmeğe karar verdik ve Fransa'da bir gençlik çalışma kampına gidip elalemin bağında üzümleri topladık.

Geçen yaz, lise son sınıfa geçmiş, 'bilinçlenmiş,' çevremdekileri bilinçlendirmekle 'görevli' olarak mahalleye döndüğümde yalıda olan bitenleri benden başka bilmeyen yoktu sanırım. Ancak tüm mahalleli gizli bir suç bağlaşması içindeydi sanki. Ortak suçun, ortak utancın getirdiği suskunluk.. Kuşkulu bakışlar.. Yabancıya, bilmeyene karşı birleşme.. Belki benim de bildiğimi sanıyorlardı, ya da bilmediğimi, bilmemem gerektiğini anemden öğrenmişlerdi. İkisi de olabilir. Ancak, konuyu kendi aralarında bile konuşmadıklarına eminim. Dedikodu dönemi çoktan aşılmış, susma, yalnızca bakışlarla anlaşma dönemi başlamıştı. Koskoca bir mahallenin, kadınlı erkekli, böylesine korkunç, böylesine çirkin bir olaya göz yumması, suça (kimisi yalnızca susarak da olsa) katılması nasıl açıklanabilir? Gerçeği öğrendiğimde aklım almamıştı bunu. Şimdi düşünüyorum, duruşmada söylenenleri de değerlendiriyorum da, susan-

lar kendilerine inanabilecekleri bir yalan uydurmuşlardı anlaşılan: Bir erkek nikâhlı karısını istediği gibi kullanabilir. Kadın karşı çıkmadıkça, hattâ resmen şikâyet etmedikçe kimsenin yasal olarak karışmağa hakkı yoktur! Böyle düşünüyorlardı besbelli. Yüzyılların alışkanlığı böyle düşünmeyi olağan kılmıştı onlar için. Ya kârhaneye gidercesine ‘Meleğe giden’ler? Onlar için de yalı tek sermayeli bir kârhane, Hüsrev bey de oranın müşteri toplamakla görevli adamıydı, kimbilir? En çok utanç duyan anamla babam olmuştur herhalde. Onlar da ekmek belâsına korkmuşlardır polise ya da hiç değilse ‘onurlu’ akrabalara haber vermeğe. Her neyse, ben üçüncü yaz işe karıştığım zaman, hepsi birleşmişlerdi, bir bütün olmuşlardı olayı yabancılardan (özellikle yazlığa gelenlerden herhalde, bir de benden) saklamak çabasında. Duruşmada tanıklığı bir yerde zorunlu oldukları için, avukatın türlü gözdağları sonucunda, geldi gelenler; bir yerde Melek’i değil de kendilerini kurtarmak için.

Mahalledeki havanın değişikliğine, hattâ garipliğine uyanışım eski dostların artık dost olmadıklarını anlamam, eski güler yüzlerin beni görünce asıldıklarını ayırımsamamla oldu. Sokakta gülümsemeden verilen kaçamak selâmlar, kahveye girdiğimde meydana

gelen kısa ama belirgin sessizlikler, ahpapça sorularıma gözüme bakmadan verilen kuru karşılıklar, bir ucuna sandalye çektiğim masaların çabucak boşalivermesi... Daha bunlara benzeyen bir sürü ufak tefek davranışı bir hafta bile geçmeden yaşımın olağan alınganlığı ile değerlendirmiş, herkesin benden rahatsız olduğunu anlamıştım. Ama neden? Melek'le, yalıyla bir bağlantı kurmaktan öylesine uzaktım ki (kaç zamandır düşünmemiştim bile, belki yeniden unutmuştum onu) 'devrimci' ya da 'solcu' nitelemesinin beni mahallede değin izlemiş olabileceğini, kimileri için bu sözcüklerin 'umacı' ile eş anlamlı olduğunu düşündüm. Oysa ben bu kişileri uyandıracak, bilinçlendirecektim sözde. Onun için kahveye her gece gitmekte, ne olursa olsun, inatla, onlarla konuşmakta direnmem gerekiyor. Balıkçılar da vardı aralarında ama, çoğu yakınımızdaki iki fabrikadan birinde işçiydi. Yani tam bana göre!

En kolay yanaşabileceğim kişi Recep'ti. Benden birkaç yaş büyüktü ama çocukluk arkadaşım sayılırdı. Üstelik akli başında biri olarak ansıyordum onu. Genellikle onun oturduğu masaya otururdum kahvede. Oyun falan oynanmıyorsa kısa sürede boşalırdı masa. İkimiz başbaşa kalırdık. Recep dediklerimi dinlerdi, tartışmaya da açıktı ama bir iki hafta-

ya kadar çalışmak için Almanya'ya gidiyordu. Bu nedenle ötekilere yaklaşabilmem konusunda bana fazla yararı olmayacaktı. Hiç akla gelmedik, beklenmedik bir yararı dokundu bana oysa. şimdi, sonuçlar göz nndeysen, yarar denilebilirse buna. Ama sonuçlardan ben sorumluyum, Recep değil. O yalnızca gerçeği anlattı bana, yalıda olan bitenleri.. Gene de, Almanya'ya gitmek üzere olmasaydı bir şey söylemezdi belki.

Kahveye dadandığımın üçüncü haftası mıydı? Bir akşam Recep'le yalnızdık masada yine. Bu kez o benim yanıma gelmişti. İçeri girdiğimde bir iki selm verip hiç bir masadan ağrılmayınca ben de yalnız otururum demiştim. Bir süre sonra yanıma geldi, bir sandalye çekti.

Eeee, ne var ne yok bakalım?

Bildiğın gibi..

Bi tavlada atar mıyız?

Atalım..

Tavla oynamanın bir iyi yanı çevreye insan toplamasıydı. Gerçi kaç haftadır benim çevreme kimseyi toplamamıştı ama er geç olacak, gvenecekler, gelecekler diye düşünüyor-

dum. O gece yaklaşan olmadı. Biz oyuna daldık. Saatin ilerlediğini, kahvenin tenhalaşmağa başladığını bir ara başımı kaldırdığımda ayırımsadım. Tam o sırada kapıda Hüsrev bey göründü. Onu yıllardır görmemişliğime karşın hemen tanıdım. İnsan bir yaştan sonra değişmiyor anlaşılan. Çocukluğumda olduğundan daha yaşlı bile değildi sanki. Ben ilkokuldayken de yüz yaşındaydı, kahvenin kapısında belirdiğinde de. Oysa duruşmada öğrendim ki öldüğünde altmış beş yaşındaymış. O gece yüzünün olağanüstü sarılığı dikkatimi çekti yalnızca. Besbelli yıllardır gün yüzü görmemiş bir surat. Sirtında bilmemhangi çağdan kalma bir 'takım elbise'. *bence* titrek adımlarla boş bir masaya yürüdü.

Bu moruk ne arıyor burada? diye belki kendime belki de Recep'e sordum.

Recep karşımda oturduğu için sırtı kapıya dönüktü. Dolayısıyla geleni görmemişti. Ben sorunca dönüp baktı, Hüsrev beyi gördü, yeniden bana döndü. Dimdik gözüme baktı:

Sahi bilmiyor musun?

Neyi?

Herifin burada ne aradığını...

Nerden bileyim?

Kafasını iki yana salladı Recep:

Biliyorsun da bilmezden mi geliyor-sun, yoksa gerçekten bilmiyor musun kestirememiştim.

Neyi be?

Bak öyleyse, madem bilmiyorsun, dedi Recep.

Oyunu bıraktı, sandalyesini karşımdan alıp yanıma yanaştırdı.

İyi bak!

Gözümü moruğa diktim. Recep de öyle. Bu arada kahvede yalnızca ikimizin ona baktığını da ayırımsayabildim. İçeri girdiğinde herkes kafasını kaldırmıştı; ama hemen sanki kendi işleri çok önemliymişcesine herkes oyununa, konuşmasına, yada televizyondaki şarkıcı kadına dönmüştü.

Hüsrev bey çevresine bakmadan oturdu. Gözlerini durağan bir noktaya dikti. Bir iki dakika geçmeden Ahmet efendi bir fincan kahve getirip önüne koydu. Kahve ısmarlanmadan geldiğine göre ne içeceğini önceden

biliyordu Ahmet Efendi. O önceden bildiğine göre sürekli bir müşteri olmalıydı Hüsrev bey. Şimdiye değin ona rastlamadığıma şaşıtım. Genellikle geç saatlerde geldiğini bilmiyordum. Tüm ayrıntıları o gecedен çok daha sonra Recep'ten öğrenecektim. Derken masalardan birinden iri yarı bir delikanlı kalktı, ona doğru yürüdü. Tanıyordum: balıkçı Rıza. Delikanlı dedimse benden epey büyüktü gene de, otuzuna yakın olmalıydı. Rıza Hüsrev beyin yanı başında dikilip bekledi. Recep'le ikimizden başka hiç kimsenin o yana bakmadığını bir kez daha, bu sefer nedense biraz garipseyerek, ayırımsadım. Hüsrev bey hiç istifini bozmadan, gözlerini diktiği noktadan bile ayırmadan, başıyla çok hafif bir işaret yaptı. San ki 'otur' der gibi. Balıkçı Rıza oturdu. Hüsrev bey kahve içmeyi sürdürdü. İki adam hiç konuşmadan, birbirlerine bakmadan öylece oturdular. Sonunda kahvesi bitmiş olacak ki, Hüsrev bey fincanı bıraktı, cebinden çıkardığı bozuk parayı da koydu masanın üstüne. Başıyla gene ufak bir işaret yaptı Rıza'ya bakmadan. Kalktılar. Yaşlı adam önde, iri yarı balıkçı arkada, kahveden çıktılar.

Hiç bir şey anlamamıştım. Şaşkın şaşkın Recep'e baktım.

N'oluyor?

Bekle gitsinler. dedi nedense alçak sesle.

İyi ama, nereye gidiyorlar?

Paraları ver, biz de çıkalım.

Recep'in gizemli davranışları, Hüsrev beyin gelip gidişindeki sessizlik ortada bir şeylerin döndüğünü açıkça belli ediyordu. Melek'le ilgili bir şey olabileceği aklımın kıyısından geçmedi. Nasıl geçsin? Olsa olsa moruk o biçimdir, balıkçı Rıza'yı belli nedenle alıp götürmüştür diye düşündüm. Artık bunu bile aklıma getirmeyecek kadar saf değildim. Ancak, Recep'in işi neden pek önemli bir meseleymiş gibi ele aldığını, neden 'tuttu avını gidiyor işte moruk ibne' gibisinden bir sözle, sırtıp göz kırparak olayı silip atıverdiğini anlayamadım doğrusu. Yaşlı adamın sapıklığı, artık o tür şeyleri merak etme yaşını aşmış olan bizleri neden tavlayı yarıda bırakacak kadar ilgilendirsindi?

Şu oyunu bitirseydik...

Bırak oyunu şimdi. Sana diyeceklerim var. Burada olmaz.

Kalktık. Biz paraları verip kahveden çıkıncağa değin iki adam gözden yitmişlerdi bile. Recep ağır ağır yürüyordu, başı önünde.

N'oluyor yahu? Nedir bu tuhaf halin? diye sorduğumda derin bir soluk aldı yalnızca.

Anlatacağım, anlatacağım, dedi. Bilmiyorsun madem, öğrenmen gerek...

Nedir? Neyi anlatacaksın? İbne mi bu moruk?

Başını kaldırmadı. Yüzünde beklediğim sırtıış belirmedi. Alabildiğine kuru bir sesle konuştu:

Acele etme. Bildiğim her şeyi anlatacağım.

Yürüdük. Eski, yeni bir sürü yalının, yalı olmayan bölümlerde de yazlıkçıların gittiği kahvelerin, lokantaların sıralandığı kıyıda nasılsa boş bir yer kalmıştı. Ben çocukken yanan, yerine yenisi yapılmayan bir yalının arsasıydı bu; eskiden beri oradan denize girerdik. Oraya gittik. Denizin kenarındaki taşların üstüne oturduk. Ayışığı yoktu. Kapkaranlıktı sular. Uzakta karşı kıyının elektrik ışıkları... Yeşil, kırmızı, sarı...

Recep önce bir sigara yaktı. Sonra anlattı. Kısaca, ayrıntıya girmeden, çabuk çabuk konuşarak, hiç yüzüme bakmadan.

Bir kız varmış. Pek iyi bilmiyormuş ama galiba Melek'miş adı. Onu da nerden işittiğini hatırlamıyormuş. Belki o gece... Neyse, eskiden yalıda hizmetciymiş, sonra Hüsrev bey onu nikâhına almış. Üç yıldan beri de sokaktan, kahveden bulup getirdiği adamlarla seviştiriyormuş onu. Karısı yabancıyla sevişirken kendisi seyrediyormuş, bu sırada kafa çektiği oluyormuş.

Bu kadarcık işte. Kısacık. İnanılır olup olmadığını düşünmeğe bile fırsat kalmadan bitiveren bir öykü.

Ne oldu ilk tepkim? Hep daha sonra, olay üstünde düşündükten sonra, duyduğum büyük, derin kızgınlık geliyor aklıma. Oysa ilk anda kızgınlık duymamıştım. Taş mı kesilmiştim ki kıpırdayamadım, ağzımı açıp bir şey diyemedim? Sersemlemiş miydim? Aptala mı dönmüştüm? Bir tokat yemiş gibiydim. Beylik bir söz bu. Tokat yemişe dönmek. Evet ama, bu bildiğiniz, beylik tokatlardan değildir. Çok yersiz, çok akla gelmedik bir tokattı. Diyelim ki bir arkadaşınıza nasılsın dediniz ya da sokakta bir adama yol sordunuz. Beklediğiniz basit bir yanıttır. Ya 'iyiyim' diyecektir karşınızdaki, ya da sorduğunuz yolu anlatacaktır. Peki, ya bunları yapacağına güüm diye bir yumruk sallarsa? Siz bir sorunun yanıtını beklerken yüzünüze bir tokat

inirse? Böyle bir şeydi işte. Üç yıl önce kafamı takmıştım Melek'e. Hep sorular sorup durmuştum. Akla yakın bir yanıtı beklediğim. Ama en akla uzak olanını bile benimsemeğe hazırdım. Sonraları unutmuştum onu. Artık Melek hakkında sorabileceğim sorular 'nasıl-sın' gibisinden karşılığı önceden bilinen şeyler olabilirdi ancak. Sonunda Recep'in anlattığı kısacık öyküyle gelen bir yanıt değildi oysa; bir şamardı suratımın tam ortasına yediğim. Haksız, gereksiz, yersiz bir tokat. Ne yapacağımı bilemedim.

Ne kadar sustum bilmiyorum. Recep sigarasını bitirdi. Bir tane daha yaktı. Konuşabildiğimde onu da yarılamıştı galiba.

Mahallede herkes mi? diye sordum.

Hemen hemen...

Sen de mi?

Ben de...

Sigarasını denize fırlattı.

Evet... Ben de.. Bir kez..

Şimdi düşünüyorum da o ilk anda bana en korkunç gelen Melek'e yapılanlar değil de, bunu birçok kişinin yapabilmesi, bir çok ki-

şinin de yapılmasına göz yummasıydı sanırım. Genç bir kızın, zavallı, korunmasız bir kızın bir zorbanın sapıklığına kurban edilmesine bunca kişi katkıda bulunabiliyor, bunca kişi de olayı uzaktan, rahat rahat seyredebiliyordu. Olacak, akıl alacak şey miydi bu? Aklim durdu derler. Bu da çok beylik, anlamını çok yitirmiş bir deyim. Aklın gerçekten durmasını tanımlayamıyor, çünkü aklın durması gerçek bir olay değil hiç kimse için. Oysa ben biliyorum aklın durması ne demek. Öğrendim. O anda bana olan işte. Sanki o güne değin yaşadığım, gördüğüm, duyduğum, inandığım her şeyin üstüne bir sis indi. Her şey değişti. Dünya baştan başa. Ya da yok olup yeniden var oldu. Her şey bambaşka. Yeniden doğmak gibi. Hayır, ilk kez doğmak ve doğarken doğduğunun bilincine varmak gibi. Renkler, kokular, ışıklar değişti. Önümde kıpırdayan suların kapkaranlığı başka bir kapkaranlıktı artık. Karşı kıyının elektrik ışıkları o güne değin hiç görmediğim bir biçimde yansıyor sulara. Denizden gelen yosun kokusu o doğduğum günden beri bildiğim koku değildi. Sonra belki toparladım kendimi. Bir an önce (yoksa yüzyıl önce mi) durmuş olan kafam yeniden işlemeğe başladı. Bir an.. bir yıl.. belki bir çağ geçmişti aradan. Recep gene yanımdaydı. Eski renkler, kokular, ışıklar geri geldi ama değer değiştirmiş olarak ve ben Recep

anlatmağa başladığından beri ilk kez, hattâ belki ömrümde ilk kez, uzun ak giysili, kara saçlı bir kız gördüm karşımda. Manolya ağacının altında durmuş, elini bir resim için poz verircesine ağacın gövdesine dayanmış.. Bir çocuksu ses işittim, sözcüklerini anlamadığım bir türkü mırıldanan.. Türküyü, sesi, ağacın gövdesine dayanmış eli yeni doğmuş bir kişi olarak yeniden algıladım. Sonra bir kız... Bakmağa, konuşmağa, dokunmağa kıyamadığım.. Koşmaca oynarken elim değdiğinde tanımadığım bir ısıyla beni ürperten.. İçimi çok derin, çok büyük, sanki gövdeme sığamayacak denli büyük bir kızgınlık kapladı. Çocukken çayırılarda baharın ilk papatyalarını yolan arkadaşlarıma duyduğum kızgınlık. Öylesine delice, öylesine çaresiz. Hemen o gece, hattâ o anda fırlayıp öldürmeliydim ihtiyarı. Melek'i kimi yaprakları kurumuş, başı önüne sarkmış al bir gül olarak görmeden.. Ama aklıma gelmedi. Melek'i yeniden, o koltuğun üstünde, görünceye değin onu kurtarmayı düşünmedim. Sanırım yediğim tokadın beklenmedikliğine, sertliğine, yeni doğmuşluğun acemiliğine karşın daha doğru düşünüyordum o gece.. Asıl korkunç olana karşı isyanla dolmuştum. Yani, Melek'in çektiği acılara değil de ona böylesi acılar çektirilebilmesine karşı bir kızgınlık, bir isyan..

Bir sigara daha yaktı Recep.

Bilmem.. Meraktı her şeyden çok herhalde.. Sonra kızın istemediğini de bilmiyordum.. Geneleve gitmiyor muyuz? İnan ki.. Gidip gitmeme konusunda tek kararsızlığım moruğun ille de seyretmek istemesiydi.. Sonunda ona bir kulp buldum. Beş kuruş ödemeden karı düzeceksin, bırak ihtiyar da zevkini alsın dedim.

Sustu. Uzun süre sustu, gözlerini kara surlardan ayırmadan. Bense soluk bile almadan bekliyordum. Sonunda başını kaldırdı. Kahveden çıktığımızdan beri ilk kez yüzüme baktı.

Sonra gördüm onu. Yüzü gözü boyalı, yarı çıplak bir kadın. Herhangi bir kadın, parayı denkleştirip bir eve gittiğimizde gördüğümüz.. Ama değildi. Neydi, nedendi bilmiyorum ama değildi.. Belki aynı bir kukla gibi, moruk söylemeden hiç bi şey yapmaması.. Sonra onun dediklerini, hepsini, sanki bi makina gibi yapması.. Gözleri bi tuhaftı sonra.. Belki hepsinin gözleri bi tuhaftır.. O güne değin hiç birinin gözüne bakmamıştım. O anda

erkekliğimden... hayır, hayır, insanlığımdan utandım. O gün bu gündür geneleve de gidemiyorum. Kasaklarım çatlayacak nerdeyse..

İlk kez güldü. Ya da güler gibi bir şey işte...

Hayır, hemen aklıma gelmedi Melek'i kurtarmak; hattâ Melek'i kurtarmanın gerekliliği.. Kızgınlığım, şimdi şaşkınlık sözcüğüne bir türlü sığdıramadığım ama gene de yerine başka bir sözcük bulamadığım, duygu çaresiz bir isyana dönüşmüştü. İçinde büyüdüğüm, buncadır tek evim bildiğim yalı nerdeyse bir genelev, çocukluğumun en gizemli düşlerine egemen olan parıl parıl bir kız nerdeyse bir orospu olmuştu. Çaresizdim evet. Ne yapabiliirdim? Ne yapılabilirdi? İlk ağızda aklıma gelen balıkçı Rıza'nın yolunu kesip onu bir temiz dövmekti. Bizim ellerde namusu ille de adam dövmekle temizlemek, öfkeyi ille de başkalarından çıkarmak gelenektir ya, ondan herhalde. Rıza'nın benden çok daha güçlü kuvvetli olduğunu, büyük bir olasılıkla onun benim pestilimi çıkaracağını düşünmedim bile. Recep'ten ayrılıp eve döndükten sonra bahçenin en karanlık köşesinde beklemeğe koyuldum onu. Tüm kepenkleri kapalı olan yalıdan dışarı en ufak bir ışık sızılmıyordu. İçerde neler olup bittiğini gözümün önüne getirmeğe

çalıştım. Beceremedim. Hemen hiç bir cinsel deneyimim yoktu bi kere. 'Parayı denkleştirip' geneleve gitmişliğim yoktu Recep gibi. Bir iki dans, Fransa'da geçirdiğim yazdan kalma bir iki yalan yanlış öpüşme dışında hiç yaklaştıramamıştım kızlara. İçerde neler olabileceği konusunda gerçeğe yakın en ufak bir düşünce olamazdı. Yalının dev bir gölgeyi andıran karanlık biçimine bakarken eskiden okuduğum açık saçık kitaplardaki sahneleri bile anıyamıyordum. Çünkü Melek'i birkaç yaz öncesinin ak giysili, zambakımsı görünüşünden başka türlü düşünemiyordum.. Onun manolya ağacının altındaki o duruşu gözümün önünde yavaş yavaş netleştikçe, zamanı sanki geriye döndüren bir kesinlik kazandıkça, Rıza'yı beklemenin gereksizliğine vardım. Neye yarardı balıkçıyı dövmek? Hattâ diyelim öldürmek? Tek suçlu, daha doğrusu asıl suçlu o değildi ki.. Onu beklemenin bile asıl nedeni dövmek istediği değildi belki. Rıza'nın karanlıklar içinden dışarı süzülüp çıkıp gidişini izlemek ancak Recep'in anlattıklarının kesinkes gerçekliğine inandıracaktı beni. Ve aslında, çok derinlerde, buna inanmak istemiyordum. Gene de bekledim. Rıza'nın hafiften ıslık çalarak çıkıp gittiğini gördüm. Ve çocukluğumdan beri ilk kez ağladım. Melek'in aşkı değildi beni ağlatan çok iyi biliyordum bunu. Onu görmeyeli, hattâ onu unutalı yıllar olmamış

miydi? Yıllardan beri ilk kez gözümün önünde yeniden canlanan ak bir zambak için ağlamıyordum, hayır. Neden ağladığımı bilmiyorum. Bu gün bile bilmiyorum.

Ağlamanın etkisiyle mi, öğrendiklerimin yüklediği yoğun yorgunlukla mı ne, uyuyabilmişim o gece. Derin, yürek sıkıştıran, ölümü özleten kara düşlerle dolu, bunalımlı bir karanlığın sabahında daha da yorgun uyanduğımda gözlerimin önünde gene bir ak zambak belirdi. Neden manolya değil de zambak? Bilemiyorum. Melek'le ilgili her şeyin simgesi manolyaydı düşünen kafamda, gene de zambak olarak görüyordum onu. Manolyalar salınmaz da ondan belki. Ya ağacın tepesinde apaktırlar ya da yerde kararmış. Oysa Melek'in kendini bahçede yalnız sandığı zamanlar bir salınması vardı ki eski günlerde, belli hiç unutmamışım; çocukluğumun anıları arasına capcanlı sıkışıp kalmış. Zambakların rüzgâra karşı acılı bir bükülmeleri vardır. Oydu işte Melek'in salınması, onu bir türlü adlandıramadığım (ve de adlandıрмаğa ille de çalışmadığım) vahşi bir çiçek olarak görmeden önce, onu bir karanlıklar ve aydınlıklar kargaşası olarak yaşamadan önce, moruğun 'gül' benzetmesine kapılıp onu gülün her türlü olarak görmeğe başlamadan önce...

Yaslan geriye. Tek bacağını koltuğun kenarına at. C'est ça!

Bir çiçek. Zambak değil. Adını bilmediğim, o güne değin hiç görmediğim bir çiçek. Bambaşka bir çiçek. Karanlık, vahşi bir çiçek. O zaman mı başladım titremeğe? Onu sırtındaki kara ipekliden sabahlığa karşın cırılçıplak gördüğüm an mı? Yoksa daha önceden, kahvede moruğa yaklaştığımda mı? Ya da ta en başından, gerçeği kendi gözlerimle görmeğe karar verdiğim andan beri mi titriyordum?

Gerçeği kendi gözlerimle görmeğe karar verdim, evet. Her şeyden önce bu vardı. Belki de verdiğim en önemli karardı bu. Belki de tek karardı. Melek'i öyle görmeseydim, Melek'in başkalarıyla yaşadığını kendi kendimle yaşamasaıydım, öldürmezdim belki. Gördükten sonra ise öldürmemem olanaksızdı.

Hiç de zor olmadı gerçeğe uzanmak. Bir kaç gece sonra moruk kahveye geldiğinde, bir sürü adamın gözü önünde, yüreğim çarparak ama titremeyerek (titremiyordum o sıra hayır, demek daha sonra) karşısına dikildim. Tanımadı beni. Nasıl tanısın? Büyüdükten sonra hiç görmemişti ki; çocukken bile yüzüme doğru dürüst bakmamıştı ki. Nerden bilsin karşısındaki kazık kadar herifin Emsal kal-

fanın oğlu olduğunu? Balıkçı Rıza'ya, daha kimbilir nicelerine yaptığı gibi, başıyla oturmamı işaret etti. Kahvesini içip bitirdi. Gene ağır ağır kalktı yerinden. Dikkatlice bakmamıştı bana. Yeni biri olduğumu ayırmamış mıydı bile? Yolda bir iki adım arkasından yürüdüm. Hiç yadırgamadı bunu, tedirgin olmadı. Öldürülmek korkusu neden hiç düşmemişti içine acaba? Neden hiç aklına gelmez bu gibilerin bir gün öldürülecekleri? Neden hep yaşayacaklarına, hep egemen olacaklarına ke-sinkes inanırlar? Başkalarını da inandırırılar üstelik? O sırada benim de daha aklıma gelmemişti onu öldürmek.

Bir ara, moruk kocaman tahta bahçe kapısını eski demir anahtarıyla açarken, paniğe kapılır gibi oldum. Ya annem ya da babamla karşılaşsak? Oysa onlar geceleri ihtiyarın yoluna çıkmamayı çoktan öğrenmişlerdi kuşkusuz. Gecenin sessizliğinde, çakılların üstünde sanki tüm dünyayı uyandıracakmış gibi gelen ayak seslerimiz... Bir yerlerde de bülbüller ötüyordu galiba.

Yalının içine girdik. Yüzyıllardır görmediğim ön salonu karanlıkta geçtik. En ortada duran mermer masaya nasıl oldu da çarpmamayı başardım bilmem. Merdivenlere vardığımızda bir ışık yaktı moruk. Çok soluk bir ışık. Ayaklarını sürüyerek tırmanmağa ko-

yuldu. Ben de peşinden. Çocukluğumda pembe keçe kaplıydı basamaklar. Ellemeğe bayılırdım. Nasıl kirlenmediklerine şaşar dururdum. Şimdi rengi belirsiz param parça bir şeyler benziyordu (hayır, çirkinleştiriyordu) bir vakitlerin görkemli 'orta merdiveni'ni. Dolmabahçe sarayındaki minik bir kopyası olduğunu annemden biliyordum. Ama artık beşinci sınıf bir pansiyonun çatırdayan merdivenine dönüşmüştü. Trabzonların da boyası dökülmüş. O önde ben arkada tırmandık, eskimiş tahtalarda değişik inlemeler uyandırarak.

Moruğun ne denli zayıf nahif olduğunu ardından merdivenleri çıkarken bir kez daha, ama bu kez çok yakından, ayırımsadım. Üflesen düşecek, bir iki fiske vursan cam gibi kırılacaktı sanki. Görünüşte böylesine güçsüz birinin —yalnızca görünüşte mi? gerçekten güçsüzdü gövdesi, kimbilir akli da —Recep'in anlattığı, tüm mahallenin bildiği, biraz sonra benim de tanık olacağım zorbalığı sürdürebilmesi nasıl da akıl dışıydı. Her türlü nesnel ölçüye ters düşen, meydan okuyan bir güçsüzlük —ya da, daha doğrusu, bir gizli güç... Tıpkı her yanı çürümüş olan bu yalının ayakta kalabilmesi gibi. Kemikleri camlaşmış, beyni sulanmış, etleri erimiş bir ihtiyarın hâlâ istediği ölçüde egemen olması.. Koca bir mahalleyi susta durdurması... Bir sıkımlık canı

vardı kendimi bildiğimden beri; ama o bir sıkımlık can bir türlü çıkmıyordu işte. Öğrendiğim tüm bilimsel gerçeklere aykırı bir direnç. Ya da değil... İhtiyara direnme gücünü veren, güçsüzlüğünün zorbalığa dönüşmesine yardımcı olan bir şey vardı elbet. Yüzyıllar.. Yüzyılların birikimi. Çevredekilere o çürümüş, tüm güzelliğini, işlevini yitirmiş yalının yıkılamayacağını sandıran; moruğun zorbalığını olağan saydıran birikim.. Dışardakilerde boyun eğme, içerdekinde ise boyun eğdirme alışkanlığı.. Kelay kurtulunmaz bu tür alışkanlıklardan. Oysa gün gelecek yıkılacaktı elbet, yalı da moruk da, simgesi oldukları yoz düzenle birlikte.

O sırada, merdivenleri çıkarken de öldürebilirdim ihtiyarı. Ama, dedim ya, öldürmeyi düşünmüyordum daha. Şimdi yazdıklarımı da düşünmüyordum. Melek'i düşünüyordum; neler göreceğimi, neler duyacağımı, yüreğim çarparak ama titremeyerek (titremiyordum daha, hayır).

Ufak tefek ihtiyarın peşinden kristal kapılı büyük salona girdim. Çocukluğumun düşler ülkesi salon.. Tavandan hâlâ aynı avize sarkıyordu. Işıl ışıldı her yan. Aynı altın yaldızlı aynalar, aynı sedef kakmalı koltuklar.. Gözlerim kamaştığından mı, odanın görkemi karşısında nereye bakacağımı bilemediğimden

mi, Melek'i göremedim ilk an. Sonra gördüm. Şöminenin önünde yere oturmuştu. İyice yaklaşmıştı ateşe. Bağdaş kurmuştu galiba. Nedenise düz anımsadığım kıvrıcık kara saçları rüzgârda savrulmuş bir arslan yelesi gibi kabarmıştı sırtında. Girdiğimizde dönüp bakmadı. Moruk konuşuncaya değin hiç kıpırdamadı. Göremedim yüzünü. Ateşi kimin yaktığını merak ettim birden. Hüsrev bey uğraşmaz, uğraşamazdı öyle şeylerle. Melek mi yakmıştı? Yoksa annem mi? Annem mi? Evin tüm işini gördüğünü savunduğuna göre?.. İhtiyarın aşk gecelerinin hazırlığını da annem mi yapıyordu?

Ne oturup duruyorsun hâlâ? Kalksana. Geldiğimizi işitmedin mi?

Kalktı. Ağır ağır döndü bize doğru. O döner dönmez daha bir aydınlandı sanki oda. Nedenini anlayamadım hemen. Gözlerinin parlaltısı değildi. Başı öne eğikti çünkü. Hâlâ göremiyordum yüzünü. Sırtında kara ipekliden sabahlığımsı bir şey vardı. Yoksa kimono mu derler? Omuzlarından kollarına, kollarından ta yere değin dökülen yumuşak bir kumaş yığını, kapkaranlık. Önü boydan boya açıktı. Kollarını tümüyle örten bu giysi gövdesinin en görülmeyesi bölümlerini açık bırakmıştı. Tenin apaklığıydı ortalığı aydınlatan, tamam!

Ve o yıllardır güneş görmemiş, yadırgatıcı aklığın üstüne gölge gibi düşen birtakım karanlıklar... Gövdemin taşlaşırçasına ağırlaştığını duyuyordum. İlk kez çıplak bir kadın karşımda. Ve bu kadın çocukluk düşlerimin Meleği idi. O zaman mı başladım titremeğe? Hayır. Taşlaşmıştım. Hüsrev bey konuşmasaydı hiç bir yanıma, gözlerimi bile, kıpırdatamazdım, kuşku yok bundan.

Öyle dikilip durma. Başını arkaya at.
Hadi, gül!

Birden mekanik bir devinimle silkinen bir baş... Kıp kızıl bir ağız.. Ayrık dişler.. Hırlamayla kahkaha arası birtakım seslerle birlikte yüzüne yayılan gerilim.. Yelemsi saçların omuzlardan geriye dökülüğü.. O bir tek devinimin yarattığı anlaşılmaz kargaşadan aklımda kalan ayrıntılar bunlar.

Otur koltuğa.. Bak delikanlı, nasıl? Böylesini gördün mü hiç? Elle est belle, n'est-ce pas? Elle s'appelle Josette..

Türkü söyleyişini anımsadığım o çocuksu ses birden gene kulaklarımda:

elsapel Jozet

Sen değil, aptal! Sana konuş mu dedik? Kaç senedir öğrenemedin gitti, budala! Sen yaslan bakayım geriye. Tek bacağıını koltuğun kenarına at. C'est ça!

Ve bir çiçek! Bambaşka bir çiçek. Kapkaranlık, vahşi bir çiçek. Evet, o an başladım titremeğe. Gözlerimi o karanlık noktadan ayırmam olası değildi.

Yaklaş, delikanlı. Çekinme yaklaş. Bak, c'est une rose... Une rose.. Bir gül..

Gül mü bu çiçeğin adı? Kapkara bir gül.

Melek'in önünde diz çöktüğümü ansıyorum. Başka hiç bir ayrıntı kalmamış o geceden. Gariptir. Garip mi? Belki de değil. Sevişmemizi ansımıyorum da o sancıyı duyuyorum yalnızca. Sonunda çok derin, çok karanlık bir kuyuya düşercesine, başımı sanki iki yana çarpa çarpa yuvarlanışımı.. Sevişmemizi.. Sevişme miydi? Öylesine delice bir olaydı ki, delilerin geçirdikleri krizleri unuttukları gibi unutmuşum. O geceden sonraki gecelerimizi bile tümüyle, sırasıyla ansıyamıyorum ki. Birtakım imgeler, duyular yalnızca. Renkler, kokular, sesler.. Kalemle çizilmişcesine düzgün, kıpkızıl bir ağız.. Derken o kızılık yayılıyor, çarpılıyor, ağzın çevresine dağılıyor ve gerçek, kalın dudaklar çıkıyor ortaya.. Sonra ba-

caklarının iç bölümlerinin gergin yumuşaklığı.. Kimi zaman parmak uçlarımda ansıyorum onu.

Melek'ten başka kadın tanımadım. Hüsrev bey gibi titiz, her an uyanık, her devinimi dikkatle izleyen, durmadan yönerge veren biri olmayınca başlarında, ne yaparlar acaba? Ayaklarını insanın iki omuzuna dayayıp gövdelerini girmesini bilirler mi? Memelerini kendi avuçlarıyla kavrayıp uzatmasını bilirler mi? Bir moruk 'hadi' demedikçe inlemeğe, kıvrınmağa başlamazlar mı? Bir moruk 'tamamdır, bağır artık' demeden o insanın her yanını birden, her yanını ayrı ayrı delen, her yanından yansıyan küçük çıgıkları koyvermezler mi?

Bilmiyorum. Hiç öğrenemeyeceğim. Hep yadsımağa çalıştığım bir sancıdır gidecek içimde. Ve hep Melek'i kurtarmak isteğiyle bu sancıyı birbirinden ayırmağa çalışacağım. İki-sini birbirinden ayırmak neden gerekli onu da iyi bilmiyorum. Bize her şeyi yanlış öğrettiler belki; belki de yanlış anladık, eksik anladık. Başımıza gelen tüm aklaışmaz şeyler kaçınılmaz mıydı gerçekten? Bilmediğimiz, daha öğrenemediğimiz yasalara göre? Kaçınılmaz olan yapılandır, kişinin şu ya da bu etkenle yaptığı. Olmuş, gerçekleşmiş, artık olmaması düşünölemeyen.. Aklaışmayan ise yapılmaz

yan, yapılamayan, kişinin belki yıllarca düşleyip de yapmadığı. Düşünüldüğü zaman bile gerçekleşmeyeceği kaydıyla düşünülen.. Oysa benim Melek'le yaptıklarım —o gece, ondan sonraki geceler, gündüzleri bahçede, başka geceler düşlerimde— hem kaçınılmazdı hem de akla sığmaz. Ya da akla sığmazın birden kaçınılmazlaşması..

Ama öldürmem öyle değil. Daha çocuk yaşta yıkmak üzere yola çıktığım bir düzenin en yakın simgesini öldürmemin akla sığmaz bir yanı yok. Yalnızca kaçınılmaz ve kesinlikle kaçınılmaz bir olaydı o. Melek'i kurtarmak istemem de öyle.. Önce kurtarmak kararı vardı zaten: başka türlü kurtaramayacağıma inandıktan sonra da öldürmek... Peki ama, Melek'i kurtaramadığıma göre?. Kaçınılmaz bir istek ama gerçekleştirememiş.. Ters tepmiş.. Nasıl tanımlanacak bu?

O zaman benim kayda değer tek yanımda, yani tek gerçeğim, tek gerçekliğim, benden geriye kalan tek şey adam öldürmüşlüğü mü olacak?

Günlerden bir gün, o gecenin üstünden nice bunalımlı geceler, nice bunaltıcı günler geçtikten, günler geceler haftalara, aylara dönüştükten sonra bir gün bahçede dolaşırken

kesinlikle karar verdim moruğu öldürmeğe.

Adam öldürmek..

Buna kesin karar vermek...

Öldürme düşüncesi daha önce de geçmişti kafamdan, ama uçarak, çabucak, hiç durmadan, beynimde yer etmeden. Belki de Melek'i koltuğun üstünde, önü açık sabahlığı, kan rengine boyanmış ağzıyla ilk gördüğüm gece karar vermiştim moruğu öldürmeye ama, bunun bilincinde değildim. Uzun süre Melek'i benimle birlikte kaçmağa, korkmadan ihtiyarı bırakıp gitmeğe inandırmak için çalıştım.. Başaramayınca da..

Kesin olarak, bilinçli olarak, karar verdiğim gün rüzgârın alt üst ettiği bir güz günüydü. Öğleden sonra, hattâ akşama doğru.. Sabahtan beri bahçede gezmiş, Melek'in dışarı çıkmasını beklemiştim. Gelmemiştir. Kendi hallerine bırakılmış çiçekler arasında dolanmış, çocukluğumda yaptığım gibi ufak taşları tekmelemek, yalının kepenkleri örtülü pencerelerini gözlemekle geçirmiştım vaktimi. Hâlâ en kolay ilişkiyi çiçeklerle kurabiliyordum. Yaz ilerledikçe, ya da güz yaklaştıkça, bahçedeki başıboş çiçeklerin alacalı başkaldırısı daha da ele avuca sığmaz olup durmuştu. O gün rüzgârın olanca deliliğini yaşamaktaydılar. Bahar çiçeklerinin bir toz pembe güzelliği vardır ki korku uyandırır. Her

türlü çılgınlığa hazır görünse de el değmemişliğinin ardında korunan bir genç kız parlaklığı.. Bir tür dokunulmazlık sanki. Koparmaya kıyamazsın. Oysa güz çiçeklerinin yaprakları döküldü dökülecek coşkunluğu, görmüş geçirmiş bir dulun hâlâ diri kalmış, bilinçli, kahredici güzelliğini andırır. Gözünün önünde çıldırtıcı bir kahkaha gibi savrulup duran, sarı ve mor ve kokularını çoktan uzak rüzgârlara dağıtmış ışık yumaklarını koparmazsan öleceğini sanırsın. Hangi mevsimin çiçeklerini en çok severim bilemem. Çünkü tüm çiçekleri severim. Çünkü tüm çiçekler güzeldir. En tatlısından en yırtıcısına.. Bir yerlerde insan yiyen çiçekler varmış. Onlar da güzeldir, kuş-kum yok. Kişi hiç düşünmeden, hiç yerinmeden kendini yem olarak bırakabilir bir insan yiyen çiçeğin yapraklarına. Çünkü çiçek demek, kökü sağlam bir yaşam demek. Çiçek demek en az değişen gerçek demek. En bakımsız çiçek bile açar. Bir yıl önceki gibi açar. En kurumuş, ölmüş sandığın çiçeği bile birazcık çabayla canlandırabilirsin. Eski haline getirebilirsin. Kökü toprakta olduktan sonra her çiçeğin yaşatılma, kurtarılma olasılığı vardır.

Oysa, dalından koparılmış, vazoda soldurulmuş bir çiçeği ne kurtarabilir? Bir vakitlerin görkemli ak zambağı Melek artık böyle bir çiçek olmuştu. Derinlerde bir yerlerde se-

ziyordum bunu belki. Vazoda eskimiş, yaprakları hırpalanmış, al-karanlık bir gül.. En el değmemiş ve el değmeyi çekindiren, sabah çiğlerinin her birini titrek ve kokulu yansıttığı çağda koparılmış, sonra sokaktan geçenlerin bile kolayca görebileceği bir pencere içindeki vazoda unutulmuş, orada hoyratça koklana koklana sessizce solmuş bir gül. Baş çoktan öne sarkmış. Ve hattâ neden hâlâ çöpe atılmadığı sorulabilir...

Kurtarabilir miydim onu? Kurtarırım dedim. İlle de kurtaracağım dedim. Bir bahçivan çocuğunun gerçeğine sığmaması gereken bir düş müydü bu? Hayır. Kurumuş yaprakları elimle ufalayarak arada saklı kalmış tohumları bulacağımı, yeniden toprağa ekebileceğimi sandım; onu koparanı, hırpalayanı, pencere içinde unutana, hoyratça elleyeni, suyuna zehir salanı ortadan kaldırdıktan sonra.

Hüsrev beyi öldürmeğe kesin karar verdim.

Tabancanın yerini annemden öğrendim.

Göğsünden vurdum onu yağmurlu bir gecenin karanlığında. Islak, çamurlu bir başka karanlığa gömerken onu, ille de Melek'in tanıklığını istedim. O, saçları, giysileri sırlıklam gövdesine yapışmış, kocaman gözler-

le bakarken kürek sallayışıma, kurtuluşu en derinliklerinde duysun istedim. Öyle olmadı oysa. Başımda durup titredi yalnızca. Sonra hastalandı. Ateşi çıktı. Günlerce yattığı yerde şeytanlar, yaşlı dedeler sayıkladı. Başucunda beklediğimi bilmeden benim hiç tanımadığım birtakım canavarlarla vuruşturdu.

Derken başkaları geldiler. Manolya ağacının altındaki mezarı buldular. İkimizi de alıp götrüdüler.

Biliyorum artık. Hiç bir zaman inanmamıştı onu kurtarabileceğime, kurtarma isteğimin içtenliğine hattâ. Belki de kurtarmamışlığın acısı kadar onun bu inançsızlığıdır beni de durup durup aynı soruya döndüren!

Onu kurtarma isteği bir yalan mıydı kendi kendimi inandırdığım? Burada kapalı kaldığımdan bu yana, o sancı gittikçe daha sık sık saplanıp dururken içimdeki kuşkular daha da çoğalıyor. Onu yalnızca kendime ayırmak, başkalarının el süremeyeceği bir yere götürüp saklamak isteği miydi beni öldürmenin gerekliliğine inandıran? Bir tür iyelik güdüsü? İyelik kavramına bile karşı çıkmayı ilke edindiğim, ülkü edindiğim halde o duygu muydu beni öldürmeğe sürükleyen? Hayır. Hayır, hayır.. Deli edecek beni bu düşünce. Onu kurtarmak.. Sevdiğim için değil.. Kesinlikle değil. Onu sevip sevmediğimi bile bile-

miyorum şimdi çünkü. Peki ya onu bir daha göremeyeceğimi düşündükçe yüreğimin sıkışması, gözlerimin yaşlanması? Sırf korkunç bir başarısızlığın, öldürücü, ölümcül bir başarısızlığın acısı mı? Onu seviyor muydum? Öncele-ri önemsizdi benim için. Hiç yoktu sanki. Da-ha sonra bir yabancıydı, öğrenilmesi, anlaşıl-ması gereken. Garipti. Alışılmıştan başka, ge-ne de öteki alışılmamışlardan daha yakın. Da-ha daha sonraları nerdeyse gerçek; gerçeğin ta kendisi sandığım bir simge. Kitaplarda o-kuduğum kavramların kişileşmiş karşımda. Somut. Ezilen, sömürülen, kurtarılması gere-ken.. Hem de güzel, hem de kasıklarına san-cılar salan.. Seni seviyorum dediğimde o kav-ramları seviyordum. Beni seviyor musun diye soruşum, evet deyişini bekleyişim o kavram-ların somutlaşmasına istekti. Kafası karma-karışık bir çocuktum. Romantizmle materya-lizmi bağdaştırmağa çalışan.. Benim yaşımda bu gibi işlere karışanların çoğu da öyledir, kimbilir.. Bir yerde hâlâ ikisini ayırmağa ça-lışıyorum denilebilir. O yaz, araya bir de Me-lek girince...

Oysa o bambaşka bir yaşamın çarkın-daydı manolya ağacının altında ya da al ka-dife örtülü divanın üstünde.. Baştan aşağı aklara bürünmüş bir Melek bu kez kara dan-teller içinde ve bacaklarını açmış. Hüsrev be-

yin her dediğini yapan.. Arsız, kıskırtıcı, delirtici gülerken gözlerini kapayan. Hiç düşünmeyen, düşünme gereksinmesini duymayan hattâ. Yalnızca yaşayan, acıya yargılı olduğunu kimbilir ne zaman benimsemiş olan.. Neden- se beni gereksindiğini sandığım. Benim tarafımdan kurtarılmayı beklediğini.. Oysa ne kurtulmayı, ne kurtarılmayı, ne de duruşmada dedikleri gibi kurtulmak için beni kullanmayı akıl edebilirdi Melek. Şimdi anlar gibiyim bunu. Öldürmeyi, öldürtmeyi düşünmezdi. Çünkü düşünmezdi. Çünkü baskıya karşı çıkmamak üzere yetiştirilmişti. Bilmiyordu baş kaldırılabilceğini; baskıyı, zorbalığı yaşamın doğal bir ögesi bellemişti. Bu baskıyı erkeklerin kurması, her bakımdan kurması, da doğaldı onun için. Çünkü güçlü olan onlardı; hep başta olan, her şeye egemen olan. Ben de onlardan biriydim. Daha genç, daha beceriksiz belki. Ama erkek. Nasıl güvenebilirdi bana? Üstelik benimle olan ilişkisi ötekilerle olandan ayrı değildi ki. Bahçede yıllarca önce oynadığımız o bir tek koşmaca oyununu dışında ne ayırımım vardı başka erkeklerden? Zorla, zorbalıkla kurulan, kendisinin hiç katılmadığı cinsel bir ilişkinin üstte olan kişisi.. Bütün bunları anlamadım zamanında. Tam tersini anladım hattâ. Beni seviyor musun sorularıma yalnızca şaşkın ve ürkek bakışlarla karşılık vermeyi sürdürdükçe kork-

tuğuna inandım. Beni sevdiğini söylemeğe korkuyor; hayır, daha da ötesi beni sevmeğe korkuyor dedim. Sonra da yeni ve eşsiz bir buluşmuş gibi özgür olmayan kişinin seveme-yeceğine karar verdim. Melek'i kölelikten, Hüsrev beyin korkunç boyunduruğundan kurtarmakla ona sevmek olanağını da armağan edeceğimi sanıyordum. Ancak ben kurtarırsam gerçekten yaşamağa başlayacağına inanmıştım.

Oysa ben kurtarmağa kalkıştığım için şimdi ölümü bekliyor o.

Nasıl da yalan yanlış yaptım her yaptığımı. Yaptık her yaptığımızı.

Melek ölecek...

Bütün olanlardan sonra hiç değilse öğrenbildim mi onun kim olduğunu? Yoksa hâlâ tam olarak bilmiyor muyum?

Uzun yıllar geçireceğim burada.

Bir gün bilebilecek miyim?

Aralık 1976 — Nisan 1978

İstanbul

Bir kadın asılacak. Kim bu kadın? Kimilerine göre, pislği ve kötüüğü simgeliyor. Kimileri için, erkeğin istediğı gibi kullanabileceğı cinsel bir nesne. Kimileri içinse, ezilenlerden, kurtarılması gerekenlerden birisi. Ya kendisi için? Bir hiç: hep susan, konuşmayan, belki de düşünmeyen bir hiç.

Bir kadın asılacak. Kimilerine göre, tepeden tırnağı pislik ve kötülükle dolu olduğundan ötürü. Kimilerine göre, edilgen cinselliğı yüzünden. Kimilerine göre, kurtaramayan bir kurtarıcının kurbanı olduğu için. Belki, bütünüyle kimiksiz olduğundan. Elde somut bir olay: cinayet. Bunun öncesi, sonrası ve düşündürdükleri. **'Yarın Yarın'** ve **'Küçük Oyuncu'**nun usta yazarı Pınar Kür, **'Asılacak Kadın'**'da, bakış açısı, dil, biçim bakımından birbirinden tümüyle değişik, hep tek başına alınırsa olabileceğince öznel üç ayrı anlatımla, nesnel bir gerçekliğe varmayı deniyor ve başarıyor.